

การวิเคราะห์เนื้อหากรณีการเล่าเรื่องผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการอันไทเทิลเคส
(Untitled Case) ของแซลมอนพอดแคสต์ (Salmon podcast)

โดย

ภาวิษา ปันดี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชาบริหารสื่อสารมวลชน

คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2567

"AN ANALYSIS OF NARRATIVE TECHNIQUES FOR PORTRAYING DEVIANT
BEHAVIOR IN THE 'UNTITLED CASE' SERIES BY SALMON PODCAST."

BY

PAWISA PAN-DEE

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF ARTS
PROGRAM IN MASS COMMUNICATION ADMINISTRATION
FACULTY OF JOURNALISM AND MASS COMMUNICATION
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2024

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน

วิทยานิพนธ์

ของ

ภาวิษา ปันดี

เรื่อง

การวิเคราะห์เนื้อหาทอล์กโชว์การเล่าเรื่องผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการอันไทเทิลเคส
(Untitled Case) ของแซลมอนพอดแคสต์ (Salmon podcast)

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารสื่อสารมวลชน)

เมื่อ วันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2567

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมสุข หินวิมาน)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงแก้ว เจียรสวัสดิ์กิจ)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิธิดา แสงสิงแก้ว)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริชัย อรรถอุดม)

คณบดี

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังฉรา ปันทรานวงศ์)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การวิเคราะห์เนื้อหาทหกลวิธีการเล่าเรื่องผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ในรายการอันไทเทิลเคส (Untitled Case) ของแซลมอนพอดแคสต์ (Salmon podcast)
ชื่อผู้เขียน	ภาวิศา ปั่นดี
ชื่อปริญญา	วารสารศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	บริหารสื่อสารมวลชน วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงแก้ว เขียรสวัสดิ์กิจ
ปีการศึกษา	2567

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์ลักษณะของเนื้อหาที่ปรากฏในรายการพอดแคสต์ Untitled Case ศึกษาทหกลวิธีการเล่าเรื่อง และวิเคราะห์บทบาทของรายการพอดแคสต์ Untitled Case ที่มีต่อการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง โดยพิจารณาจาก 1. คัดเลือกตอน (episode) เกี่ยวกับคดีอาชญากรรม และ 2. มียอด Views และ Comment มากที่สุดใน Youtube รวมทั้ง 20 เทป ผลการศึกษาพบว่าเนื้อหาในรายการมีนำเสนอความหมายของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะต่อต้านความหมายเดิม โดยความหมายใหม่ที่นำเสนอคือ ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นฝ่ายประสบปัญหา และตกเป็นเหยื่อ, ลักษณะภายนอกไม่ต่างจากคนปกติ และไม่สามารถสรุปได้ว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนดีหรือไม่ดี และผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนสะท้อนความไม่ปกติของสังคม ทหกลวิธีการเล่าเรื่องได้แก่ 1.เล่าในลักษณะเร้าอารมณ์คล้ายละคร 2.สรุปด้วยคำถาม เป็นการตั้งคำถาม 2 แบบคือ การตั้งคำถามต่อสังคม ว่าอะไรชนวนของปัญหาที่แท้จริง และการตั้งคำถามฝากให้ไปคิดว่าป้องกันไม่ให้เกิดได้อย่างไร 3.ใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบโดยนัยเพื่อให้ความหมายที่ลึกซึ้ง 4.เล่าเรื่องจากมุมมองที่มีความเข้าใจผู้อื่น และรายการแสดงบทบาทที่มีต่อการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน คือ บทบาทด้านการให้ข้อมูลและความรู้ บทบาทในการเปิดโอกาสให้มีการตีความอย่างอิสระและเสรี บทบาทในการปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่บวกใหม่ และบทบาทในการสะท้อนความผิดปกติในสังคม

คำสำคัญ: ทหกลวิธีการเล่าเรื่อง, พฤติกรรมเบี่ยงเบน, รายการพอดแคสต์

Thesis Title	AN ANALYSIS OF NARRATIVE TECHNIQUES FOR PORTRAYING DEVIANT BEHAVIOR IN THE 'UNTITLED CASE' SERIES BY SALMON PODCAST.
Author	Pawisa Pan-dee
Degree	Master of Arts
Major	Program in Mass Communication Administration
Field/Faculty/University	Journalism and Mass Communication Thammasat University
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Duangkaew Dhiensawadjij
Academic Year	2024

ABSTRACT

The objective of this study is to analyze the characteristics of content presented in the podcast Untitled Case, to examine the narrative techniques used, and to assess the podcast's role in communicating issues concerning individuals with deviant behavior through content analysis. The researcher used purposive sampling by selecting episodes based on two criteria: 1. episodes related to crime cases, and 2. those with the highest views and comments on YouTube, totaling 20 episodes.

The study's findings indicate that the content in Untitled Case redefines deviant behavior in a counter-narrative to traditional meanings. The new interpretation presented portrays individuals with deviant behavior as people facing problems or as victims; they appear outwardly similar to ordinary people, and it is inconclusive whether they are inherently "good" or "bad." Furthermore, these individuals reflect the abnormality present in society. The narrative techniques used in the podcast include: 1. creating a suspenseful, drama-like presentation, 2. ending with questions that provoke thought—specifically, questions addressing societal issues such as the true root causes of these problems and preventive measures, 3. using figurative language to add depth

to the meaning, and 4.narrating from a perspective that shows empathy and understanding for others. The podcast also plays a role in communicating issues about deviant behavior by 1.providing information and knowledge, 2.encouraging open and free interpretation, 3.fostering new attitudes toward deviant behavior, and 4.reflecting social abnormalities.

Keywords: Storytelling techniques, Deviant behavior, Podcast

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความช่วยเหลือและความกรุณาจากคณาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิหลาย ๆ ท่าน ท่านแรกที่ผู้วิจัยต้องขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง นั่นก็คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงแก้ว เจริญสวัสดิ์กิจ ในฐานะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ที่ให้คำปรึกษา คอยชี้แนะแนวทางให้ผู้วิจัยได้เข้าใจ มองเห็น และตักตวงความรู้ด้านวิชาการอย่างลึกซึ้ง อีกทั้งอาจารย์ยังช่วยเหลือ อดทน และเอาใจใส่ นับตั้งแต่การเริ่มทำวิทยานิพนธ์ จนกระทั่งวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้อย่างดี ถ้าหากวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน หรือวงการการสื่อสาร ผู้วิจัยก็ขอยกความดีนั้นมอบแก่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้วิจัยต้องขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์.ดร.สมสุข หินวิมาน ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์.ดร.นิธิดา แสงสิงแก้ว และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อริชัย อรรถอุดม กรรมการวิทยานิพนธ์ ที่ได้สละเวลาอันมีค่ามาเป็นคณะกรรมการวิทยานิพนธ์ และเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงวิทยานิพนธ์เล่มนี้ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอบคุณ พ่อ แม่ เจ้า นิล (แมว) ผู้ซึ่งสนับสนุนผู้วิจัยในทุก ๆ เรื่องตลอดการศึกษาที่นี้ รวมทั้งเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ที่ Createx House ที่คอยให้กำลังใจ สนับสนุนให้ทำงานไปทำวิทยานิพนธ์และจัดการเรื่องการเรียนอยู่บ่อยครั้ง จนกระทั่งสำเร็จการศึกษาดังความตั้งใจ

ขอบคุณศิลปิน K-HIP HOP และ K R&B ทุกคน (โดยเฉพาะน้องยูคอน 0wave) ที่ทำให้มีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ได้อย่างมีความสุข และสนุกทุกคำค้น

ขอบคุณอาร์ตี่ นั่นก็คือผู้วิจัยเองที่ก็เคยยอมแพ้และถอดใจไปหลายครั้ง เคยคิดว่าไม่เอาแล้ว ไม่อยากทำอีกแล้ว แต่สุดท้ายก็กลับมาทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ต่อให้สำเร็จ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วส่วนตัวก็ยังไม่น่าเชื่อเลยว่าจะทำได้ และในที่สุดก็ได้ทำลายขีดจำกัดของตัวเองได้ไปอย่างไม่น่าเชื่อ ถึงแม้ว่ามันจะเหนื่อย (มาก) แต่เชื่อว่าอาร์ตี่ในวัย 17 ปีคงจะภูมิใจมาก ๆ

และสุดท้ายขอขอบคุณคณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่เป็นความฝันเป็นแรงบันดาลใจ เป็นสถานที่จุดประกายความฝันและโอกาสทางการศึกษา เต็มเต็มความรู้ทางวิชาการ และเป็นสถานที่มอบความหวังให้แก่ผู้วิจัยต่อไป

นางสาวภาวิษา ปันดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(4)
สารบัญตาราง	(10)
สารบัญภาพ	(11)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ	1
1.2 คำถามการวิจัย	5
1.3 วัตถุประสงค์ในการวิจัย	5
1.4 นิยามศัพท์	5
1.5 ขอบเขตการวิจัย	9
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
2.1 ทฤษฎีการสร้างความเป็นจริงทางสังคม (Social construction of reality)	10
2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior)	15
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของสื่อมวลชน	20
2.4 แนวคิดเรื่องภาพเหมารวม (Stereotypes)	26
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการเล่าเรื่อง	28
2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างภาพพจน์	30
2.7 แนวคิดเกี่ยวกับการจัดรายการวิทยุกระจายเสียง	31
2.8 แนวคิดเกี่ยวกับพอดแคสต์	33
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	36

2.10 กรอบแนวคิดในการศึกษา	43
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	45
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	45
3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล	51
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	51
3.4 การทดสอบความน่าเชื่อถือและความเที่ยงตรง ของเครื่องมือวิจัย	60
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	62
3.5.1 การวิเคราะห์เชิงปริมาณ	62
3.5.2 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล	63
3.5.3 การวิเคราะห์เนื้อหาเชิงคุณภาพ	63
บทที่ 4 ผลการวิจัย	64
4.1 กลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนในรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษารายการ Untitled Case	64
4.1.1 เนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่าน รายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case	65
4.1.1.1 ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน	65
4.1.1.2 สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน	69
4.1.1.3 รูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน	72
4.1.2 กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน รายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case	76
4.1.2.1 วิธีการเปิดเรื่อง	76
4.1.2.2 องค์ประกอบการเล่าเรื่อง	81
4.1.2.3 ขั้นตอนการสรุป	86

4.1.2.4 ลำดับการเล่าเรื่อง	89
4.1.2.5 การใช้ภาพพจน์	91
4.1.2.6 การเหมารวม	96
4.2 บทบาทของรายการพอดแคสต์ที่มีต่อการประกอบสร้างความเป็นจริงในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน กรณีศึกษา รายการ Untitled Case	100
4.2.1 บทบาทด้านการให้ข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างครบถ้วน	100
4.2.2 บทบาทในการเปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอ	101
4.2.3 บทบาทในการปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่ลบที่แตกต่างจากเดิม	102
4.2.4 บทบาทในการสะท้อนความผิดปกติในสังคม	105
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	106
5.1 สรุปผลการวิจัย	107
5.1.1 เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของเนื้อหาที่ปรากฏในรายการพอดแคสต์ Untitled Case	107
5.1.1.1 วิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน	107
5.1.1.2 วิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องใช้ในรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case	108
5.1.2 วิเคราะห์บทบาทของรายการพอดแคสต์ Untitled Case ที่มีต่อการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน	111
5.1.2.1 บทบาทด้านการให้ข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างครบถ้วน	111
5.1.2.2 บทบาทในการเปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอ	111
5.1.2.3 บทบาทในการปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่ลบที่แตกต่างจากเดิม	112
5.1.2.4 บทบาทในการสะท้อนความผิดปกติในสังคม	112

5.2 อภิปรายผลการวิจัย	113
5.2.1 ความหมายของการเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ถูกนำเสนอผ่านรายการ Untitled case	113
5.2.1.1 ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นฝ่ายที่ประสบปัญหาและตกเป็นเหยื่อ	113
5.2.1.2 ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนลักษณะภายนอกไม่ต่างจากคนปกติ	114
5.2.1.3 ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนสะท้อนความไม่ปกติของสังคม	114
5.2.2 กลวิธีการเล่าเรื่องผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการ Untitled Case	115
5.2.2.1 เล่าในลักษณะเร้าอารมณ์คล้ายละคร (Dramatising) แต่ไม่เล่าเกินและอ้างอิงข้อมูลจากหลักฐาน	115
5.2.2.2 สรุปด้วยคำถาม	115
5.2.2.3 ใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบโดยนัยเพื่อให้เห็นความที่ลึกซึ้ง	116
5.2.2.4 เล่าเรื่องจากมุมมองที่มีความเข้าใจผู้อื่น (Empathy)	117
5.2.3 บทบาทของรายการพอดแคสต์ที่มีต่อการประกอบสร้างความเป็นจริงในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของรายการ Untitled Case	117
5.2.3.1 ประกอบสร้างความจริงในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนแตกต่างจากสื่อเดิม	117
5.2.3.1.1 ปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้กลายเป็นคนที่มีภาพลักษณ์ภายนอกเหมือนกับคนปกติทั่วไป	118
5.2.3.1.2 การให้ข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างครบถ้วน	118
5.2.3.1.3 เปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน	119

5.2.3.2 ประกอบสร้างความจริงในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนไม่แตกต่างจากสื่อเดิม	120
5.3 ข้อเสนอแนะ	122
รายการอ้างอิง	124

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงกลุ่มตัวอย่างของรายการ Untitled Case : Untitled Case	46
3.2 แสดงกลุ่มตัวอย่างของรายการ Untitled Case : Gray area	49
4.1 แสดงปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับ พฤติกรรมเบี่ยงเบนจำแนกตามลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน	66
4.2 แสดงปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับ พฤติกรรมเบี่ยงเบนจำแนกตามสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน	69
4.3 แสดงปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับ พฤติกรรมเบี่ยงเบนจำแนกตามรูปแบบของรูปแบบพฤติกรรม เบี่ยงเบน	72
4.4 แสดงปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับกลวิธีการ เล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน รายการพอดแคสต์ Untitled Case	76
4.5 แสดงปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับกลวิธีการ เล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน รายการพอดแคสต์ Untitled Case วิธีการเล่าส่วนขององค์ประกอบ การเล่าเรื่อง	81
4.6 แสดงปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับกลวิธีการ เล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน รายการพอดแคสต์ Untitled Case วิธีการสรุป	86
4.7 แสดงปริมาณความถี่ (ชั่วโมง) และร้อยละของลำดับการเล่าเรื่อง ของรายการพอดแคสต์ Untitled Case	89
4.8 แสดงปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับกลวิธีการ เล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน รายการพอดแคสต์ Untitled Case ในส่วนของการใช้ภาพพจน์	91
4.9 แสดงปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับกลวิธีการ เล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน รายการพอดแคสต์ Untitled Case ในส่วนของการเหมารวม	96

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1. ภาพแสดงความสัมพันธ์ระหว่างโลกแห่งความเป็นจริง (World of Reality) กับโลกแห่งความหมาย (World of Meaning)	12
2. ภาพแสดงการสร้างความหมายทางสังคมของสื่อมวลชน	13
3. ภาพแสดงกรอบความคิดในการศึกษาเรื่อง “อาชญากร ผู้ร้าย คนเลว” การวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการอันไทเทิลเคส (Untitled Case) ของแซลมอนพอดแคสต์ (Salmon podcast)	44
4.1 ภาพแผนภูมิแสดงลักษณะของเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ปรากฏในรายการเกี่ยวกับลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน	67
4.2 ภาพแผนภูมิแสดงลักษณะของเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ปรากฏในรายการเกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน	70
4.3 ภาพแผนภูมิแสดงลักษณะของเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ปรากฏในรายการเกี่ยวกับรูปแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบน	73
4.4 ภาพแผนภูมิกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับวิธีการเปิดเรื่อง	77
4.5 ภาพแผนภูมิกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับองค์ประกอบการเล่าเรื่อง	82
4.6 ภาพแผนภูมิกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับวิธีการสรุป	86
4.7 ภาพแผนภูมิกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับลำดับการเล่าเรื่อง	90

4.8 ภาพแผนภูมิกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับการใช้ภาษา ภาพพจน์	92
4.9 ภาพแผนภูมิกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับการเหมา รวม	97

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

ปัญหาสังคมในปัจจุบันทวีคูณความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นการฆาตกรรม การข่มขืน กระทำชำเรา การปล้นชิงทรัพย์ การค้ามนุษย์ การใช้ความรุนแรง ยาเสพติด ฯลฯ (เอกธิดา เสริมทอง , 2561) ชาวที่ปรากฏในสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ส่วนใหญ่สื่อมวลชนเลือกที่จะนำเสนอเรื่องราวของ ปัญหาสังคมเหล่านี้ให้ดูมีความรุนแรง โดยเฉพาะแง่มุมของผู้กระทำผิดหรือผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant) (อารยา ถาวรวันชัย, 2539) ซึ่งสามารถเห็นได้จากการพาดหัวข่าวและการเล่าเรื่องเกี่ยวกับ ปัญหาสังคมหรืออาชญากรรมที่มีลักษณะดึงดูดความสนใจเกินความจำเป็นด้วยการเพิ่มสีสันด้วยคำคำ ที่สื่อถึงความโหดเหี้ยมกว่าปกติเรียกผู้กระทำ และบรรยายสภาพผู้ถูกระทำอย่างเร้าอารมณ์ รุนแรง และหวือหวา เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้รับสาร (จุฑาทิพย์ โพธิ์ทอง, 2547, อ้างถึงใน นิสา สุขเหมือน , 2557, น.8) นอกจากนี้ ศันสนีย์ แสงโรจน์เพิ่มสุข (2553) พบว่าส่วนใหญ่แล้วในสื่อมวลชนที่นำเสนอ เรื่องราวที่เกิดขึ้นจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นมีลักษณะการนำเสนอพาดหัวและการเล่าเรื่องราว เกี่ยวกับอาชญากรรมส่วนใหญ่มักเสนอเรื่องราวที่เกินความเป็นจริง มักแสดงถึงความรุนแรงของ เหตุการณ์ หรือมีความรุนแรงที่มากกว่าเหตุการณ์จริง ด้วยการใช้อัดคำที่ทำให้ผู้รับสารเกิด จินตนาการ เกิดความรู้สึกร่วมกับเหตุการณ์ รู้สึกหดหู่ รู้สึกในเชิงลบต่อผู้กระทำการอาชญากรรมและ ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ทั้งนี้ยังไม่ให้ความเที่ยงธรรมต่อผู้กระทำการอาชญากรรม หรือผู้ต้องสงสัยใน การทำการอาชญากรรมอีกด้วย ตัวอย่างเช่น Facebook page ที่รวบรวมเรื่องราวอาชญากรรม หรือ เหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน อย่าง “อีจัน” มีการพาดหัวข่าว เช่น ไอ้เหี้ยข่มขืนเด็ก ลูกเลวฆ่าแม่ (อีจัน, 2565) หนังสือพิมพ์ไทยรัฐก็เช่นเดียวกัน คือ หนุ่มพม่าโหด ไม้พาดหน้าฆ่าเจ้า เจ้าของร้านชำ ชิงทรัพย์ หรือ "เลี้ยงเสียข้าวสุก" หลานคลั่งยา คว้ามัดปาดคอ ลุงป่วยติดเตียงตาย สยอง (ไทยรัฐ, 2565)

สื่อมวลชนนั้นเลือกที่จะนำเสนอความจริง สร้างภาพลักษณ์และสถานภาพของบุคคลเกี่ยวกับ ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงลบ ให้เกิดลักษณะสร้างภาพลักษณ์แบบเหมารวมในเชิงลบ เป็นผู้สร้าง ปัญหาในสังคม เป็นคนเลว อาชญากร และเป็นบุคคลที่ไม่ควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง (อารยา ถาวรวันชัย, 2539) และมักให้ความสำคัญกับฝ่ายของผู้ที่ได้รับผลกระทบ หรือผู้เสียหายมากกว่า รวมทั้งมักสร้าง ความสะเทือนอารมณ์ให้กับข่าวนั้น ๆ ด้วย ฌรงค์ เสียงประชา (2537 น. 66 – 67) กล่าวว่า หากมอง ในความเป็นจริงแล้ว การที่บุคคลหนึ่ง ๆ นั้นจะกลายมาเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนและสร้างความ

วุ่นวาย ร้ายแรงต่อสังคมได้นั้น ไม่ใช่ว่าบุคคลนั้นจะเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนขึ้นมาเอง แต่เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางร่างกาย จิตใจ สิ่งแวดล้อม ค่านิยมทางสังคม หรือแม้กระทั่งโครงสร้างทางสังคม ซึ่งนั่นก็มาจากปัญหาสังคมอีกทอดหนึ่ง ประเด็นนี้มักจะถูกกลืนจากสื่อมวลชน น้อยครั้งที่จะถูกหยิบ และเลือกมานำเสนอออกมาให้กับผู้รับสารได้รับรู้และเข้าใจถึงสาเหตุการเกิดของพฤติกรรมเบี่ยงเบนของบุคคลเหล่านั้น สอดคล้องกับปริณดา เรืองศักดิ์ (2554) ที่กล่าวว่าเรื่องราวเกี่ยวกับอาชญากรรมเป็นตัวสะท้อนความผิดปกติของสังคม และกระทำของมนุษย์ที่ถูกบีบคั้นจากทุก ๆ ด้าน จนทำให้เขาเหล่านั้นมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนออกจากสิ่งปกติ มีลักษณะโหดร้าย และกระทำการที่ขัดต่อกฎหมาย

การเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับอาชญากรรม หรือเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ดีนั้น เอกธิดา เสริมทอง (2561) กล่าวว่า ผู้ส่งสารจะต้องเข้าถึงแหล่งข่าวที่เป็นต้นตอของเหตุการณ์เพื่อสืบหาข้อเท็จจริงและรายงานรายละเอียดเรื่องราวทั้งหมดให้ครบถ้วนสมบูรณ์ตั้งแต่ต้นจนจบ โดยมีจุดประสงค์เพียงเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากพอ เพื่อความถูกต้องและเป็นธรรมต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และต้องสามารถทำให้สังคมตั้งคำถามเกี่ยวกับต้นตอของปัญหาได้ด้วย เช่นเดียวกันกับ สุรสิทธิ์ วิทยาธรัฐ (2545) กล่าวว่า การหาข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรม หรือเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน จะต้องขุดคุ้ยข้อเท็จจริงทั้งด้านลึกและด้านกว้าง เพื่อให้ได้รายละเอียดของเรื่องราวที่สมบูรณ์ครบถ้วนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์ และทราบรายละเอียดมากพอในการนำไปพิจารณาตัดสินใจถูกต้องและเป็นธรรม

ปฏิภาณ ภาคกาย (2563) พบว่าสื่อมวลชนในไทยมีการนำคดีอาชญากรรม หรือเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมาเป็นแก่นเรื่องหลักในการสื่อสารแต่จะมีลักษณะการนำเสนอเป็นการเอาข้อมูลมาเรียบเรียงแล้วเล่าให้ผู้รับสารฟัง รายการที่มีแก่นเรื่องหลักเป็นการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทั่วไปนั้นจะใส่ความน่ากลัวโดยการเล่ารายละเอียดที่สะท้อนอารมณ์ เช่น ฆาตรกรลงมือฆ่าอย่างไร ทำให้เกิดความรู้สึกกลัว และก็ยังไม่เข้าใจถึงสาเหตุการเกิดของพฤติกรรมเบี่ยงเบน แต่รายการพอดแคสต์ชื่อ “Untitled Case” มีวิธีการเล่าเรื่องเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่มุมที่ต่างออกไป คือการเล่า และวิเคราะห์ถึงเหตุผลที่ทำให้บุคคลหนึ่ง ๆ กลายมาเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ไม่ตีกรอบความเลวให้กับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน นอกจากนี้ผู้ดำเนินรายการยังมีวิธีการเล่าเรื่องที่ทำให้เรื่องราวน่าติดตาม สนุกสนาน ชวนให้ผู้รับสารติดตาม และยังมีมุมที่ให้ผู้รับสารเอาไปคิดต่อกันเองว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นเป็นคนดี คนเลว คนธรรมดา หรือบุคคลเหล่านั้นก็เป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบเช่นกัน

รายการ Untitled Case เป็นรายการพอดแคสต์ที่ออกอากาศในสถานี Salmon Podcast และอยู่ภายใต้การดูแลของ บริษัท ดิจิไวส์ จำกัด (บันลือกรุ๊ป) โดยมี นพธัญ แสงไชย เป็น Station Director ทำหน้าที่บริหารงานรายการพอดแคสต์ทั้งหมด นพธัญ แสงไชย ตั้งใจทำรายการ Untitled

Case ขึ้นเพราะยังไม่เห็นรายการพอดแคสต์ในไทยที่นำความจริงของคดีต่าง ๆ ออกมาเล่าในแง่มุมที่หลากหลาย หรือเรื่องเล่าแปลกประหลาดมาเล่าผ่านมุมมองที่แตกต่างออกไป พร้อมทั้งให้พื้นที่ผู้ฟังออกมาแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องนั้น ๆ โดยที่ไม่ต้องเชื่อผู้ดำเนินรายการหรือโฮสต์ก็ได้ (Ad Addict Official, 2563) รายการ Untitled Case มีผู้ดำเนินรายการหรือโฮสต์ 2 คนคือ ยชญ์ บรรพพงศ์ (อดีต Creative Salmon House) และธัญวัฒน์ อภิภูม (บรรณาธิการสำนักข่าว The MATTER) ทั้ง 2 คนจะผลัดกันเล่าเรื่องราวลับคดีฆาตกรรม สัตว์ประหลาด ทฤษฎีสมรู้ร่วมคิด ความเชื่อ หรือเหตุการณ์แปลก ๆ รอบโลก ในบางสัปดาห์จะมีแขกรับเชิญเข้ามาแลกเปลี่ยนเรื่องราวด้วย ภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่ในรายการเป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการ เหมือนเวลาที่พูดคุยกันระหว่างเพื่อน มีคำหยาบคาย และมุขตลกแทรกอยู่เสมอ แต่ยังคงมีคำศัพท์ทางวิชาการ เช่น ชื่อของโรคผิดปกติทางจิต ชื่อวิทยาศาสตร์ของสัตว์ หรือชื่อของทฤษฎีสมรู้ร่วมคิดต่าง ๆ นอกจากนี้โฮสต์ทั้ง 2 ยังมีลีลาและวิธีการเล่าที่ทำให้รายการที่มีเนื้อหาอาชญากรรมหนัก ๆ ทำให้รู้สึกสนุกสนาน เข้าใจง่าย น่าติดตาม มีการเลือกใช้ภาษาที่แตกต่างจากรายการที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมรายการอื่น ๆ ที่มีอยู่ในไทย รายการ Untitled case มีวิธีการเล่านี้จะแตกต่างจากรายการพอดแคสต์ crime case หรือ crime scene ทั่วไป ที่มักจะเล่าจากเริ่มต้นเกิดอะไรบ้าง และจบลงอย่างไร แต่รายการ Untitled Case จะนำเสนอในมุมมองที่ละเอียดกว่า เช่น ทำไมจึงเกิดเหตุการณ์แบบนี้ สาเหตุที่คน ๆ หนึ่งจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้เพราะอะไร หรือมีสาเหตุแวดล้อมอะไรที่ส่งผลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และจุดสำคัญที่ทำให้รายการ Untitled case แตกต่างจากรายการ crime case หรือ crime scene อื่น ๆ คือ ผู้ฟังไม่จำเป็นต้องเชื่อในสิ่งที่โฮสต์นั้นมานำเสนอ และต้องการให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทศนคติ และสิ่งที่ทั้ง Station Director และโฮสต์ทั้ง 2 คนตั้งใจทำให้เกิดขึ้นมากที่สุดนั่นก็คือ ผู้ฟังจะต้องได้รับความรู้และตระหนักถึงปัญหาบางอย่างที่เกิดขึ้นในสังคมได้ หากเกิดขึ้นได้จริง ทั้ง Station Director และโฮสต์ทั้ง 2 คน ก็เชื่อว่ารายการ Untitled case จะสร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับสังคมและวงการพอดแคสต์ไทยได้ (ปฏิภาณ ภาคกาย, 2563) ในรายการ Untitled Case มีการเลือกใช้คำว่า “ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน” เข้ามาเรียกกลุ่มคนที่กระทำความผิดในเหตุการณ์ที่นำมาเล่า ตามความตั้งใจของโฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการทั้ง 2 คน ที่ตั้งใจอยากส่องแสงให้กับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ให้เด่นชัดขึ้นมา ทำให้ผู้ฟังรายการได้เข้าใจกลุ่มคนที่ถูกผลักออกไปเป็นคนอื่นของสังคม และทำให้เห็นความแตกต่างของความเป็นพวกเขา และพวกเรา (ปณิดา พิชิตหุทัย, 2566)

รายการ Untitled Case ได้รับความนิยมมากที่สุดตั้งแต่ช่วงเปิดสถานีจนถึงปัจจุบัน ไม่เพียงแต่จะมีการรับชมและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในบน YouTube ที่มีการอัปโหลดรายการ Untitled Case แต่ Station Director และโฮสต์ทั้ง 2 คนได้สร้าง Community ใน Facebook มีลักษณะเป็นกลุ่มส่วนตัว ชื่อว่า Untitled club by Untitled case มีสมาชิกอยู่จำนวน 15,100 คน (ข้อมูลวันที่ 24 ตุลาคม 2565) กลุ่ม Untitled club by Untitled case เป็นพื้นที่ที่ใช้สำหรับเปลี่ยน

ความคิดเห็น และความรู้ที่เกี่ยวกับรายการนี้ (The Story Thailand, 2563) นอกจากนี้รายการ Untitled case ได้ทำ Podcast Live Performance ที่โรงภาพยนตร์ MASTERCARD CINEMA ที่ SF World Cinema ชั้น 9 เซ็นทรัลเวิลด์เมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2563 ซึ่งเป็นรายการพอดแคสต์แรกของไทยที่ได้มีการจัดรายการพอดแคสต์แบบ Live Performance (ศรัณย์ โรจนโสทร, 2563) และปี 2563 รายการ Untitled Case ได้ถูกนำไปทำเป็นหนังสือที่มีชื่อว่า “UNTITLED CASE: HUMAN HORROR ชมรมคนหัวลูก” โดยหนังสือเล่มนี้ติด 4 อันดับหนังสือขายดีประจำงานมหกรรมหนังสือแห่งชาติครั้งที่ 26 อีกด้วย (“Best seller Hybrid Book Fair 2654,” 2564)

การที่รายการ Untitled Case ได้รับความนิยมจากผู้ฟังเป็นจำนวนมาก ไม่เพียงเพราะมีการนำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมาเป็นแก่นเรื่องหลักในการดำเนินรายการ แต่เป็นเพราะกลวิธีการเล่าเรื่องที่แตกต่างจากรายการที่มีแก่นเรื่องเหมือนกัน และยังมีการเลือกเล่าเรื่องในแง่มุมเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ต่างออกไปด้วย

เพื่อให้เข้าใจกลวิธีการเล่าเรื่องเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์กรณีศึกษา รายการ Untitled Case ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการเล่าเรื่อง, แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างภาพพจน์, แนวคิดเรื่องภาพเหมารวม (Stereotypes) เข้ามาใช้ในการวิเคราะห์และอธิบายให้เห็นถึงกลวิธีการเล่าเรื่องเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการ Untitled Case ในขณะเดียวกันก็ใช้แนวคิดอื่นๆ ร่วมด้วยเพื่อวิเคราะห์ให้เห็นความเป็นจริงในรูปแบบหนึ่งเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ถูกนำเสนอผ่านรายการดังกล่าว ได้แก่ ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม (Social Construction of Reality), ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior) และแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของสื่อมวลชน ผู้วิจัยจะใช้ทฤษฎีเหล่านี้เพื่อวิเคราะห์ บทบาทของรายการ Untitled Case ที่มีต่อการสื่อสารเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในท้ายที่สุด เพื่อให้เห็นถึงบทบาทของรายการที่ปรากฏอยู่ในสื่อใหม่ที่อาจมีความแตกต่างจากรายการข่าวอาชญากรรมในรูปแบบเดิม

ผู้วิจัยสนใจศึกษาวิธีการเล่าเรื่องเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์กรณีศึกษา รายการ Untitled Case เพื่อทราบกลวิธีการถ่ายทอดเรื่องราวของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรูปแบบใหม่ นอกจากนั้นการศึกษาเรื่องนี้ยังทำให้มองเห็นบทบาทของรายการพอดแคสต์กรณีศึกษา รายการ Untitled Case ที่มีต่อการสื่อสารเรื่องราวของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อมุมมองของผู้คนในสังคมที่มีต่อการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน ให้มองหลากหลายมุมมองมากขึ้น ซึ่งอาจเป็นทางเลือกใหม่ในการนำเสนอเนื้อหาของรายการที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้มีลักษณะใหม่ ๆ ให้เป็นรายการที่เป็นมากกว่ารายการที่เลือกนำเสนอแต่เพียงของความน่า

กลัว ไร้อารมณ์ ให้มีรายการที่สร้างความตระหนักรู้ และสร้างความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้นด้วย

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 ลักษณะของเนื้อหาที่ปรากฏในรายการ Untitled Case ได้แก่ สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน ลักษณะการแสดงออกของคนที่มีความผิดปกติเบี่ยงเบน ผลของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน และการเหมาวมมีลักษณะเป็นอย่างไร

1.2.2 กลวิธีการเล่าเรื่องใช้ในรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case เป็นอย่างไร

1.2.3 บทบาทของรายการพอดแคสต์ Untitled Case ที่มีต่อการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีความผิดปกติเบี่ยงเบนเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1.3.1 เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของเนื้อหาที่ปรากฏในรายการพอดแคสต์ Untitled Case ได้แก่ สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน ลักษณะการแสดงออกของคนที่มีความผิดปกติเบี่ยงเบน ผลของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน และการเหมาวม

1.3.2 เพื่อศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องใช้ในรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case

1.3.3 เพื่อวิเคราะห์บทบาทของรายการพอดแคสต์ Untitled Case ที่มีต่อการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีความผิดปกติเบี่ยงเบน

1.4 นิยามศัพท์

รายการพอดแคสต์ คือ เป็นสื่อประเภทมัลติมีเดีย ประเภทไฟล์เสียงหรือวิดีโอ ในช่วงระยะเริ่มแรกของรายการพอดแคสต์ได้ใช้รูปแบบการเผยแพร่ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต กล่าวคือการปล่อยให้เครื่องเล่นพกพาหรือคอมพิวเตอร์ต่าง ๆ ที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตทำการดาวน์โหลดไฟล์สื่อชนิดต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม ในระยะเวลาต่อมาได้มีการพัฒนาเว็บไซต์สำหรับการเปิดรับฟังรายการพอดแคสต์ในรูปแบบสตรีมมิ่งหรือการถ่ายทอดสดผ่านอินเทอร์เน็ต มีเว็บไซต์ให้บริการที่เป็นเซิร์ฟเวอร์รองรับไฟล์

เสียงจำนวนมาก อาทิ เว็บไซต์ SoundCloud ที่เป็นเว็บไซต์สำหรับการบันทึกเสียง ลงเสียง เพื่อใช้ในการเผยแพร่ผลงาน หรือแม้แต่เว็บไซต์ YouTube ที่เป็นเว็บไซต์สำหรับลงคลิปต่าง ๆ เป็นต้น

รายการ Untitled Case คือ รายการพอดแคสต์ที่อยู่ในการดูแลของ Salmon Podcast นำเสนอเรื่องราวลึกลับคดีฆาตกรรม สัตว์ประหลาด ทฤษฎีสมรู้ร่วมคิด ความเชื่อ หรือเหตุการณ์แปลก ๆ รอบโลก มีผู้ดำเนินรายการประจำรายการคือ ยชญ์ บรรพพงศ์ และธัญวัฒน์ อภิภูม ออกอากาศทุกวันศุกร์ 26 กันยายน 2562 – 24 กันยายน 2565 ในการศึกษาครั้งนี้จะศึกษารายการย่อยในรายการของรายการ Untitled Case เท่านั้น คือ Untitled Case : Untitled Case และ Untitled Case : Gray area เนื่องจากเป็นรายการที่นำเสนอเกี่ยวกับเหตุการณ์อาชญากรรม

กลวิธีการเล่าเรื่อง คือ กลวิธีการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการทั้ง 2 คนคือ ยชญ์ บรรพพงศ์ และธัญวัฒน์ อภิภูม มีการนำเรื่องราวที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่สอดคล้องกับหัวข้อในแต่ละสัปดาห์มาเล่าและนำเสนอผ่านพุดคุย และวิเคราะห์เรื่องราวระหว่างผู้ดำเนินรายการทั้ง 2 คน สามารถแบ่งกลวิธีการเล่าเรื่องออกมาเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. วิธีการเล่าเรื่องแบบลำดับขั้นตอน

- 1.1 การเริ่มเรื่อง เริ่มตั้งแต่การเริ่มรายการ แนะนำแก่นเรื่องประจำเทปว่าจะพุดเกี่ยวกับเรื่องอะไร รวมไปถึงการพาผู้ฟังเขาไปสู่เรื่องราวที่จะเล่าในเทปนั้น ๆ
- 1.2 การดำเนินเรื่อง เริ่มตั้งแต่การเล่าเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน
- 1.3 การสรุป เริ่มตั้งแต่การสรุปเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน รวมไปถึงการวิเคราะห์เหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนด้วย

2. วิธีการเล่าเรื่องของผู้ดำเนินรายการใช้ (ภาพพจน์)

- 2.1 การใช้ความตรงข้าม (Antithesis)
- 2.2 การเปรียบเทียบโดยนัย (Metaphor)
- 2.3 การใช้ประโยคที่ตั้งไว้เป็นปัญหา (Interrogation)
- 2.4 การโยงความคิดจากสิ่งหนึ่งไปยังอีกสิ่งหนึ่ง (Metonymy)
- 2.5 การใช้คำให้เบาลง (Euphemism)
- 2.6 อื่น (other)

ประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน คือ ประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในการศึกษาครั้งนี้จะหมายถึง การเหมารวม (Stereotype) เป็นการสรุปการกระทำหรือภาพของ

การกระทำของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ซึ่งไม่มีการกล่าวถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ในด้านหนึ่งนั้นการเหมารวมมักเป็นเรื่องเข้าใจผิด ซึ่งเป็นการเหมารวมโดยไม่มีความรู้และข้อเท็จจริง ทั้งหมดในการใช้พิจารณานั้นใช้เพียงการสันนิษฐานจากลักษณะที่เห็นภายนอกของบุคคลเท่านั้น ในลักษณะนี้การเหมารวมจะถูกทำด้วยอคติและความไม่เป็นธรรม และจะแสดงออกมาในรูปแบบการวิพากษ์วิจารณ์ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนด้วยความอคติด้วย บางครั้งการเหมารวมก็นำไปสู่การเข้าใจผิด ว่าลักษณะหรือคุณสมบัติบางอย่างเกิดขึ้นในผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน แต่ในความเป็นจริงแล้วอาจจะเกิดขึ้น หรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ การเหมารวม (Stereotype) ประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน จะมีการเหมารวมทั้งหมด 4 อย่างคือ

- 1.การเหมารวมรูปลักษณ์ เช่น หน้าตาประหลาด, หน้าตาน่ากลัว, ร่างกายผอมเกินไปหรืออ้วนเกินไป, ร่างกายพิการ
- 2.การเหมารวมลักษณะนิสัย เช่น ซึ่กแล้ว, ผิดปกติจากคนอื่น, ก้าวร้าว, เก็บตัวไม่พูดกับใคร
- 3.การเหมารวมหน้าที่บทบาท เช่น ถูกใช้งานอย่างทารุณ, ถูกจัดให้ทำหน้าที่ที่ไม่มีใครอยากทำ, โดนดูถูกในหน้าที่การงาน
- 4.การเหมารวมความสัมพันธ์ เช่น เป็นผู้ถูกกระทำทางเพศ, ครอบครัวแตกแยก, ตกเป็นคนที่เสียเปรียบในความสัมพันธ์

ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน คือ บุคคลที่มีการแสดงออกถึงพฤติกรรมที่สังคมในพื้นที่นั้น ๆ ไม่ยอมรับ อาจจะมีแตกต่างจากขนบวัฒนธรรมประเพณีที่เคยทำสืบต่อกันมา หรือเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย เช่น การเบี่ยงเบนทางเพศ, การใช้ยาเสพติด, การบุชลาสิทธิองค์กร หรือการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะมีลักษณะ 8 อย่างดังนี้

- 1.พฤติกรรมเบี่ยงเบนเชื่อมโยงต่อกันในระดับปัจเจกบุคคลและกลุ่มและองค์กร เช่น กลุ่มวัยรุ่น แก๊งโจร กลุ่มหญิงบริการทางเพศ
- 2.การอัตตวินิบาตกรรม หรือการฆ่าตัวตาย
- 3.ความเชื่อที่เบี่ยงเบนไปจากเดิม เช่น ความเชื่อในลัทธิศาสนาอย่างรุนแรง พลัชีพเป็นกลุ่ม
- 4.การแสดงที่เบี่ยงเบนไปจากการยอมรับของสังคม เช่น การแต่งตัว กิริยาอาการเหมือนผู้หญิงในราตรี หรือแม้แต่กิริยาก้าวร้าว
- 5.การขายสิ่งของต้องห้าม และขายของมึนเมา
- 6.การบริโภคสิ่งของหรือบริการที่ต้องห้าม ข้อนี้เกี่ยวกับกับศีล 5

7.พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการตัดสินใจของกลุ่มที่มีอำนาจในสังคม ได้แก่ รัฐบาล กลุ่มจารีต กลุ่มอนุรักษ เป็นต้น เช่น กลุ่มจารีตและกลุ่มอนุรักษถือว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน เป็นต้น

8.บุคคลควบคุมตนเองได้น้อยลง เนื่องจากสถานการณ์กดดัน เช่น วิกฤติการณ์ต่างๆ และเนื่องจากความอ่อนแอทางพฤติกรรมของบุคคล เช่น อุปนิสัยตามใจตนเอง จิตใจ อ่อนแอหวั่นไหวง่าย จึงติดสุรายาเสพติด เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยที่ส่งเสริมให้กลายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน 2 อย่างดังนี้

ปัจจัยภายนอก ได้แก่ องค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อม (Environmental Factor) เกิดจากสภาพแวดล้อมรอบตัว ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว กลุ่มเพื่อน หรือแม้กระทั่งอากาศโดยรอบ และความเสื่อมโทรมทางสังคม องค์ประกอบทางค่านิยมในสังคม (Social Value Factor) เกิดจากค่านิยมในสังคม เช่น วัตถุ หลักการหรือความคิดเห็นซึ่งเป็นที่พึงปรารถนา ยกย่องและพึงพอใจอยากได้ อยากจะมีหรืออยากจะเป็น ซึ่งถือว่าเป็นความสำเร็จของทุกคน เช่น เสรีภาพ ความร่ำรวย ปริญญาบัตร รถยนต์ จะทำให้บุคคลแสวงหาเพื่อให้ได้มาในสิ่งเหล่านี้ทำให้บางคนเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพื่อตอบสนองความต้องการขึ้นได้ และองค์ประกอบทางโครงสร้างของสังคม เกิดจากสภาพสังคมที่ไม่เอื้อต่อการใช้ชีวิต และส่งผลให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่น ความเหลื่อมล้ำทางสังคม ภาวะการฉ้อราษฎร์บังหลวง

ปัจจัยภายใน ได้แก่ องค์ประกอบทางชีววิทยา (Biological Factor) เกิดมาจากการผิดปกติทางร่างกายตั้งแต่กำเนิด เช่น พันธุกรรม ฮอร์โมน ต่อมใต้สมอง และองค์ประกอบทางจิต (Mental Factor) เกิดจากความเจ็บป่วยทางเกี่ยวกับจิตใจ

รูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน สามารถแบ่งได้เป็น 4 รูปแบบ

- 1.การกระทำเบี่ยงเบน (Deviant Acts) มี 3 ประเภท คือ อาชญากรรม (Crimes) การเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviance) และการฆ่าตัวตาย (Suicide)
- 2.นิสัยเบี่ยงเบน (Deviant Habits) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากอุปนิสัยใจคอของบุคคล และความเคยชินที่ไม่สามารถขจัดออกไปได้ เช่น การดื่มสุราเป็นประจำ การติดยาเสพติด การพนัน เป็นต้น
- 3.การเบี่ยงเบนทางจิต (Deviant Psychology) เป็นปัญหาความผิดปกติทางจิต หรือเป็นโรคประสาท มีความตึงเครียดทางอารมณ์มาก ซึ่งนำไปสู่ปัญหาอย่างหนึ่งทางสังคม
- 4.วัฒนธรรมเบี่ยงเบน (Deviant Cultural) เป็นพฤติกรรมที่กลุ่มคนยึดถือวิถีชีวิต ผิดแผกออกไปจากคนทั่วไปในสังคม หรือพวกที่ต่อต้านวัฒนธรรมของคนส่วนใหญ่ เช่น พฤติกรรมของกลุ่มฮิปปี้ พวกกลุ่มลัทธิศาสนาใหม่

บทบาทของรายการ Untitled Case คือ ลักษณะการทำหน้าที่ของรายการ Untitled case ในฐานะสื่อมวลชน ที่มีต่อการสร้างการรับรู้ของสังคมในประเด็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน แบ่งเป็นบทบาท 5 ด้านดังนี้

- 1.บทบาทการให้ข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน
- 2.บทบาทในการเปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอ
- 3.บทบาทในการปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่ลบที่แตกต่างจากเดิม
- 4.บทบาทในการสะท้อนความผิดปกติในสังคม
- 5.บทบาทในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสังคมต่อผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

1.5 ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ประชากรทั้งหมดคือ เทปการออกอากาศของรายการ Untitled Case ที่ออกอากาศตั้งแต่ 26 กันยายน 2562 – 24 กันยายน 2565 รวมทั้งหมดเท่ากับ 326 เทป และมีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง คือเลือกจากเทปออกอากาศทั้ง 2 รายการย่อยในรายการ Untitled Case คือ Untitled Case : Untitled Case และ Untitled Case : Gray area ที่มียอด Views และ Comment มากที่สุดใน Youtube เป็น 10 อันดับแรก และต้องมีเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม รวมทั้งหมดเท่ากับ 20 เทป เครื่องมือในการวิจัยใช้ตารางรหัส (Coding Sheet) แบ่งการลงรหัสออกเป็น 2 ส่วนคือ เกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน และวิธีการเล่าเรื่องของรายการ Untitled Case ใช้การวิเคราะห์ผลการวิจัยด้วยสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และรูปแบบการพรรณนาเชิงคุณภาพเป็นการบรรยายเพื่อให้เห็นการของรูปแบบที่รายการ Untitled Case นำเสนอเนื้อหาผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และรูปแบบวิธีการเล่าเรื่องของรายการ Untitled Case ได้ชัดเจนและมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทราบถึงประเด็นสำคัญที่ถูกนำเสนอ และกลวิธีการเล่าเรื่องที่ถูกใช้ เพื่อนำเสนอเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case

1.6.2 ทราบถึงบทบาทของรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case ต่อการสื่อสารเรื่องผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

1.6.3 เพื่อนำผลการศึกษามาพัฒนาให้มีรายการที่การนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะที่รอบด้าน ไม่ตีตรา และเกิดประโยชน์ต่อความเข้าใจของคนในสังคมเพิ่มขึ้น

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาทฤษฎีการเล่าเรื่องผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการอันไทเทิลเคส (Untitled Case) ของแซลมอนพอดแคสต์ (Salmon podcast)

ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาและวิเคราะห์พรรณนาผลการศึกษาดังนี้

- 2.1 ทฤษฎีการสร้างความเป็นจริงทางสังคม (Social construction of reality)
- 2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior)
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของสื่อมวลชน
- 2.4 แนวคิดเรื่องภาพเหมารวม (Stereotypes)
- 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการเล่าเรื่อง
- 2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างภาพพจน์
- 2.7 แนวคิดเกี่ยวกับการจัดรายการวิทยุกระจายเสียง
- 2.8 แนวคิดเกี่ยวกับพอดแคสต์
- 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.10 กรอบแนวคิดในการศึกษา

2.1 ทฤษฎีการสร้างความจริงในสังคม (Social construction of reality)

เบอเกอร์และลักแมน (Bergur&Luckman, 1966 อ้างถึงใน จันทรเพ็ญ มีแย้มภักดิ์, 2554, น.14) ได้ให้ความหมายการสร้างความเป็นจริงทางสังคมว่า มนุษย์ไม่สามารถรับรู้ความจริงของโลกภายนอกตัวเขาได้โดยตรง แต่ต้องกระทำผ่านตัวกลาง คือ ประสาทสัมผัส และกระบวนการรับรู้ทางจิตของมนุษย์ ซึ่งถูกหล่อหลอมโดยกระบวนการทางสังคมมาก่อน

อัลเฟรด ชูทซ์ (AlfredSchutz, 1970 อ้างถึงใน จันทรเพ็ญ มีแย้มภักดิ์, 2554, น.14) ก็ได้อธิบายการสร้างความเป็นจริงทางสังคมไว้ว่า ชีวิตประจำวันของเราไม่ได้เป็นโลกส่วนตัวของเรา แต่เป็นอัตวิสัยร่วม (intersubjective) ที่เกิดขึ้นตั้งแต่แรก และเราก็สามารถร่วมรับรู้กับเพื่อนร่วมโลกของเรา ซึ่งแต่ละคนก็มีประสบการณ์และการตีความหมายที่แตกต่างกันออกไป และสภาพที่เราพบว่าตนเองอยู่ในโลกในขณะใดขณะหนึ่งนั้น เป็นเพียงขอบเขตเล็ก ๆ ที่เราได้สร้างขึ้นมานั่นเอง กล่าวโดยสรุปก็คือความหมายความเข้าใจทั้งหลายของเรานั้น เกิดจากการสื่อสารกับคนอื่น ๆ เช่นเดียวกัน

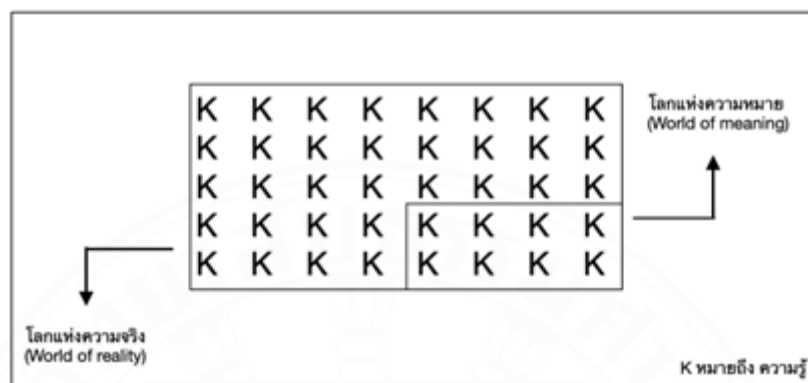
กับ ณิชชา อาจารย์ยุตต์ (อ้างถึงใน สุเนตร ม้าทอง, 2554, น.17) แนวคิดเรื่องการสร้างความเป็นจริงทางสังคม (Social construction of reality) เชื่อว่ามนุษย์ไม่สามารถรับรู้ความจริงภายนอกได้โดยตรง แต่ต้องกระทำผ่าน “ตัวกลาง” คือ ประสาทสัมผัสและกระบวนการรับรู้ทางจิตของมนุษย์ซึ่งถูกหล่อหลอมโดยกระบวนการทางสังคมมาก่อนแล้ว ดังนั้นสิ่งที่มนุษย์เชื่อว่าเป็นความจริงทางสังคมจึงล้วนแต่เป็นโลกที่ถูกสร้างและถูกตีความมาแล้วในระดับหนึ่งทั้งสิ้น จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า การรับรู้และเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ในโลกหรือ “ความเป็นจริง” ของมนุษย์นั้นเกิดจาก “การสื่อสาร” ดังนั้น วิธีคิดของทฤษฎีนี้จึงสามารถแบ่งโลก (world) ออกเป็น 2 ส่วน คือ

“โลกแห่งความจริง” (world of reality) หรือโลกทางกายภาพ โดยโลกส่วนนี้เป็นโลกที่เราสามารถสัมผัสได้ด้วยตัวเองผ่านทางประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น และกายสัมผัส สามารถเป็นได้ทั้งสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว แต่โลกแห่งความเป็นจริงนี้เป็นสิ่งที่มีอยู่อย่างมากมาย ทำให้เราไม่สามารถหาความชัดเจนแน่นอนได้ เช่น หากต้องการทราบความจริงเกี่ยวกับอุปนิสัยและทัศนคติของคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เราจะต้องทำการศึกษาคนที่มีพฤติกรรมทุกคนในโลกอย่างละเอียด ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และจะเป็นข้อมูลที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้เสมอ

โลกอย่างที่สองคือ “โลกแห่งความหมาย” (world of meaning) โลกส่วนนี้จะเป็โลกที่เป็นความรู้ (knowledge) ซึ่งเราจะได้รับจากโลกแห่งความจริงมาเพียงบางส่วน (อภิรัตน์ รัตนานนท์, 2547) ดังนั้น โลกแห่งความหมายจะเป็นโลกที่เราสามารถอธิบายได้ ให้ความหมายได้ กำหนดแบบแผนได้ เช่น เราไม่สามารถสัมผัสให้เข้าใจได้ว่า ในความเป็นจริงตามธรรมชาตินั้น “สาเหตุของคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนคืออะไร” หรือ “พฤติกรรมเบี่ยงเบนในสังคมตะวันตกกับสังคมตะวันออกมีความแตกต่างกันหรือไม่” ด้วยเหตุนี้ที่เราไม่อธิบายความหมายและแบบแผนได้นี้ทำให้มนุษย์ต้องสร้างโลกแห่งความหมายขึ้นมา เพื่อที่จะสามารถกำหนดอธิบายได้ว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนคืออะไร สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนคืออะไร โดยความหมายที่มนุษย์สร้างขึ้นจะเป็น “ความรู้” ในเรื่องหนึ่ง ๆ และเมื่อความรู้มีการสะสมมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็จะกลายเป็น “คลังแห่งความรู้” (stock of knowledge) และจะกลายเป็น “ความเป็นจริงทางสังคม” ไปในที่สุด (อภิรัตน์ รัตนานนท์, 2547, น. 17-18)

ภาพที่ 1

ความสัมพันธ์ระหว่างโลกแห่งความเป็นจริง (World of Reality) กับโลกแห่งความหมาย (World of Meaning)

หมายเหตุ. ความสัมพันธ์ระหว่างโลกแห่งความเป็นจริง (World of Reality) กับโลกแห่งความหมาย (World of Meaning). จาก "จักรวาลแม่ผิว": กระบวนการสร้างความเป็นจริงทางสังคมของ "แม่ผิว" ในละครโทรทัศน์ (น.19) โดย ณัฐพล สมุทเสนีโต, 2563.

ในหนังสือ The Social construction of reality ของ เบอเกอร์และลัคแมน ได้เสนอเรื่อง “ความเป็นจริง” (Reality) แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ (สุภางค์ จันทวานิช, 2551, น.122)

1.ความจริงเชิงวัตถุวิสัย (Objective reality) สิ่งต่าง ๆ ที่ยอมรับกันจนเป็นแบบแผนและกลายเป็นสถาบัน (Insitutionlization) เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณีบทบาท และกิจกรรมของมนุษย์ การทำให้ความหมายของสิ่งต่าง ๆ มีความเป็นวัตถุวิสัยขึ้นเพื่อทำให้เป็นสถาบันต่อไป

2.ความจริงเชิงวิสัย (Subjective reality) กระบวนการสร้างความรู้ คือการใส่ความรู้เข้าไปในบุคคล โดยผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคมระดับปฐมภูมิ และทุติยภูมิ

กระบวนการขัดเกลาทางสังคมระดับปฐมภูมิ (Primary socialization) จะเกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็ก โดยผู้ขัดเกลาฝ่ายต่าง ๆ ทำให้เกิดการรับรู้เชิงจิตวิสัยของบุคคลเรียกว่า “โลกพื้นฐาน” (base world) กระบวนการขัดเกลาทางสังคมระดับทุติยภูมิ (Secondary socialization) คือการใส่โลกส่วนตัว (Sub-world) เข้าไปในการรับรู้เป็นโลกส่วนตัวที่มีพื้นฐานอยู่บนสถาบันสังคมอีกทอดหนึ่งซึ่งบางครั้งอาจจะได้รับอิทธิพลมาจากชนชั้น กล่าวคือ มีค่าที่เหมาะสมกับบทบาทหน้าที่ของตนเองและให้ความหมายความเข้าใจต่อปรากฏการณ์ทางสังคมตามลักษณะส่วนตัวของตน ในการสร้างความรู้เชิงจิตวิสัย เมื่อสร้างแล้วก็รับรู้ตามนั้น การสร้างเป็นการสร้างโดยสังคมที่เป็นหน่วยย่อย ได้แก่ โลก

ส่วนตัวที่บุคคลดำรงอยู่ ความรู้ค่อย ๆ หล่อหลอมขึ้นมา ความรู้นั้นจะถูกรักษาไว้ และเปลี่ยนรูปได้ การรักษาความรู้ทำได้โดยการแลกเปลี่ยนกับคนที่อยู่ในโลกส่วนตัวแบบเดียวกันอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

จากที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด หากนำแนวคิดเรื่องการสร้างความเป็นจริงทางสังคม หรือการสร้าง ความหมายทางสังคมมาอธิบายในด้านสื่อสารมวลชน เชื่อว่าสิ่งที่เรียกว่า “ความเป็นจริง” นั้น ไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่แล้ว และรอให้นักวิชาการเข้าไปค้นพบ แต่ความเป็นจริงเป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้นมา โดยในกระบวนการสร้างความเป็นจริงนั้น สื่อมวลชนจะเป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมาก ส่วนในด้านของผู้รับสารก็เช่นกัน กลุ่มวัฒนธรรมศึกษามรแนวทางในการวิเคราะห์ที่ชัดเจนว่าใน กระบวนการสื่อสารผู้รับสารไม่ได้เป็นผู้ถูกกระทำ (passive) หรือเป็นฝ่ายนั่งรอให้สื่อมวลชนสร้างความจริงขึ้นมาล้อมรอบตัวเองอยู่ฝ่ายเดียว หากผู้รับสารจะมีลักษณะตั้งรับ (active) และเป็นผู้นำ เนื้อหาของสื่อมวลชนมาสร้างสิ่งแวดล้อมของตนเอง (อภิรัตน์ รัชยานนท์, 2547, น.17) และจะ อธิบายได้ว่า การสร้างความหมายเป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นในระยะยาวอย่างหนึ่ง

ภาพที่ 2

การสร้าง ความหมายทางสังคมของสื่อมวลชน

หมายเหตุ. การสร้างความหมายทางสังคมของสื่อมวลชน. จาก การประกอบสร้างความจริงทางสังคม กรณีการขอขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกของประเทศกัมพูชาของหนังสือพิมพ์มติชน กับหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ โดย สุเนตร ม้าทอง, 2554,

จากภาพแสดงให้เห็นผลกระทบที่เกิดขึ้นอย่างหลาย ๆ ชั้น ทั้งผลกระทบระยะสั้น (ขั้นแรก) ระยะกลาง (ขั้นที่สอง) และระยะยาว (ขั้นที่สาม) เช่น หลังจากที่ได้รับข่าวสารไปแล้ว ผลกระทบระยะแรกก็คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลเข้าคลังความรู้ (Stock of knowledge) สร้างทัศนคติ และ

ค่านิยมต่าง ๆ หลังจากนั้น ก็เป็นขั้นตอนที่มีปฏิกิริยาตอบสนอง และเมื่อเวลาผ่านไป ข้อมูลที่สะสมมาก็จะถูกจัดระบบ และทำให้กลายเป็นโลกแห่งความเป็นจริงที่ถูกสร้างขึ้น ดังนั้นจึงอาจจะสรุปเอกลักษณ์ที่สำคัญของคำอธิบายเรื่องผลกระทบของสื่อมวลชนจากมุมมองของแนวคิดนี้ที่ไม่ได้หมกมุ่นอยู่กับคำถามที่ถามว่าสื่อมวลชนจะมีพลังอำนาจมากน้อย เพียงใด แต่จะสนใจที่จะตอบว่า ทุกครั้งที่สื่อมวลชนเผยแพร่ผลงานก็จะสร้างผลกระทบได้ในหลาย ๆ ระลอก กล่าวคือ มีผลในหลาย ๆ ระยะทั้งสิ้น และส่วนที่แนวคิดนี้ให้ความสนใจมากที่สุดคือ ผลกระทบระยะยาวที่เกิดจากการค่อย ๆ สั่งสมทีละเล็กทีละน้อย จนกระทั่งกลายเป็นผลึกทางวัฒนธรรมของผู้คน ดังนั้นเมื่อเวลาที่ผู้รับสารเปิดรับสื่อแต่ละครั้งจะไม่ได้แค่รับเพียงข้อมูลข่าวสาร แต่จะค่อย ๆ เก็บสะสมภาพของชีวิตแบบต่าง ๆ และได้รับแบบจำลองของพฤติกรรมแบบต่าง ๆ ก่อนที่จะได้มีโอกาสไปสัมผัสกับประสบการณ์นั้นจริง ๆ และจากแนวคิดที่เชื่อว่าในสังคมยุคปัจจุบันนี้สื่อมวลชนเป็นสถาบันสำคัญที่จัดวางรูป (structure) ความเป็นจริงทางสังคมรอบ ๆ ตัวเราทำให้มีการศึกษาว่ากรอบแห่งความเป็นจริงแบบไหนที่สื่อมวลชนได้วางล้อมรอบตัวคน เช่น เมื่อใช้เกณฑ์ที่ว่าเนื้อหาของสื่อมวลชนจะมีลักษณะ “เห็นด้วยกับระเบียบสังคมที่มีอยู่ (pro-social)” หรือมีลักษณะชวนให้ต่อต้านสังคม (Anti – social)” ซึ่งผลจากการวิเคราะห์จะพบอยู่เสมอว่า ส่วนใหญ่สื่อจะนำเสนอเนื้อหาที่เห็นด้วยมากกว่าจะต่อต้านสังคม เพื่อสร้างความเป็นจริงที่ว่า “ถึงจะมีข้อบกพร่องหรือปัญหาอะไร แต่สังคมนี้ก็ยังพอรับได้” นี่คือการอธิบายที่ว่าเพราะเหตุใดสังคมของเราจึงยังคงดำรงอยู่ได้อย่างต่อเนื่อง

สื่อมวลชนจะนำเสนอความจริง (truth) ได้โดยผ่านทางภาษาในกระบวนการสื่อสาร ซึ่งภาษาสามารถทำให้มนุษย์สามารถจัดระบบในสังคม และเป็นเครื่องมือให้มนุษย์สามารถเข้าสู่ความเป็นจริงได้ ซึ่งที่จริงแล้วไม่มีสิ่งที่เรียกว่าความเป็นจริงจนกว่าจะมีผู้สร้างขึ้นมา ดังนั้นจึงไม่มีความเป็นจริงของคนใด คนชั่ว จนกว่าสื่อมวลชนจะใช้ภาษาของสื่อสร้างขึ้นมา ซึ่งในขั้นตอนแรกสื่อมวลชนจะสร้างความเป็นจริง (Social construction of reality) ของกลุ่มบุคคลขึ้นมา และหลังจากสร้างความเป็นจริงแล้ว ขั้นตอนต่อมาคือการเผยแพร่ความเป็นจริงที่สื่อมวลชนสร้างขึ้นมาแก่ผู้รับสาร ดังนั้นผู้ส่งสารจึงไม่ใช่ผู้ทำหน้าที่ส่งผ่านข่าวสารเท่านั้น แต่ต้องเป็นผู้ที่ได้เข้ารหัสข่าวสารที่ส่งไปด้วย ทำให้การส่งสารนั้นผู้ส่งสารได้ส่ง 2 อย่างไปพร้อม ๆ กัน อย่างแรก คือ ข่าวสาร และอีกอย่างหนึ่งคือการติดตั้งรหัสการถอดความหมายจากสารไปให้แก่ผู้รับสารด้วย ซึ่งข่าวสารถือเป็นความจริงประเภทหนึ่ง ดังนั้นข่าวสารที่เกิดขึ้นเองจึงไม่มี จะมีแต่ข่าวสารที่ถูกสร้างขึ้นเท่านั้น และทั้งในกระบวนการสร้างข่าวสารและกระบวนการรับข่าวสาร ล้วนแล้วแต่ดำเนินไปอย่าง active และมีการตีความสอดแทรกอยู่ตลอดเวลา (อวยพร พานิช, 2544, น.32-33) อย่างไรก็ตามนักทฤษฎีสำนึกปรากฏการณ์นิยมได้ให้ทัศนะเพิ่มเติมว่าแม้สื่อจะ นำเสนอเนื้อหาที่เห็นด้วยกับสังคมแต่ทางฝ่ายผู้รับสารก็มีสิทธิที่จะเลือกตีความหรือเลือกเอาแต่เฉพาะเนื้อหาส่วนที่ต่อต้านมาสร้างโลกที่แวดล้อมตัวเองได้ (ระวีวรรณ ประกอบผล, 2541, น. 42-63)

2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior)

ไม่ว่าสภาพสังคมในอดีตจนถึงปัจจุบันจะมีการเปลี่ยนแปลงไปเพียงใด ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ย่อมจะมีปัญหาเกิดขึ้นในสังคมนั้น ๆ อยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการหลอกลวง, ล้วงละเมิดทางเพศ, ค้ามนุษย์, การทุจริตคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่ในแวดวงราชการ, การเรียกรับสินบน, ความรุนแรงโหดร้ายในครอบครัว, ฆ่ายกครัว, การทำร้ายกันในครอบครัว, การปล้นฆ่า ชิงทรัพย์ ลักทรัพย์, การหลอกลวงต้มตุ๋น, ฉ้อโกงทรัพย์สินเงินทอง โดยผู้ที่กระทำความผิดเหล่านี้ จะถูกเรียกว่าผู้กระทำความผิด (delinquent) หรือถูกเรียกว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน (deviant) บุคคลเหล่านี้ก็จะถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นผู้ที่ฝ่าฝืนสังคม และมีโอกาสที่จะกระทำความผิดซ้ำขึ้นได้อีกเสมอ ไม่เพียงแต่จะต้องเป็นคนที่ถูกความผิด หรือทำความเสียหายแก่สังคมเท่านั้นจึงจะถูกสังคมตีตราว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน คนที่มีลักษณะที่ด้อยกว่า หรืออาจจะไม่ปฏิบัติตามที่สังคมยอมรับ เช่น คนย้อมสีผิวดำ, ไม่นับถือศาสนา หรือคนที่อยู่ในชุมชนแออัดก็ตาม

การที่จะกลายมาเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้น ย่อมมีสาเหตุหรือปัจจัยที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนออกไปจากที่สังคมยอมรับ เป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะกระทำความผิดกรรมเข้านี้ขึ้นมาเองโดยไม่มีปัจจัยอะไรเข้ามาส่งเสริม ในการศึกษาพฤติกรรมเบี่ยงเบนนี้จะทำให้เราเข้าใจความหมาย ลักษณะ และรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน จะช่วยให้เราเข้าใจพฤติกรรมเบี่ยงเบน และเข้าใจผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพิ่มมากขึ้นด้วย

ซีซาร์ ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso) นักอาชญาวิทยาชาวอิตาลี ศึกษาบุคลิกภาพของอาชญากรพบว่า อาชญากรมักมีรูปร่างแข็งแรง ลำสัน ไหล่หนา ตาลอกเล็ก ผมหงอก ทำที่ก้าวร้าว (Charles A. Ellwood, 1912)

วิลเลียม เชลดอน (William Sheldon) (อ้างถึงในสุรพงษ์ ลือทองจักร, 2554) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของอาชญากรพบว่าอาชญากรมี 3 ลักษณะ คือ

1. พวกรูปร่างผอมบาง (Ectomorphs) เป็นพวกที่มีอารมณ์อ่อนไหว
2. พวกรูปร่างอ้วนท้วม (Endomorphs) เป็นพวกที่มีนิสัยสนุกขำเริง
3. พวกรูปร่างใหญ่โตลำสัน (Mesomorphs) เป็นพวกที่มีนิสัยก้าวร้าว ฉุนเฉียว และมีแนวโน้มจะเป็นอาชญากรมากกว่ากลุ่มอื่นๆ

แพตริเซีย เจคอบส และคณะ (อ้างถึงในสุพิทวง ธรรมพันทา, 2540) ศึกษาโครโมโซมของอาชญากร พบว่า อาชญากรจะมีโครโมโซมผิดปกติกว่าคนทั่วไป กล่าวคือ มีโครโมโซม Y มากกว่าหนึ่งตัวเป็น XYY จึงมักจะมีลักษณะผิดปกติ เช่น ก้าวร้าว อารมณ์ และมีความประพฤติเบี่ยงเบนทางเพศ ในทำนองเดียวกันพวกผิดปกติทางเพศ เกิดจากมีโครโมโซมของอีกเพศหนึ่งเพิ่มขึ้น เช่น หญิงที่ผิดปกติทางเพศมีโครโมโซมเป็น XXY จึงรักเพศเดียวกัน

นอกจากนี้ยังมีหลายทฤษฎีที่อธิบายและให้ความหมายต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนเอาไว้เป็นจำนวนมาก ในที่นี้จะยกตัวอย่างมาทั้งหมด 5 ทฤษฎี และ 2 แนวคิด ดังนี้

1.ทฤษฎีทางจิตวิทยา

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) เสนอทฤษฎีจิตวิเคราะห์เชื่อว่าการประกอบอาชญากรรมเป็นการแสดงออกของสัญชาตญาณที่ขาดการควบคุม โดยบุคลิกภาพของมนุษย์นั่นเองที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ (ไพรวลัย สุนทรา, 2565)

2.ทฤษฎีความไม่เป็นระเบียบทางสังคม

เชื่อว่าระบบนิเวศหรือสภาพแวดล้อมทางสังคม ทั้งกายภาพและวิถีชีวิตเป็นปัจจัยสำคัญของอาชญากรรม โดยความกดดันทางสังคมนี้เกิดขึ้นได้กับบุคคลหลากหลายในสังคมที่มีความโลภหรือกิเลสที่เป็นผลมาจากระบบเศรษฐกิจที่กระตุ้นให้บุคคลเกิดความต้องการโดยไม่คำนึงเหตุผล ทำให้เกิดการแก่งแย่ง ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ผลประโยชน์ที่ต้องการ (ไพรวลัย สุนทรา, 2565)

3.ทฤษฎีภาวะไร้บรรทัดฐาน

โรเบิร์ต เค.เมอร์ตัน นักวิทยาศาสตร์ทางสังคม ได้อธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนในอีกแนวหนึ่งว่าเป็นผลของความไม่ประสานสอดคล้องกันระหว่างเป้าหมายทางวัฒนธรรม หรือค่านิยมทางสังคมกับบรรทัดฐานหรือวิธีการที่สังคมกำหนด เพื่อปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายนั้น ดังนั้นการที่คนเราไม่สามารถใช้วิธีการที่สังคมยอมรับ และเห็นว่าเหมาะสมเป็นแนวทางไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ทำให้คนเหล่านั้นต้องหันไปหาวิธีการอื่นๆ ที่สังคมไม่ยอมรับ คือ ละเมิดบรรทัดฐานหรือต้องมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในที่สุด เช่น ในสังคมปัจจุบัน เป้าหมายชีวิตหรือค่านิยมที่คนส่วนใหญ่ปรารถนาคือความมั่งคั่งร่ำรวย ความสุขสบายทางวัตถุ ส่วนวิธีการที่สังคมยอมรับคือการยกฐานะโดยการศึกษา และการทำงานที่สุจริตถูกทำนองคลองธรรม แต่ในความเป็นจริงคนบางกลุ่มไม่สามารถปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมยอมรับได้เพราะไม่มีโอกาสศึกษาชั้นสูง หรือถ้ามีก็ต้องหันไปใช้วิธีการที่ผิดกฎหมายหรือผิดศีลธรรมแทน เช่น ค้ายาเสพติด ค้าของหนีภาษี เป็นโสเภณี ปล้น โกง เล่นการพนัน ยักยอกฉ้อราษฎร์บังหลวง เป็นต้น บุคคลจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหลายรูปแบบ เช่น นอกคอกหรือแหวกแนว เจาะเบียด หนีโลก และกบฏ เป็นต้น (สุรพงษ์ ลือทองจักร, 2554)

4.ทฤษฎีการประทุพบุรุษ

ทฤษฎีการประทุพบุรุษพยายามชี้ให้เห็นว่าสังคมนั้นมีส่วนทำให้บุคคลกลายเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำ เพราะไม่เปิดโอกาสให้คนแก้ตัว บางครั้งคนมีอำนาจกระทำความผิดก็ไม่ถูกลงโทษ ในขณะที่บางคนทำผิดเล็กน้อยก็ถูกลงโทษอย่างรุนแรง ซึ่งก็ได้รับการยอมรับเป็นอย่างกว้างขวาง มีการนำไปประยุกต์พัฒนาต่อยอดทั้งในด้านสังคมวิทยา อาชญาวิทยาและจิตวิทยา (กองพัฒนาพฤตินิสัย, 2554)

5.ทฤษฎีการถ่ายทอดวัฒนธรรมและการคบหาสมาคมกับกลุ่มแตกต่าง

สุพิทวง ธรรมพันธุ์ (อ้างถึงในสุรพงษ์ ลือทองจักร, 2554) นักทฤษฎีกลุ่มศึกษาการถ่ายทอดวัฒนธรรม และการคบหาสมาคมกับกลุ่มแตกต่าง (Cultural Transmission and Differential Perspective Association) ได้ศึกษาและอธิบายทฤษฎีนี้ไว้คือพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยเฉพาะอาชญากรรมว่า มีสาเหตุสำคัญจากการเลียนแบบทำนองเดียวกับพฤติกรรมทั่วไป กล่าวคือเมื่อบุคคลได้คบหาสมาคมรับรู้เกี่ยวกับความเบี่ยงเบนจึงเลียนแบบความเบี่ยงเบนนั้น

6.แนวคิดทางอาชญาวิทยากับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

Susan Nolen-Hoeksema (2013) อธิบายคำว่า “พฤติกรรมเบี่ยงเบน” ไว้ว่า เป็นการกระทำหรือพฤติกรรมที่แปลกไปจากรูปแบบทั่วไป ซึ่งมีความแปลกแยกได้อย่างกว้างขวางมาก ทั้งในรูปแบบที่เป็นการฝ่าฝืนต่อกฎเกณฑ์ข้อบังคับของสังคม ได้แก่ การก่ออาชญากรรม หรือการฝ่าฝืนจากขนบธรรมเนียมของสังคมนั้น ๆ พฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคม ทำให้สังคมขาดความเป็นระเบียบเรียบร้อย ทำอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน สังคมที่มีปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนมาก ๆ จะทำให้สังคมไม่สงบสุข พฤติกรรมเบี่ยงเบนสามารถอธิบายด้วยแนวคิดในเชิงจิตวิทยา จิตเวชศาสตร์ สังคมศาสตร์ หรืออาชญาวิทยา และอาจถูกระบุถึงในความหมายคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกันด้วยคำศัพท์ต่าง ๆ ได้อีก เช่น พฤติกรรมผิดปกติ (Abnormal Behavior) จิตวิทยาผิดปกติ (Abnormal Psychology) การเบี่ยงเบนทางสังคม (Social Deviance)

7.แนวคิดสื่อกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

กาญจนา แก้วเทพ (2552) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเบี่ยงเบน และความสัมพันธ์ของสื่อมวลชนกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนเอาไว้ว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant) คือ การมีพฤติกรรมที่แตกต่างออกไปจากมาตรฐานที่สังคมได้กำหนดเอาไว้ โดยอาจจะมีระดับความรุนแรงมากน้อยที่แตกต่างกัน เช่น แบบแผนของการจี้ปล้นนั้นถือว่าเป็นระดับการเบี่ยงเบนที่รุนแรงและผิดกฎหมายในทางกลับกัน ทางที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศนั้นก็เป็พฤติกรรมเบี่ยงเบนเช่นกัน แต่ไม่ได้อยู่ในระดับความรุนแรงที่ผิดกฎหมาย ในการที่จะบอกได้ว่าพฤติกรรมแบบใดที่ถือว่าแตกต่างกว่าแนวปฏิบัติทางสังคมนั้น เส้นคั้นที่จะเอามาแบ่งนั้นก็ไ้เปลี่ยนไปตามกาลเวลา และจะแตกต่างกันไปในแต่ละสังคมด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างเรื่อง “สื่อมวลชน” กับ “พฤติกรรมเบี่ยงเบน” นั้นเป็นไปอย่างใกล้ชิด เพราะสื่อมวลชนทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงที่จะประกาศให้คนในสังคมทราบว่า พฤติกรรมใดบ้างที่เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน แต่พฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้อยู่เสมอ สื่อมวลชนจึงต้องทำหน้าที่เป็นกลไกติดตามกระแสการลากเส้นกั้นกรอบมาตรฐานและการเบี่ยงเบนออกนอกกรอบตลอดเวลา กล่าวคือ สื่อมวลชนเป็นตัวบ่งชี้พฤติกรรมเบี่ยงเบนของสังคมนั้นเอง

รายการ Untitled Case เป็นรายการพอดแคสต์หนึ่งที่มีความตั้งใจที่จะนำเสนอภาพของของผู้ที่มีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน รวมไปถึงภาพพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่แตกต่างจากสื่อแบบอื่นที่มักจะทำสร้างภาพลักษณ์หรือสถานภาพของบุคคลต่าง ๆ ในสังคมตีตรา และเหมารวม (stereotype) คนที่มี

พฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงลบ ว่าต้องเป็นคนเลว อันตราย มีโอกาสเป็นอาชญากร มีโอกาสสร้างความวุ่นวายในสังคม ไม่น่าเอาเยี่ยงอย่าง จากตรงนี้จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่แล้วสื่อมวลชนเลือกที่จะนำเสนอภาพเหล่านี้อยู่เพียงแง่มุมเดียว ทำซ้ำอยู่เสมอ จึงสะท้อนให้เห็นว่าตัวของสื่อมวลชนเองก็ไม่สามารถเข้าถึงความจริงของของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน แต่รายการ Untitled Case เลือกนำเสนอภาพที่จะช่วยให้คนในสังคมส่วนใหญ่พยายามที่จะเข้าใจในพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน หรือเข้าใจปัญหาที่นำมาสู่พฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยจะไม่ใช้เล่าในจุดจบ หรือผลกระทบของการกระทำที่เกิดจากพฤติกรรมเบี่ยงเบน แต่โฮสต์ทั้ง 2 จะหาข้อมูลต่าง ๆ เพื่อมาอธิบายว่าการที่คน ๆ หนึ่งจะกลายมาเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้นั้น เกิดมาจากอะไร เกิดขึ้นได้อย่างไร และสิ่งสำคัญที่โฮสต์ทั้ง 2 รวมไปถึงเจ้าของสถานี Salmon podcast ต้องการให้เกิดขึ้นใน รายการ Untitled Case มากที่สุดก็คือทำอย่างไรที่เราจะพยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่เกิดจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ ดังนั้นการเข้าใจในพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะช่วยให้เข้าใจคนเหล่านี้ได้มากขึ้น และช่วยให้เข้าใจปัญหาที่ถูกซุกซ่อนอยู่ใต้พรมของสังคมได้มากขึ้นด้วย

ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนสามารถแบ่งออกได้ทั้งหมด 8 ลักษณะ ดังนี้ (สุรพงษ์ สือทอง จักร, 2554)

- 1.พฤติกรรมเบี่ยงเบนเชื่อมโยงต่อกันในระดับปัจเจกบุคคล กลุ่มและองค์กร เช่น กลุ่มวัยรุ่นแก๊งโจร กลุ่มหญิงบริการทางเพศ
- 2.การอัตวินิบาตกรรม เป็นการฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหาทางเศรษฐกิจ หรือเป็นเพราะผิดหวังจากคนรัก โดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันที่มีความเครียดสูงเช่นในสังคมเมืองพบว่า มีพฤติกรรมประเภทนี้มากขึ้น แต่ในยามสงครามผู้ที่ยอมตายเพื่อปกป้องชาติถือว่าเป็นวีรกรรม เพราะเป็นการเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม
- 3.ความเชื่อที่เบี่ยงเบนไปจากเดิม ความเชื่อในลัทธิศาสนาอย่างรุนแรง พลัทธิเป็นกลุ่ม เชื่อว่า จะมีพระเจ้ามารับ หรือแม้แต่ความคิดทางการเมืองที่รุนแรงยอมปฏิบัติรัฐประหารเพื่ออุดมการณ์
- 4.การแสดงที่เบี่ยงเบนไปจากการยอมรับของสังคม คือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบางอย่าง เช่น การแต่งตัว กิริยาอาการเหมือนผู้หญิงในราตรี หรือแม้แต่กิริยาก้าวร้าว
- 5.การขายสิ่งของต้องห้าม เป็นความบกพร่องของสังคมพอสมควร ในฐานะเป็นเมืองพุทธ แต่กลับมีการโฆษณา และขายของมีนเมาอย่างเสรี จนกลายเป็นความถูกต้องของสังคม ถือว่าสังคมขาดจุดยืน การเบี่ยงเบนต้องเปลี่ยนตามกาลเวลา และอิทธิพลของสังคม
- 6.การบริโภคสิ่งของหรือบริการที่ต้องห้าม ข้อนี้เกี่ยวกับกับศีล 5 เพราะมีให้เห็นมากมายไม่ว่าของต้องห้ามตามหลักศาสนา เช่น สุรา พบว่างานเลี้ยงต่างๆ ขาดไม่ได้เลย แม้แต่งานบวชนาค

7.พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการตัดสินใจของกลุ่มที่มีอำนาจในสังคม ได้แก่ รัฐบาล กลุ่มจารีต กลุ่มอนุรักษ์ เป็นต้น เช่น กลุ่มจารีตและกลุ่มอนุรักษ์ถือว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน เป็นต้น

8.บุคคลควบคุมตนเองได้น้อยลง เนื่องจากสถานการณ์กดดัน เช่น วิกฤติการณ์ต่างๆ และเนื่องจากความอ่อนแอทางพฤติกรรมของบุคคล เช่น อุปนิสัยตามใจตนเอง จิตใจ อ่อนแอหวั่นไหวง่าย จึงติดสุรา ยาเสพติด เป็นต้น

รูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

สนธยา พลศรี (อ้างถึงใน ธัญจิรา ดวงแก้ว, 2553, น.35-37) ได้แบ่งพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกเป็น 4 รูปแบบ ดังนี้

1. การกระทำเบี่ยงเบน (Deviant Acts) มี 3 ประเภท คือ

1.1 อาชญากรรม (Crimes)

การกระทำผิดกฎหมายอาญา เช่น ฆ่าคนตาย ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ข่มขืน ปลอมแปลงหนังสือ หมิ่นประมาท เป็นต้น นอกจากนั้น อาชญากรรมยังหมายถึงการงดเว้นไม่กระทำตามกฎหมายอาญาด้วย เช่น ไม่เสียภาษีหรือไม่ ยอมเข้ารับการเกณฑ์ทหาร ผู้ฝ่าฝืนจะต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน

อาชญากรรม ยังแบ่งออกเป็นอาชญากรรมเป็นครั้งคราวแล้วแต่โอกาสจะอำนวยให้กระทำได้อาชญากรรมเป็นนิสัยซึ่งมักจะเป็นผู้ใหญ่ที่ก่ออาชญากรรมอยู่เป็นประจำ ติดเป็นนิสัยจนเห็นเป็นเรื่องธรรมดา และอาชญากรรมอาชีพ ได้แก่ พวกที่เชื่อว่าอาชญากรรม คืออาชีพหนึ่ง รายได้ในการดำรงชีวิตมาจากการประกอบอาชญากรรมทั้งสิ้น

1.2 การเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviance)

เป็นพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ เช่น รักรวมเพศ โสเภณี และการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้สืบสายโลหิตเดียวกัน (Incest) กฎหมายที่ควบคุมการเบี่ยงเบนทางเพศในแต่ละสังคมจะแตกต่างกันออกไป เช่น บางสังคมอนุญาตให้มีโสเภณีหรือการแต่งงานระหว่างผู้สืบสายโลหิตเดียวกันได้ แต่บางสังคมไม่อนุญาต

1.3 การฆ่าตัวตาย (Suicide)

บุคคลมีการฆ่าตัวตายหลายรูปแบบ เช่น กินยาตาย ยิงตัวตาย กระโดดน้ำตาย เผลอตัวตาย คว้านท้องตัวเองตาย บุคคลที่ฆ่าตัว ตายนี้ส่วนใหญ่มักจะมีอาการจิตไม่ปกติ (Insanity) หรือเป็นโรคประสาท (Neurosis) หรือ อาจเกิดขึ้นกับคนปกติธรรมดาแต่ได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจหรือผิดหวังในชีวิตอย่างรุนแรง เช่น ผิดหวังในความรัก สอบตก สอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ เสียการพนัน ถูกฟ้องล้มละลาย ตกงาน การฆ่าตัวตายเป็นเรื่องเศร้าสลดใจและเป็นปัญหาสังคม สร้างความเสียหายแก่สังคม ทำให้สังคมขาดพลังการผลิตหรือพลังงานไป บางสังคมถือว่าการฆ่าตัวตายเป็น

พฤติกรรมที่น่าตำหนิ แสดงถึงความซึ่ซลาด ไม่ยอมสู้กับปัญหา แต่บางสังคมกลับยกย่องการฆ่าตัวตาย ปัจจุบันการฆ่าตัวตายเป็นปัญหาสังคมปัญหาหนึ่งที่กำลังแพร่หลายอยู่ในทุกสังคม โดยเฉพาะในเขตเมืองใหญ่ๆ ที่มีคนอยู่อาศัยกันอย่างหนาแน่น และมีการแข่งขันกันทางเศรษฐกิจและสังคมเพื่อการอยู่รอดสูง มีการเอารัดเอาเปรียบเห็นแก่ตัวสูง ยิ่งคนมีความสับสนในชีวิตและมีความยุ่งยากในการดำรงชีวิตมากเท่าใด อัตราการฆ่าตัวตายก็จะยิ่งสูงขึ้นเท่านั้น

2. นิสัยเบี่ยงเบน (Deviant Habits)

เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากอุปนิสัยใจคอของบุคคล และความเคยชินที่ไม่สามารถจัดออกไปได้ เช่น การดื่มสุราเป็นประจำ การติดยาเสพติด การพนัน เป็นต้น พฤติกรรมดังกล่าวถ้ากระทำเพื่อความสนุกสนานหรือเพื่อสังคม และกระทำนานๆ ครั้ง โดยไม่ติดเป็นนิสัย ก็ไม่จัดว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน มีคนจำนวนไม่น้อยที่ทดลองดื่มสุรา ทดลองยาเสพติดหรือเล่นการพนันแล้วเกิดติดใจ กระทำจนเกิดเป็นนิสัย และก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนขึ้น

3. การเบี่ยงเบนทางจิต (Deviant Psychology)

ในสังคมปัจจุบันมีคนเป็นจำนวนมากที่ประสบกับปัญหาความพิการทางจิต หรือเป็นโรคประสาท มีความตึงเครียดทางอารมณ์มาก ซึ่งนำไปสู่ปัญหาอย่างหนึ่งทางสังคม นอกจากนี้ยังมีคนอีกจำนวนไม่น้อยที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่วุฒิภาวะทางอารมณ์ยังไม่เจริญเต็มที่ เช่น ไม่กล้าตัดสินใจทำอะไรด้วยตนเอง ต้องคอยคำแนะนำหรือการตัดสินใจของผู้อื่นอยู่เป็นประจำ บางคนมีความกลัวในบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งคล้ายกับนิสัยของเด็ก เช่น กลัวการข้ามถนน กลัวหลงทาง กลัวหนู กลัวแมลงสาบ กลัวจิ้งจก ตึกแก ลักษณะดังกล่าวถือว่าเป็นความผิดปกติทางจิตทั้งสิ้น ในสภาพสังคมที่เป็นอยู่ในขณะนี้ อาจกล่าวได้ว่าบุคคลทุกคนเป็นโรคจิต โรคประสาทไม่มากนัก

4. วัฒนธรรมเบี่ยงเบน (Deviant Cultural)

เป็นพฤติกรรมที่กลุ่มคนยึดถือวิถีชีวิต ผิดแผกออกไปจากคนทั่วไปในสังคม หรือพวกที่ต่อต้านวัฒนธรรมของคนส่วนใหญ่ เช่น พฤติกรรมของกลุ่มฮิปปอป พวกกลุ่มลัทธิศาสนาใหม่

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของสื่อมวลชน

รายการ Podcast ซึ่งอาศัยการเผยแพร่ผ่านสื่อโซเชียลมีเดียมีศักยภาพที่จะเข้าถึงผู้ฟังได้คราวละมากๆ และในขณะเดียวกันผู้ฟังก็สามารถเลือกรับฟังรายการได้ทั้งในรูปแบบรายการสด (Live) หรือฟังย้อนหลังได้ ดังนั้นเราอาจมองรายการ Podcast ว่ามีบทบาทหน้าที่คล้ายกับสื่อมวลชนอย่างหนึ่งได้เช่นกัน

คือการส่งสารได้คราวละมาก ๆ ถึงมวลชนให้รับรู้ นักทฤษฎีอธิบายว่าสื่อมวลชนสามารถสร้างวัฒนธรรมของกลุ่มได้ (Mass Culture) สื่อมวลชนจึงเป็นสถาบันมีความสำคัญต่อสังคม และประชาชนในสังคม ฮาโรลด์ ดี ลาสเวลล์ (กาญจนา แก้วเทพ, 2547: 266-267) กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของสื่อมวลชนที่มีต่อสังคมไว้ 3 ประการ ดังนี้

1.หน้าที่ในการสังเกตและรายงานสภาพแวดล้อมทางสังคม (Surveillance of the Environment) หมายถึง การดูแลสอดส่อง สังเกตการณ์ และแสวงหาข่าวสารเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกสังคม แล้วรายงานในสมาชิกในสังคมได้ทราบ

2.หน้าที่ในการช่วยประสานเชื่อมโยงส่วนต่าง ๆ ของสังคมให้สัมพันธ์กัน (Correlation of the part of society) หมายถึง การศึกษารายละเอียดเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรอบคอบ ตลอดจนตีความและอธิบายให้แก่สมาชิกในสังคมเข้าใจ ถ้าสมาชิกในสังคมมีความเข้าใจที่ดีจะเป็นการกระตุ้นให้สังคมมีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อสร้างความเข้าใจก่อเกิดความร่วมมือ นำมาซึ่งความสันติของสังคม

3.หน้าที่ในการถ่ายทอดมรดกทางสังคมละวัฒนธรรมจากสมาชิกในสังคมรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง (Transmission of the social heritage) หมายถึง การกระจายความรู้ เผยแพร่ ค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม เพื่อเป็นการอบรมให้สมาชิกใหม่ได้เรียนรู้บทบาทและสถานภาพทางสังคม ไม่ให้ค่านิยม บรรทัดฐานและวัฒนธรรมเหล่านั้นสูญหายไป

เช่นเดียวกับ Danis Mcquail (อ้างถึงในศุภรต์ อดิการิ, 2564) ได้ให้หลักการบทบาทหน้าที่ของสื่อสารมวลชนได้ 5 ข้อในหนังสือ “Theory of Media and Theory of Society” ดังนี้

1.การให้ข้อมูลข่าวสาร (Information) การทำหน้าที่ในการแจ้งข้อมูลข่าวสารแก่สังคมด้วยความตรงไปตรงมา เป็นกลางปราศจากอคติ และไม่อยู่ในการควบคุมของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง สามารถเห็นได้จากการรายงานข้อมูลต่าง ๆ ดังนี้

- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวของสังคม ตั้งแต่ระดับเมือง ระดับประเทศ ไปจนถึงระดับโลก
- ชี้แจงและแสดงให้เห็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจต่าง ๆ มีการอธิบายทั้งในแบบภาพรวมและเจาะลึก เพื่อให้ประชาชนเข้าใจข่าวสารนั้นได้อย่างชัดเจนรอบด้าน เข้าใจที่ไปที่มาของเหตุการณ์หรือข้อมูลนั้น ๆ
- ส่งเสริมความคิดและนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่นำไปสู่การพัฒนาและความเจริญก้าวหน้าในสังคมได้อย่างสะดวก

2.การทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์ (Correlation) การทำหน้าที่ในการประสานสัมพันธ์ให้กับสถาบัน หรือหน่วยงานต่าง ๆ ในสังคม รวมไปถึงการทำหน้าที่ประสานสัมพันธ์ให้กับคนในกลุ่มคนต่าง ๆ ในสังคม เพื่อก่อให้เกิดความสามัคคี หรือความเข้าใจกันในสังคม ดังนี้

- อธิบาย ดีความ และวิพากษ์วิจารณ์ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของเหตุการณ์ที่นำเสนอ ให้การสนับสนุนผู้ที่อยู่ในอำนาจที่ถูกต้องและบรรทัดฐานอันเป็นที่ยอมรับของสังคม
- ทำให้เกิดการเผยแพร่ความคิดให้แพร่หลายในสังคม
- ประสานเชื่อมโยงกิจกรรมของกลุ่มคนต่าง ๆ ในสังคม
- สร้างความสอดคล้องและก่อให้เกิดฉันทามติต่างๆ ในสังคม
- จัดลำดับความสำคัญของสถานภาพในสังคม

3.การทำหน้าที่ในการสืบสารวัฒนธรรม (Continuity) การทำหน้าที่สืบทอดวัฒนธรรมให้คงอยู่ต่อไปจากรุ่นสู่รุ่น ดังนี้

- การแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมกระแสหลักและวัฒนธรรมย่อยของสังคม รวมไปถึงการพัฒนาวัฒนธรรมใหม่ ๆ
- การเสริมสร้างค่านิยมพื้นฐานและดำรงรักษาไว้ซึ่งค่านิยมโดยส่วนรวมของสังคมหรือสาธารณะ

4.การทำหน้าที่ให้ความบันเทิง (Entertainment) การทำหน้าที่ในการให้ความบันเทิง ความบันเทิง ความเพลิดเพลินใจแก่ผู้รับสารรวมไปถึงแสดงให้เห็นวิธีการพักผ่อนหย่อนใจด้วย นอกจากนี้ยังเป็นการลดความตึงเครียดของสังคม โดยการลดความเครียดของผู้รับสารตากการทำงาน หรือความเครียดที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน

5.การระดมสรรพกำลัง (Mobilization) การทำหน้าที่ระดมกำลังของผู้รับสารที่กระทำโดยสื่อมวลชน ทั้งรณรงค์ด้านการเมือง สงคราม เศรษฐกิจ การทำงานและศาสนา ซึ่งเป็นการรณรงค์ให้เกิดความเคลื่อนไหวในสังคม หรือเมื่อสังคมเกิดภาวะวิกฤตและต้องการความร่วมมือร่วมใจกัน ก็จะเห็นบทบาทหน้าที่ประการนี้ของสื่อมวลชนอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ในรายการ Zoom สื่อ ทาง Chula Radio Plus FM 101.5 MHz ในหัวข้อ การนำเสนอข่าวอาชญากรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ควรเป็นอย่างไร และได้มีการพูดถึงบทบาทของข่าวอาชญากรรมที่มีต่อสังคม ดังนี้ (มาลี บุญศิริพันธ์, 2564)

1.บทบาทการให้ข้อมูลข่าวสาร สื่อมวลชนที่มีการนำเสนอข่าวอาชญากรรมจะต้องมีการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากข่าวอาชญากรรม อย่างตรงไปตรงมา เป็นกลางปราศจากอคติ ข้อมูลที่เอามาเสนอต้องเป็นความจริง ไม่เอนเอียงไปฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และต้องนำเสนอข้อมูลจากทุก ๆ ฝ่ายในเรื่องนั้น เพื่อให้คนในสังคมได้รับข้อมูลที่ถูกต้องและมากที่สุด

2.บทบาทการเตือนสังคม ข่าวอาชญากรรมที่นำเสนอจะต้องมีลักษณะการเตือนสังคมให้ทราบว่า ตอนนี้สังคมกำลังเกิดปัญหาอะไรอยู่ เช่น ถ้ามีปัญหาโจรกรรมเยอะ นั้นแปลว่าสภาพเศรษฐกิจในสังคมอาจจะฝืดเคือง การนำเสนอข่าวอาชญากรรมต้องมีลักษณะการบอกเตือนสังคม

ต้องไม่มีลักษณะการปลุกปั่นให้เกิดความวุ่นวาย หรือสนับสนุนการก่ออาชญากรรม ไม่เปิดช่องว่างไม่เกิดการเลียนแบบหรือทดลองทำตามอาชญากรรมนั้น ๆ

3. บทบาทการป้องกันปัญหาอาชญากรรม การทำหน้าที่ป้องกันปัญหาอาชญากรรม จะต้องควบคู่ไปกับการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมด้วย เพื่อให้สังคมเกิดความสงบสุข ไม่เกิดความเสียหายที่มาจากการเกิดอาชญากรรมอีก นอกจากนี้ยังต้องสร้างความร่วมมือกันในสังคม ไม่ว่าจะเป็นระหว่างสถาบันกับสถาบัน หรือบุคคลกับบุคคล ให้เกิดการร่วมมือกันแก้ไขปัญหา และป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาอาชญากรรมซ้ำอีก

งานของอุษา บิ๊กกินส์ (2551) ศึกษาเรื่อง “บทบาทรายการโทรทัศน์สำหรับการสร้างจิตสำนึกสาธารณะ” เป็นการศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหารายการโทรทัศน์ที่สัมพันธ์กับการสร้างจิตสำนึกสาธารณะให้แก่เยาวชนและบทบาทของรายการโทรทัศน์ในการสร้างจิตสำนึก สาธารณะให้แก่เยาวชน ได้ให้ความหมายของบทบาทรายการโทรทัศน์สำหรับการสร้างจิตสำนึกสาธารณะ ไว้ 4 บทบาท ดังนี้

1. บทบาทการให้ข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ ต้องให้ข้อมูลในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างครบถ้วน ไม่ปกปิดข้อมูลของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ต้องไม่มีการบิดเบือนข้อมูล นอกจากจะให้ข้อมูลแล้วสื่อต้องพยายามสอดแทรกความรู้เข้าไปให้ได้ เช่น รายการนำเสนอเกี่ยวกับการทำขนมไทยอย่าง “ทองหยิบ” รายการไม่เพียงแต่ที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีทำขนมทองหยิบ แต่รายการมีการให้ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับความเป็นมาของขนมทองหยิบด้วย เพื่อให้ผู้รับสารได้รับข้อมูลอย่างครบถ้วนในทุกด้าน

2. บทบาทในการเปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอ การนำเสนอที่ดีควรมีช่องว่างให้ผู้รับสารได้ตีความเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างอิสระและเสรี ต้องไม่โดนครอบงำความคิดจากทั้งสังคม หรือผู้นำเสนอนำข้อมูล ผู้นำเสนอเองก็สามารถตีความเองได้ แต่ต้องไม่ชักจูงให้ผู้รับสารเห็นตามที่ผู้นำเสนอคิด ผู้รับสารจะต้องตีความผ่านข้อมูลที่ได้รับและประสบการณ์ของตนเอง

3. บทบาทในการปลูกฝังทัศนคติและจิตสำนึกที่ดี การปลูกฝังทัศนคติที่ดีเป็นสิ่งที่สื่อควรจะทำให้เกิดขึ้นในสังคม เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความคิดของคนในสังคม ซึ่งจะก่อให้เกิดการขัดเกลาและพัฒนาทั้งตัวบุคคลและสังคม การที่สื่อจะทำให้เกิดปลูกฝังทัศนคติและจิตสำนึกที่ดีได้นั้นมี 2 วิธีวิธีที่หนึ่งคือ การสื่อออกไปตรง ๆ หมายถึงการพูดหรือสอนออกไปอย่างตรง ๆ เช่น ใส่พุทธสุภาษิตเข้าไปตอนท้ายรายการ หรือมีการ Insert คำสอนเข้ามาในตอนจบ วิธีที่สองคือการสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหา เช่น ตัวละครที่ไม่ดี ตอนจบมักจะพบกับจุดจบที่ไม่ดี ตาย ป่วย หรือยากจน

4. บทบาทในการสร้างความสามัคคีในสังคม การสร้างสังคมอุดมการณ์หรือสภาพอันเป็นที่พึงปรารถนาาร่วมกันของมนุษยชาติโดยรวม คือการที่มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างอยู่เย็นเป็นสุข ไม่มีการเบียดเบียนกัน ทุกคนต่างมีจิตสำนึกที่สูงส่ง ไม่มีความเห็นแก่ตัว

งานของอภิศรา อิศรศักดิ์ ณ อยุธยา (2531) ศึกษาเรื่อง “การสำรวจความรู้ ทักษะ พฤติกรรมของประชาชนที่มีต่อการใช้สื่อทางโทรทัศน์ของคณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติ (กปอ.) เพื่อการรณรงค์ลดอุบัติเหตุบนท้องถนนในเขตกรุงเทพมหานคร ” เป็นการศึกษาเกี่ยวกับแนวทางในการวางนโยบายและการวางแผนในการใช้สื่อทางโทรทัศน์เพื่อการรณรงค์ลดอุบัติเหตุบนท้องถนนของคณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติ (กปอ.) และกำหนดบทบาทของสื่อไว้ 4 บทบาท ดังนี้

1.บทบาทของการเตือนภัยสังคมจากเหตุการณ์อุบัติเหตุ หรือเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเสียหาย สื่อต้องทำหน้าที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด ไม่เพียงแต่เป็นการบอกเล่าข่าวสารเท่านั้น แต่เป็นการบอกเล่าเพื่อเตือนภัยสังคม บอกเล่าว่าในขณะนี้สังคมเกิดเหตุการณ์ที่อันตรายอยู่ และป้องกันในสังคมจากภัยอันตรายนั้น ๆ

2.บทบาทในป้องกันการลอกเลียนแบบเหตุการณ์อุบัติเหตุ หรือเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเสียหาย

สื่อต้องทำหน้าที่โน้มน้าวให้คนในสังคม เกิดการประพฤติดที่เกรงกลัวต่อกฎหมาย ไม่นำตนเองไปสู่ในหนทางที่เสี่ยงต่อการเกิดเหตุการณ์อุบัติเหตุ หรือเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเสียหาย เพื่อลดและป้องกันการเกิดเหตุการณ์อุบัติเหตุ หรือเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเสียหาย

3.บทบาทในการก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการร่วมกันแก้ไขปัญหา สื่อต้องมีบทบาทในการก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการร่วมกันแก้ไขปัญหา เพื่อนำความถนัดของภาครัฐและเอกชนมารวมกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และส่งผลทำให้สังคมเกิดความสามัคคี

งานของสุริวัลย์ บุตรชานนท์ (2561) ศึกษาเรื่อง “บทบาทหน้าที่ของสื่อออนไลน์กับการรายงานข่าวความรุนแรงต่อเด็ก ” เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ เพื่อ บทบาทหน้าที่ในการรายงานข่าวความรุนแรงต่อเด็กของสื่อออนไลน์และการแสดงบทบาทหน้าที่ในการนำเสนอภาพข่าวความรุนแรงต่อเด็กของสื่อออนไลน์ตามกรอบอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับสิทธิเด็ก พบว่าบทบาทของสื่อที่พึงปรารถนา (well function) มีอยู่ 4 บทบาทคือ

- 1.บทบาทในการพาดหัวข่าวที่เหมาะสมไม่เกินจริง
- 2.บทบาทในกาคำนึงถึงศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์
- 3.บทบาทในการไม่ล่วงละเมิดสิทธิทั้ง 2 ฝ่าย ทั้งฝ่ายผู้ถูกระทำและผู้กระทำ
- 4.บทบาทในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสังคมต่อเหตุการณ์

ดังนั้นในการศึกษา การวิเคราะห์เนื้อหาทหการเล่าเรื่องผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการ อันไทเทิลเคส (Untitled Case) ของแซลมอนพอดแคสต์ (Salmon podcast) ในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้สรุปรวบรวมแนวคิดว่าบทบาทและหน้าที่ของสื่อมวลชนสำหรับกรณีรายการ Podcast มาประกอบ การศึกษามีดังนี้

1.บทบาทการให้ข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

สื่อต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างครบถ้วน เปิดเผยข้อมูลของทุกฝ่าย ไม่มีการบิดเบือนข้อมูล และต้องพยายามสอดแทรกความรู้เข้าไปให้ได้

2.บทบาทในการเปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอ

การนำเสนอที่ดีควรมีช่องว่างให้ผู้รับสารได้ตีความเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่าง อิสระและเสรี ต้องไม่โดนครอบงำความคิดจากทั้งสังคม หรือผู้นำเสนอนำข้อมูล ผู้นำเสนอเองก็ สามารถตีความเองได้ แต่ต้องไม่ชักจูงให้ผู้รับสารเห็นตามที่ผู้นำเสนอคิด ผู้รับสารจะต้องตีความผ่าน ข้อมูลที่ได้รับและประสบการณ์ของตนเอง

3.บทบาทในการปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่ลบที่แตกต่างจากเดิม

เมื่อได้รับข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้อย่างครบทุกด้านแล้ว สื่อยัง ต้องพยายามปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่ลบที่แตกต่างจากเดิม เพื่อให้เกิด การเปลี่ยนแปลงความคิดของคนในสังคม ซึ่งจะก่อให้เกิดการขัดเกลาและพัฒนาทั้งตัวบุคคลและ สังคม การที่สื่อจะทำให้เกิดปลูกฝังทัศนคติและจิตสำนึกที่ดีได้นั้นมี 2 วิธี วิธีที่หนึ่งคือ การสื่อออกไป ตรง ๆ หมายถึงการพูดหรือสอนออกไปอย่างตรง ๆ วิธีที่สองคือการสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหา

4.บทบาทในการสะท้อนความผิดปกติในสังคม

สื่อมีหน้าที่ในการเตือนสังคมให้ทราบว่า ตอนนี้สังคมกำลังเกิดปัญหาอะไรอยู่ เช่น ถ้ามีปัญหา โจรกรรมเยอะ นั้นแปลว่าสภาพเศรษฐกิจในสังคมอาจจะฝืดเคือง การนำเสนอข่าวอาชญากรรมต้องมี ลักษณะการบอกเตือนสังคม ต้องไม่มีลักษณะการปลูกปั่นให้เกิดความวุ่นวาย หรือสนับสนุนการก่อ อาชญากรรม ไม่เปิดช่องว่างไม่เกิดการเลียนแบบหรือทดลองทำตามอาชญากรรมนั้น ๆ

5.บทบาทในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสังคมต่อผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ในที่นี้หมายถึงการที่ต้องพยายามทำให้ทั้งสังคม ไม่ว่าจะเป็นประชาชน ภาครัฐ และภาคเอกชน ตระหนักถึงปัญหาของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ร่วมมือกันแก้ไขและป้องกันปัญหาที่จะก่อให้เกิดผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในสังคม

2.4 แนวคิดเรื่องภาพเหมารวม (Stereotypes)

แนวคิดเรื่องภาพเหมารวม (Stereotypes) เกิดขึ้นครั้งแรกโดยการนำเสนอของ Walter Lippmann ซึ่งถูกเขียนไว้ในหนังสือ Public Opinion ในปี ค.ศ. 1922 แนวคิดเรื่องภาพเหมารวม (Stereotypes) ตามทัศนะของ Lippmann นั้น สามารถสรุปได้ 4 ประการ ดังนี้ (สุภาภรณ์ งามวัน, 2548)

1. เป็นสิ่งที่ไม่สลับซับซ้อน
2. โดยมากมักเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง หรือเรื่องเข้าใจผิด
3. เป็นประสบการณ์โดยอ้อม หรือเชื่อตามกันมามากกว่าที่จะเป็นประสบการณ์ที่ได้รับโดยตรง
4. ยากต่อการปรับเปลี่ยนแปลงโดยประสบการณ์ใหม่

จากทัศนะของ Lippmann จะเห็นได้ว่า ภาพเหมารวมเป็นผลมาจากการรับรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างง่าย ๆ และผลประการสำคัญที่เกิดจากการรับรู้อย่างง่าย ๆ นั้นมักแฝงไปด้วยสิ่งที่ไม่ตรงตามความเป็นจริงมากนัก

Brigham (1971) ให้ความหมายว่า ทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้เกี่ยวกับบุคคลอื่น (ที่พวกเขามีต่อบุคคลภายนอกกลุ่มของตนเองและคาดว่าจะมีผลต่อพฤติกรรมที่จะปฏิบัติต่อบุคคลกลุ่มอื่น) และโดยทั่วไปคุณภาพการประเมินคุณลักษณะของคนว่าชอบหรือไม่ชอบ ยกตัวอย่างเช่น ถ้ามีการคิดแบบเหมารวมกับบุคคลอื่นว่าเป็นคนที่ซื่อสัตย์ก็จะตั้งความคาดหวังว่าบุคคลนั้นจะต้องเป็นคนซื่อสัตย์และตรงไปตรงมาและจะปฏิบัติตนต่อบุคคลนั้นตามความเชื่ออย่างสอดคล้องกัน ซึ่งสอดคล้องกับที่นิรมล กลัดสมบูรณ์ (2557) ได้เสนอไว้ว่า การเหมารวม คือ การรับรู้สังคมต่อบุคคลโดยมีพื้นฐานทางมาจากการรับรู้ข้อมูลจากสมาชิกในกลุ่มหรือสังเกตจากลักษณะทางกายภาพของบุคคลจากการสังเกตลักษณะทั่วไปจนกลายเป็นลักษณะตัวแทนของกลุ่มทั้งหมด สามารถเป็นได้ทั้งลักษณะทางบวกและทางลบ โดยไม่มีการศึกษาข้อมูลเพื่อหาข้อเท็จจริง

นอกจากนี้ ภาพเหมารวม ยังเป็นการสรุปการกระทำของบุคคลคนเดียวว่าเป็นพฤติกรรมของกลุ่ม ซึ่งเป็นความเชื่อที่สังคมส่วนรวมได้ก่อขึ้นในการมอง พรรณนา หรือประเมินคนบางกลุ่มบางอาชีพว่าเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น มักจะออกมาในแบบที่มองรวม ๆ ง่าย ๆ และไม่แยกแยะ เช่น คนบางคน

ชาติพันธุ์วรรณนาอาจจะถูกเหมารวมว่าเสียพื้นหมอนใบก็มูมานะจนตั้งตัวได้ ในขณะที่มีการเหมารวมว่าคนบางชาติพันธุ์เป็นคนขี้เหนียว ขี้โม้ เห็นแก่ตัวและไม่น่าไว้วางใจ หรืออาจจะเคยไปเที่ยวในประเทศหนึ่ง ๆ แล้วโดนขโมยของ ก็จะทำให้เขาคนนั้นมองว่าคนในประเทศนั้นเป็นคนขี้ขโมย หรือสมาชิกในสังคมมักจะมองผู้หญิงว่าเป็นคนขี้อายและขี้น้อยใจ (วิภาพร มาพบสุข และสุนทรี โคมิน และคณะ , 2559, อ้างถึงใน สุภาภรณ์ งามวัน, 2548, น.12)

จากทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่า ภาพเหมารวม (Stereotypes) เป็นภาพรวมโดยทั่วไปของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ซึ่งไม่มีการกล่าวถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ในด้านหนึ่งภาพเหมารวมมักจะเป็นเรื่องเข้าใจผิด ซึ่งเป็นการเหมารวมโดยที่ไม่มีความรู้หรือข้อเท็จจริงทั้งหมดเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังพิจารณาอยู่ใช้เพียงการสันนิษฐานจากลักษณะที่เห็นภายนอกของบุคคลเท่านั้น โดยการเหมารวมจะแฝงไปด้วยอคติและความคิดที่ไม่ถูกต้องเป็นความคิดสรุปรวบยอดที่แสดงออกในลักษณะของการวิพากษ์วิจารณ์บุคคลอื่น และจะส่งผลให้เกิดเป็นอคติโดยไม่รู้ตัว และยังพบว่าในอีกด้านหนึ่งภาพเหมารวมก็เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริง จะเห็นได้ว่า การเหมารวมนี้ส่วนหนึ่งก็มาจากประสบการณ์ทั้งทางตรงกับทางอ้อม จากการอ่านหนังสือ จากในโทรทัศน์ หรือตอนที่กำลังดำเนินชีวิตด้วย

จากการศึกษาของ วิวิศนา อับดุลราฮิม (2565) จำแนกการเหมารวมที่นำเสนอผ่านสื่อและสามารถสรุปออกมาได้เป็น 4 ประเภทดังนี้

- 1.การเหมารวมรูปลักษณ์ เช่น หน้าตาประหลาด, หน้าตาน่ากลัว, ร่างกายผอมเกินไปหรืออ้วนเกินไป, ร่างกายพิการ
- 2.การเหมารวมลักษณะนิสัย เช่น ขี้กลัว, ผิดปกติจากคนอื่น ๆ , ก้าวร้าว, เก็บตัวไม่พูดกับใคร
- 3.การเหมารวมหน้าที่บทบาท เช่น ถูกใช้งานอย่างทารุณ, ถูกจัดให้ทำหน้าที่ที่ไม่มีใครอยากทำ, โดนดูถูกในหน้าที่การงาน
- 4.การเหมารวมความสัมพันธ์ เช่น เป็นผู้ถูกกระทำทางเพศ, ครอบครัวแตกแยก, ตกเป็นคนที่เสียเปรียบในความสัมพันธ์

รายการพอดแคสต์ Untitled Case ทั้งเจ้าของสถานี และผู้ดำเนินรายการ มีความตั้งใจแน่วแน่ไว้ตั้งแต่การจัดตั้งรายการแล้ว ว่าอยากให้รายการ Untitled Case เป็นรายการที่ไม่อยากให้มีการเหมารวมภาพที่เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงลบ ในการดำเนินรายการจึงพยายามที่จะหลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำที่จะเป็นการเหมารวม และเอาข้อเท็จจริง, หลักฐานทางวิทยาศาสตร์มาวิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2.5 แนวคิดวิธีการเล่าเรื่อง

รายการที่มีแก่นเรื่องหลักเกี่ยวกับอาชญากรรมหรือเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีเกิดขึ้นมากในปัจจุบัน แก่นเรื่องและเรื่องที่ราวโดยส่วนใหญ่จะมีลักษณะที่คล้าย ๆ กัน แต่จะแตกต่างกันที่วิธีการเล่าของผู้ดำเนินรายการนั้น ๆ ซึ่งการที่แต่ละรายการมีวิธีการเล่าที่แตกต่างกันไปก็จะส่งผลทำให้ผู้ฟังมีการตีความ และเข้าใจถึงเหตุการณ์ที่ต้องการจะสื่อแตกต่างกันออกไปด้วย

อรัญญา มิ่งเมือง (2535) กล่าวว่า เป็นเวลานับศตวรรษแล้วที่ภาษาพูดและภาษาเขียนเจริญขึ้นพร้อม ๆ กัน และมีส่วนสนับสนุนซึ่งกันและกัน วรรณคดีต่าง ๆ ถูกเผยแพร่ออกไปโดยนักเล่าเรื่อง นักร้องเพลงพื้นบ้านและกวีที่ท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ จากคนยุคหนึ่งไปสู่อีกยุคหนึ่ง ก่อนที่จะมีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ทักษะและความชำนาญของนักเล่าเรื่องทำให้เขาสามารถเข้าถึงวัฒนธรรมทุกระดับ จากคนที่มีการศึกษาน้อยไปจนถึงคนที่มีการศึกษาสูง ๆ ประเพณีการเล่าเรื่องจึงมีบทบาทต่อวัฒนธรรมอย่างใหญ่หลวง นักเล่าเรื่องส่วนหนึ่งเล่าโดยการเขียนเป็นนิทาน เช่น Mark Twain และ Charles Dickens เป็นต้น แต่ก็ยังมีนักเล่าเรื่องที่น่าเอานิทานที่ผู้อื่นเขียนไว้มาเล่า โดยการเอาความคิดของเขาใส่ลงไปในเรื่องราวต่าง ๆ ด้วย ดังนั้นนักเล่าเรื่องหรือนักเล่านิทานจึงมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดเรื่องราวจากแผ่นกระดาษไปสู่คนอื่น ๆ ในรูปแบบของคำพูด

Jane B. Wilson (1979) กล่าวว่า นักเล่าเรื่องมักใช้ประสบการณ์ที่ตนเองประสบมาและประสบการณ์ของคนอื่นที่เขาได้รู้มา มาสร้างภาพลักษณ์และความน่าสนใจให้กับเรื่องที่จะเล่า นักเล่าเรื่องจะมีความคิดอิสระในการที่พัฒนาพล็อตเรื่องและการดำเนินเรื่อง บางคนสามารถสวมบทบาทเป็นตัวเอก หรือเป็นคนที่อยู่ใกล้ชิดเหตุการณ์ โดยที่เขาจะตระหนักว่าผู้ฟังต้องการฟังเรื่องแปลก ๆ ใหม่ ๆ ถ้อยคำที่ช่วยให้เพลิดเพลินเร้าใจและทำให้เกิดอารมณ์ขึ้น นักเล่าเรื่องจะกระตุ้นและเปิดโอกาสให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมในประสบการณ์เพื่อให้เกิดความสนุกสนานร่วมกัน อาจจะกล่าวได้ว่าความสนุกสนานเป็นสิ่งที่ดึงดูดทั้งผู้เล่าและผู้ฟัง ดังนั้นสิ่งสำคัญในการเล่าเรื่องจึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรื่องที่จะเล่าเพียงอย่างเดียว แต่อยู่ที่ความสามารถของตัวผู้เล่าที่จะทำให้เรื่องนั้นน่าสนใจขึ้น รวมทั้งทัศนคติความสามารถในการตีความ การอ่าน การเรียนรู้ ผู้เล่าจึงทำหน้าที่เป็นสื่อกลางที่จะถ่ายทอดและตกแต่งการบรรยายเรื่องราวด้วย

Caroline Feller Bauer (1992) ได้รวบรวมเล่าเรื่องจากประสบการณ์ของตนเองไว้ เพื่อเป็นข้อเสนอแนะสำหรับนักเล่าเรื่อง โดยไม่ได้จำกัดเฉพาะการเล่านิทานเท่านั้น แต่วิธีการนี้ยังรวมถึงการนำเรื่องต่าง ๆ มาเล่าแก่เด็กและผู้ใหญ่ ซึ่งวิธีการเล่าเรื่องของทั้ง Wilson และ Caroline Feller Bauer มี 11 องค์ประกอบดังนี้ ผู้เล่าเรื่องจะต้องเล่าด้วยความเป็นกันเอง จริงใจ ไม่เสแสร้ง, ผู้เล่าเรื่องจะต้องเล่าเรื่องให้ละเอียดเกี่ยวกับใคร ทำอะไร เมื่อไหร่ ที่ไหน อะไร อย่างไร, ผู้เล่าเรื่องจะต้องดำเนิน

เรื่องด้วยความต่อเนื่อง และไม่ละเลยรายละเอียดที่สำคัญของเรื่อง, ผู้เล่าเรื่องจะต้องหาข้อมูล และจดจำส่วนสำคัญของเรื่อง เช่น ชื่อบุคคล ใจความสำคัญของคำพูด เพื่อนำมาประกอบการเล่าได้อย่างถูกต้อง, ผู้เล่าเรื่องจะต้องศึกษาความต้องการและความสนใจของผู้ฟัง เพื่อให้ในการเล่าเรื่องในแต่ละครั้งมีความน่าสนใจ น่าติดตามจากผู้ฟัง, ผู้เล่าเรื่องจะต้องใช้วิธีเล่าแบบเทพนิยาย คือ มีเพลงและดนตรีประกอบ เพื่อเพิ่มความสนุกสนาน, ผู้เล่าเรื่องจะต้องนำเอาบทสนทนามาใช้ในการเล่าเรื่อง เพราะเป็นการทำให้เรื่องที่เล่าดูเหมือนเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น, ผู้เล่าเรื่องจะต้องสร้างความลึกลับ ชวนเงื่อน เพื่อดึงดูดความสนใจ การเล่าเรื่องที่ตีความมีการสร้างอารมณ์ให้ความผ่อนคลาย (Relax) และทำให้ผู้ฟังเกิดความคาดหวัง (Expectation) ขึ้นในใจ, ผู้เล่าเรื่องจะต้องออกเสียงให้ชัดเจน ไม่พูดเร็วเกินไป ช้าเกินไป เสียงอ่อนเกินไป เสียงสูงหรือเสียงต่ำเกินไป แต่ควรเล่าเรื่องด้วยความเป็นธรรมชาติ, ผู้เล่าเรื่องไม่ควรหยอกล้อกันมากเกินไปจนผู้ฟังเกิดความสับสน และผู้เล่าเรื่องจะต้องรู้ว่าควรเปิดเผยปมเงื่อนไขที่ชวนเร้นในเวลาใด และรู้วิธีพูดขมวดเรื่องให้จบลงด้วยดี เวลาจบเรื่องควรทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกที่ดี

นอกจากนี้ วีระพล สุวรรณนันทน์ (2524) ยังได้แบ่งวิธีการเล่าเรื่องออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.การเริ่มเรื่อง มีทั้งหมด 6 วิธีคือ เริ่มต้นด้วยเรื่องซ้ำ, เริ่มต้นด้วยการเล่านิทาน หรือเหตุการณ์ที่ตนเองประสบ, เริ่มต้นโดยใช้เกมส์, เริ่มต้นโดยใช้ภาพ หรืออุปกรณ์การสอนประกอบ, เริ่มต้นด้วยสุภาษิต คำคม คำพังเพย และเริ่มต้นด้วยการสนทนา หรืออภิปรายด้วยคำถามที่เร้าใจ

2.การดำเนินเรื่อง มีทั้งหมด 6 วิธีคือ เป็นไปตามลำดับขั้นตอน เช่น ตามกาลเวลาและความสำคัญ, ในระหว่างที่พูดควรมีการยกตัวอย่างประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจน, มีหลักฐานอ้างอิง เพื่อให้เนื้อเรื่องหนักแน่น สมเหตุสมผล, มีเรื่องซ้ำสอดแทรก เพื่อไม่ให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย, ดำเนินเรื่องให้สอดคล้องกับเวลาที่มีอยู่ และควรให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

3.การสรุป มีทั้งหมด 5 วิธีคือ สรุปสาระสำคัญโดยย่อ, สรุปด้วยโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน คำคม, สรุปโดยการสร้างอารมณ์ขัน, สรุปโดยการจูงใจให้บุคคลทำตาม และสรุปโดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิด

ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำวิธีการเล่าเรื่องดังกล่าวมาข้างต้นมาเป็นแนวทางในการศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case

2.6 การสร้างภาพพจน์

ภาพพจน์ เป็นศัพท์บัญญัติของคำแปลของคำว่า “ Figure of speech ” หมายถึง ทำนองพูดที่เป็นโวหาร ซึ่งจะสร้างภาพทำให้เกิดความเข้าใจประทับใจ ถ้อยคำนั้นเรียบเรียงอย่างใช้โวหาร ไม่กล่าวอย่างตรงไปตรงมา ทั้งนี้โดยมีเจตนาให้มีประสิทธิผลต่อความเข้าใจ และความรู้สึกยิ่งกว่าการใช้ถ้อยคำธรรมดา (กุหลาบ มลลิกะมาส, 2522)

นอกจากนี้ อรรถาธิบาย มิ่งเมือง (2535) กล่าวว่า ภาพพจน์ คือ การเรียบเรียงถ้อยคำในการพูดและการเขียน เพื่อให้เกิดผลในด้านความเข้าใจ และความรู้สึกที่มากกว่าที่จะเกิดจากการใช้ถ้อยคำปกติธรรมดา ทำให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเห็นภาพตามคำพูดหรือข้อความนั้น

กล่าวโดยสรุป “ภาพพจน์” จึงเป็นกลวิธีการใช้ภาษาที่จะทำให้เกิดความรู้สึกและจินตนาการที่มากกว่าปกติ สามารถทำให้สัมผัสในสิ่งที่ไม่สามารถสัมผัสได้ ทั้งนี้เพื่อเพิ่มความลึกลับและสนุกสนานได้ การที่เราเข้าใจการสร้างภาพพจน์จะทำให้เรามองเห็นวิธีการเล่าเรื่องที่รายการ Untitled Case พยายามนำเสนอเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน ที่ทำให้รายการมีชื่อเสียง น่าติดตาม และแตกต่างจากรายการอื่น ๆ

การสร้าง “ภาพพจน์” มีหลายวิธีด้วยกัน อรรถาธิบาย มิ่งเมือง (2535) กล่าวว่า การใช้ภาษาทำให้เกิดความเด่นชัดและเกิดความประทับใจ หรือภาพพจน์ มีหลายวิธีสรุปได้ดังนี้

1.การใช้ความตรงข้าม (Antithesis) ช่วยให้ภาพความนึกคิดชัดเจนขึ้น เช่น ความรักทำให้ความชั่วกลับเป็นความงาม ความโง่กลับเป็นความฉลาด

2.การใช้ความเปรียบ (Simile) การใช้ประโยคเปรียบเทียบจะทำให้ความชัดเจนขึ้น เช่น อ้วน ยิ่งกะข้าง

3.การเปรียบเทียบโดยนัย (Metaphor) แทนที่จะใช้คำตรง ๆ แต่ใช้คำที่มีความหมายให้คิดทำให้เกิดความคิดนึกถึงกว่าธรรมดา เช่น เลือดในอกแท้ ๆ ยังทิ้งได้

4.การใช้ถ้อยคำที่มีการเล่นเสียง เล่นจังหวะ (Alliteration) การเล่นเสียงของคำทำให้เกิดอารมณ์ได้ง่าย ฉะนั้นถึงแม้เป็นภาษาความเรียงก็สามารถทำให้เกิดเสียงอันไพเราะน่าฟังได้ ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงดนตรี มีจังหวะ มีสัมผัสอยู่แล้ว ยิ่งเขียนได้ง่ายถ้ารู้จักเลือก เช่น “มีไม้ต้นต่ำออกดอกดกดังดาได้ ส่งกลิ่นหอมฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณ”

5.การใช้ประโยคที่ตั้งไว้เป็นปัญหา (Interrogation) การตั้งปัญหาทำให้เกิดความคิด เพราะฉะนั้นการใช้ประโยคที่เป็นปัญหา จึงเป็นการกระตุ้นเตือนให้ผู้อื่นเกิดความคิด เช่น “การที่เราหลับตายอมเชื่อข้อความที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ โดยมิได้พิจารณาดูความมุ่งหมายและความปรารถนาแห่งผู้แต่งเสียก่อนนั้น จะไม่เป็นการดูหมิ่นสติปัญญาของเราเองอยู่หรือ”

6.การสมมติให้สิ่งที่ไม่มีความจริง เช่น “ตอนกลางวันไม่ได้กินอะไรเลย หิวจนประสาทหลอน คิดว่ามีไข้เจียว แกร่งจิต เดินต่อแถวกันมาพร้อมหน้าพร้อมตา”

7.การใช้ข้อความเกินความเป็นจริง (Hyperbola) การใช้ข้อความเกินความเป็นจริง บางทีก็เป็นที่สບอารมณ์และทำให้เกิดความรู้สึกลึกลับซึ้ง เช่น “ร้องให้แทบจะเป็นสายเลือด”

8.การใช้ถ้อยคำที่ได้จากเสียงธรรมชาติ ภาษาไทยมีคำที่เลียนเสียงธรรมชาติที่เป็นสื่อให้เกิดภาพ เกิดความรู้สึก เช่น ได้ยินเสียงอะไรก็อก ๆ แกร็ก ๆ ตอนตี 3 น้าชนลูกซะมัด

9.การโยงความคิดจากสิ่งหนึ่งไปยังอีกสิ่งหนึ่ง (Metonymy) เช่น ชีวิตคือการต่อสู้ นับตั้งแต่ในเปลจนเข้าโลง หรือ เงินนี้ได้มาจากหยาดเหงื่อของแม่

10.การเล่นคำ (Puns of Words) คือ การใช้คำเดียวกันในความหมายที่ต่างกัน เช่น ชีวิตของเขาไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน

11.การใช้คำให้เบาลง (Euphemism) เช่น เด็กคนนี้เป็นปัญญาอ่อนจริง ๆ

12.การเขียนเรื่องสมมติเปรียบเทียบ (Allegory) เป็นการสมมติเรื่องขึ้นโดยอาศัยความคล้ายคลึง เช่น นิทาน นิยายต่าง ๆ

ในการเล่าข่าว หรือเล่าเรื่องทางวิทยุ นั้น ผู้จัดรายการมีการสร้างสรรค์คำต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อสื่อสารให้ผู้ฟังเห็นภาพเหตุการณ์ที่เล่าอย่างชัดเจน เพราะสื่อวิทยุ นั้นความเข้าใจของผู้ฟังขึ้นอยู่กับคำพูดของผู้จัดรายการเป็นส่วนสำคัญ ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดในการสร้างภาพพจน์มาศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษารายการ Untitled Case เพราะวิธีการเล่าแบบการใช้การสร้างภาพพจน์สามารถอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนไม่ว่าจะในด้านลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน, สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน และรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน ที่เป็นเนื้อหาหนัก เข้าใจยาก ให้กลายเป็นเข้าใจง่ายมากขึ้น และทำให้ทราบว่ารายการ Untitled Case เลื่อนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกมาในรูปแบบใด

2.7 แนวคิดเกี่ยวกับการจัดรายการวิทยุกระจายเสียง

ผู้ศึกษาใช้แนวคิดการจัดรายการวิทยุกระจายเสียงมาใช้อธิบายการจัดรายการพอดแคสต์ โดยจะเห็นได้ว่ารูปแบบของการจัดรายการวิทยุกระจายเสียงกับพอดแคสต์จะมีความใกล้เคียงกัน เนื่องจากเป็นรายการที่ใช้เสียงในการนำเสนอ บอกเล่าเรื่องราวเป็นหลักเหมือนกัน ดังนั้นจึงทำให้ องค์ประกอบของการจัดรายการวิทยุกระจายเสียงกับรายการพอดแคสต์ก็จะมีคล้ายคลึงกันตามกันไปด้วย

มนุษย์ได้อาศัยการติดต่อสื่อสารเป็นเครื่องมือเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการดำเนินชีวิตและเพื่อการอยู่ร่วมกันกับคนอื่นในสังคมมาเป็นเวลาช้านาน จนเป็นที่ยอมรับกันว่า การสื่อสารเป็นส่วน

หนึ่งที่สำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวันของเรา ชาร์ลส์ อาร์ ไรท์ (Charles R. Wright) นักสังคมศาสตร์ชาวอเมริกัน ได้มองว่าการสื่อสารมีบทบาทต่อสังคมอยู่ 4 ประการด้วยกันคือ การใช้ข่าวสาร, ความรู้, ความบันเทิง และสุดท้าย คือ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของคนในสังคม (จันทรเพ็ญ ประไพทอง, 2534) และการสื่อสารมวลชน หมายถึง กระบวนการติดต่อสื่อสาร ไปยังผู้รับสารจำนวนมาก ๆ ภายในเวลาพร้อม ๆ กัน และในเวลาอันรวดเร็ว โดยผ่านสื่อมวลชนอันได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ เป็นต้น (จุฬา สันติกร, 2531) การทำหน้าที่ของสื่อมวลชนที่ดีนั้น คือ การมีความรับผิดชอบต่อสังคม และหากต้องการเป็นนักจัดรายการที่ดี ก่อนที่จะกระจายเสียงของท่านออกไปทุกครั้ง ต้องยึดกับไมโครโฟนเสียก่อน (มนตรา บุญล้อม, 2544)

มนตรา บุญล้อม (2544) หน้าที่ของวิทยุกระจายเสียง ออกเป็น 5 หน้าที่ได้แก่ การให้ข่าวสาร คือการเสนอรายการข่าวและรายงานเหตุการณ์ปัจจุบัน, การทำหน้าที่ถ่ายทอดมรดกทางสังคม คือการเสนอความดีความชอบในสังคม, การทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์ คือการนำเสนอเพื่อชักจูง, การให้การศึกษา คือการนำเสนอเรื่องราวที่มีสาระประโยชน์สำหรับผู้ฟัง, และการให้ความบันเทิง คือนำเสนอและสร้างความเพลิดเพลินให้แก่ผู้ฟัง

หลักการจัดรายการวิทยุ การจัดรายการวิทยุกระจายเสียง เป็นกิจกรรมที่มีความละเอียดอ่อนที่ต้องอาศัยทักษะของแต่ละคนและองค์แห่งความรู้ ผู้จัดรายการที่ดีต้องเป็นผู้มีศิลปะอยู่ในตัวเองการจัดรายการวิทยุต้องทำงานด้วย หลัก 6T และ 3H (มนตรา บุญล้อม, 2544)

1.TOPIC คือการที่หัวข้อที่จะนำเสนออย่างชัดเจน แจ่มแจ้ง ไม่ก่อให้เกิดความสับสน

2.TARGET คือการรู้จักกลุ่มเป้าหมายหรือกลุ่มคนฟังของรายการที่จะนำเสนอ

3.TEAM คือการมีทีมงานที่ดี เนื่องจากการออกอากาศรายการวิทยุนั้นไม่สามารถทำให้เกิดขึ้นได้เพียงผู้ดำเนินรายการคนเดียว ดังนั้นการมีทีมที่ดีจะทำให้รายการมีการดำเนินการที่ราบรื่น ไม่เกิดอุปสรรค

4.TACTIC คือการมีกลยุทธ์ในการดึงดูดใจต่อกลุ่มเป้าหมาย เช่น การรู้จักพฤติกรรม การฟังของกลุ่มเป้าหมาย

5.TIME คือการรู้จักเวลา กาลเทศะ เช่น หัวข้อในการออกอากาศควรสอดคล้องและเป็นไปตามความนิยม หรือความเชื่อของสังคมในช่วงเวลานั้น

6.TECHNOLOGY คือการต้องแสวงหาความรู้ใหม่อยู่เสมอ จะช่วยทำให้รายการวิทยุที่ดูแล้วนั้นเกิดความราบรื่น และช่วยพัฒนาให้รายการดูน่าสนใจมากขึ้น

2.8 แนวคิดเกี่ยวกับพอดแคสต์

พอดแคสต์ มีลักษณะคล้ายกับวิทยุหรืออินเทอร์เน็ตเรดิโอ แต่จะมีความแตกต่างตรงที่การใช้งาน เมื่อเวลาที่ผู้ฟังต้องการจะฟังรายการหนึ่ง ๆ ของวิทยุก็จำเป็นที่จะต้องเข้าไปใช้ในช่วงเวลาที่เริ่มออกอากาศ แต่การใช้พอดแคสต์นั้นไม่จำเป็น เพียงแค่ผู้ฟังทำการเข้าระบบเพื่อทำการสมัคร (Subscribe) ใช้บริการกับ เว็บไซต์ หรือรายการพอดแคสต์ที่ต้องการที่จะฟัง ในพอดแคสต์นั้นจะมีการรวบรวมรายการไว้เป็นหมวดหมู่ ทำให้สามารถใช้โปรแกรมดาวน์โหลดข้อมูลหรือเนื้อหาที่ต้องการมายังคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์พกพาได้ทันทีโดยไม่ต้องผ่านเว็บไซต์ที่ให้บริการและสามารถเลือกรับฟังรายการที่ต้องการฟังได้ และยังสามารถเลือกฟังตอนไหนก็ได้ ทำให้แตกต่างจากวิทยุที่ผู้ใช้งานต้องคำนึงถึงช่วงเวลาที่จะออกอากาศ นอกจากนี้ยังมีการใช้ความหมายของพอดแคสต์ไว้มากมาย ดังนี้

Hammersley (2004) ได้กล่าวว่า พอดแคสต์ มาจากคำว่า iPod (ไอพอด) ซึ่งเป็นเครื่องเล่น MP3 พกพาที่ผลิตโดย บริษัท แอปเปิล (Apple Inc.) ผสมกับคำว่า Broadcasting ซึ่ง Apple ถือเป็นบริษัทเทคโนโลยีที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาซอฟต์แวร์พอดแคสต์ใน iTunes หรือแอปพลิเคชันเครื่องเล่นเสียงในโทรศัพท์รวมทั้งบรรจุฟังก์ชันการใช้งานพอดแคสต์ลงเครื่องเล่น iPod

Campbell (2005) กล่าวว่าพอดแคสต์เป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้เคลื่อนที่ (M-Learning) มาจากคำว่า Broadcast กับ iPod เพื่อให้ล้อกับคำว่า Broadcast (การกระจายเสียง) หมายถึงแฟ้มวิดีโอหรือแฟ้มเสียงที่เปิดให้ดาวน์โหลดทางอินเทอร์เน็ตมาชมไว้บนเครื่องคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์อื่น ๆ ในภายหลังได้โดยไม่ต้องเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตอีก

ปวรรัตน์ ระวง (2560, น. 14) พอดแคสต์ หมายถึง การเผยแพร่และกระจายเสียงด้วยไฟล์ดิจิทัลผ่านระบบอินเทอร์เน็ตในลักษณะการพูดคุย เล่าเรื่อง สนทนา สัมภาษณ์โดยมีความหลากหลายของเนื้อหา ผู้ใช้งานสามารถรับฟังเนื้อหารายการได้บนอุปกรณ์ที่รองรับ เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ หรือโทรศัพท์แบบสมาร์ทโฟน เครื่องเล่น mp3 เป็นต้น โดยไม่มีข้อจำกัดด้านระยะเวลาหรือสถานที่ในการรับฟัง

อาลี ปรียากร (2560, น. 10) พอดแคสต์ หมายถึง สื่อประเภทมัลติมีเดีย ประเภทไฟล์เสียงหรือวิดีโอ ในช่วง ระยะเริ่มแรกของพอดแคสต์ ได้ใช้รูปแบบการเผยแพร่ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตด้วยการใช้ ระบบอาร์เอสเอส (RSS : RSS Feeds) กล่าวคือการปล่อยให้เครื่องเล่นพกพาหรือคอมพิวเตอร์ต่าง ๆ ที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตทำการดาวน์โหลดไฟล์สื่อชนิดต่าง ๆ ในระยะเวลา ต่อมา มีการพัฒนาเว็บไซต์สำหรับการเปิดรับฟังพอดแคสต์ในรูปแบบสตรีมมิ่ง มีเว็บไซต์ให้บริการที่เป็นเซิร์ฟเวอร์รองรับไฟล์เสียงจำนวนมาก อาทิ เว็บไซต์ SoundCloud หรือ แม้แต่เว็บไซต์ผู้ให้บริการอัปโหลดภาพและเสียง เช่น YouTube เป็นต้น

ชนินทร์ เพ็ญสูตร (2561, น.273) พอดแคสต์ถือเป็นสื่อใหม่ของไทยที่เป็นช่องทางการสื่อสารระหว่างคนเล่าเรื่องและผู้ฟังเรื่องเล่า ข้อดีของพอดแคสต์คือผู้ใช้บริการสามารถใช้บริการพอดแคสต์ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เพียงแต่มีอุปกรณ์ตัวกลางในการเข้าถึง เช่น โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ หรือแท็บเล็ต ที่สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ ผู้ใช้บริการสามารถฟังพอดแคสต์ผ่านแอปพลิเคชัน เช่น แอปเปิ้ล พอดแคสต์ (Apple Podcast) ผ่านระบบไอโอเอส (iOS) ซาวนด์คลาวด์ (SoundCloud) กูเกิล พอดแคสต์ (Google Podcast) ผ่านระบบแอนดรอยด์ (Android) พอดบิน (Podbean) และแอปพลิเคชันกลางอื่น ๆ นอกจากนี้ ผู้ใช้บริการยังสามารถดาวน์โหลดพอดแคสต์เก็บไว้ฟังโดยไม่ต้องใช้สัญญาณอินเทอร์เน็ต

พอดแคสต์ ว่า ถือเป็นสื่อประเภทมัลติมีเดีย ประเภทไฟล์เสียงหรือวิดีโอ ในช่วงระยะเริ่มแรกของพอดแคสต์ได้ใช้รูปแบบการเผยแพร่ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต กล่าวคือการปล่อยให้เครื่องเล่นพกพาหรือคอมพิวเตอร์ต่าง ๆ ที่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตทางการดาวน์โหลดไฟล์สื่อชนิดต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม ในระยะเวลาต่อมาได้มีการพัฒนาเว็บไซต์สำหรับการเปิดรับฟังพอดแคสต์ในรูปแบบสตรีมมิ่งหรือการถ่ายทอดสดผ่านอินเทอร์เน็ต มีเว็บไซต์ให้บริการที่เป็นเซิร์ฟเวอร์รองรับไฟล์เสียงจำนวนมาก อาทิ เว็บไซต์ SoundCloud ที่เป็นเว็บไซต์สำหรับการบันทึกเสียง ลงเสียง เพื่อใช้ในการเผยแพร่ผลงาน หรือ หรือแม้แต่เว็บไซต์ YouTube ที่เป็นเว็บไซต์สำหรับลงคลิปต่าง ๆ เป็นต้น การผลิตพอดแคสต์นั้นสามารถแบ่งได้ เป็น 2 แบบคือ ผู้ผลิตพอดแคสต์ประเภทบุคคล,กลุ่มบุคคลที่จัดพอดแคสต์เป็นงานอดิเรก และผู้ผลิตพอดแคสต์ในนามบริษัท

รายการ Untitled case ของ Salmon podcast ที่เป็นรายการที่ผู้ศึกษาใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นรายการพอดแคสต์ที่เป็นลักษณะผู้ผลิตพอดแคสต์ในนามบริษัท ดำเนินการบริการโดยนทธัญ แสงไชย (Station Director) รายการ Untitled Case จะมีโฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการ 2 คนคือ ยชญ์ บรรพพงศ์ (อดีต Creative Salmon House) และธัญวัฒน์ อภิภูม (บรรณาธิการสำนักข่าว The matter) จะผลิตกันเล่าเรื่องราวลึกลับคดีฆาตกรรม สัตว์ประหลาด ทฤษฎีสมรู้ร่วมคิด ความเชื่อหรือเหตุการณ์แปลก ๆ รอบโลก ในบางสัปดาห์ก็จะมีเกสต์หรือแขกรับเชิญเข้ามาแลกเปลี่ยนเรื่องราวด้วย โดยจะอัปโหลดตอนใหม่ตอนใหม่ทุกวันศุกร์ ปัจจุบันมีทั้งหมด 282 ตอน (ข้อมูลวันที่ 28 สิงหาคม 2565)

รูปแบบของพอดแคสต์

พอดแคสต์ตอบโจทย์ความต้องการพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้ฟังได้หลายอย่าง เช่น ฟังได้เวลาไหนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องรอออกอากาศตามเวลา ทำให้ได้รับความนิยมและมีผู้ฟังอย่างมากขึ้น ทำให้เกิดรูปแบบการทำพอดแคสต์ที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการดำเนินชีวิตของผู้ฟังพอดแคสต์มากขึ้น ประเภทของพอดแคสต์ 2 ประเภท ได้แก่ (ดิวิช ประภายนต์, 2562)

1.ประเภทรายการพอดแคสต์ที่ใช้เนื้อหาในการจำแนก เนื่องจากผู้ฟังพอดแคสต์เองมีความชื่นชอบและวัตถุประสงค์ในการฟังที่แตกต่างกัน ทำให้พอดแคสต์รายการต่าง ๆ ต้องทำเนื้อหาออกมาให้หลากหลาย เพื่อให้ตอบโจทย์ความต้องการได้ครอบคลุมสำหรับผู้ฟังประเภท เกณฑ์การจำแนกประเภทพอดแคสต์ ตามลักษณะของหมวดหมู่เนื้อหาในปัจจุบันใช้วิธีการสำรวจหมวดหมู่รายการในตลาดและคำนวณหาค่าเฉลี่ย เพื่อใช้จำแนกรูปแบบของเนื้อหารายการพอดแคสต์ที่มีในปัจจุบันรวม 7 ประเภท ดังนี้ (ปวรรัตน์ ระวัง, 2560)

1.1) ประเภทรายการให้ความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและคุณภาพชีวิต ร้อยละ 38.46 ซึ่งเนื้อหาจะเน้นการสร้างความรู้ความเข้าใจ ให้ความรู้เกี่ยวกับแง่มุมของสังคมและ เศรษฐกิจ หรือแนะแนว ส่งเสริมคุณภาพการใช้ชีวิตให้ดีขึ้น

1.2) ประเภทรายการบันเทิง ร้อยละ 26.92 ซึ่งมีเนื้อหาหลักในการสร้างความสำราญเพลิดเพลินและความพึงพอใจแก่ผู้ฟัง โดยมีเนื้อหาหรือเรื่องราวที่หลากหลาย เช่น ภาพยนตร์ ดนตรี ความรัก การ์ตูน และเรื่องทั่วไป

1.3) ประเภทรายการส่งเสริมการศึกษา จริยธรรม ศิลปะและวัฒนธรรม ร้อยละ 17.31 ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องการศึกษาและศาสนา

1.4) ประเภทรายการวิทยาศาสตร์และสุขภาพ ร้อยละ 7.69 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ ความรู้และสร้างความเข้าใจในเนื้อหาเกี่ยวกับองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์รวมถึงเรื่องราวต่าง ๆ ในธรรมชาติ

1.5) ประเภทรายการกีฬา ร้อยละ 5.77 ที่เน้นการให้ความรู้แนวทางในเรื่องของกีฬาหลากหลายลักษณะ มีการเชิญผู้เชี่ยวชาญมาช่วยอธิบายเชิงลึกรวมถึงแรงบันดาลใจในการฝึกซ้อม อีกทั้งยังมีลักษณะเนื้อหาบางรายการ ที่เป็นการพูดคุย ชวนคุยเรื่องของกีฬาเช่นกัน

1.6) ประเภทรายการข่าวสาร ร้อยละ 2.88 มีเนื้อหาที่ออกอากาศผ่านทางสถานีวิทยุหรือวิทยุทางอินเทอร์เน็ต รวมทั้งรายการที่ออกแบบมาเพื่อเล่าข่าวสารทั้งในไทยและต่างประเทศ

1.7) ประเภทรายการส่งเสริมความรู้การเมือง ความเข้าใจในการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ร้อยละ 0.96 ซึ่งมีเนื้อหาการสนทนาเรื่องการเมือง แสดงทรรศนะต่าง ๆ เกี่ยวกับการเมืองไทยในแต่ละช่วงเวลา

2.ประเภทพอดแคสต์ที่ใช้รูปแบบของลักษณะการดำเนินรายการในการจำแนก โดยสามารถแบ่งรูปแบบออกได้เป็น 4 ประเภทย่อย ดังนี้ (“สรุปภาพรวมพอดแคสต์ 2562,” 2562)

2.1) รูปแบบรายการที่เป็นลักษณะการสนทนา เป็นรายการที่มีลักษณะพูดคุยสบาย ๆ เหมือนเพื่อนคุยกัน จะเป็นการอัปเดตเรื่องราว ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก โดยจะใช้ภาษา

ที่เข้าใจง่ายและเป็นกันเอง รูปแบบรายการประเภทนี้ได้รับความนิยมมากที่สุดในประเทศไทย เนื่องจากนักจัดรายการในไทยส่วนใหญ่เริ่มมาจากการจัดเป็นงานอดิเรก ทำให้รูปแบบรายการส่วนใหญ่จะเป็นการสนทนาระหว่างผู้จัด

2.2) รูปแบบรายการที่เป็นลักษณะการสัมภาษณ์ เป็นรายการที่มีทั้งพิธีกรและผู้ให้สัมภาษณ์ โดยจะพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้ให้สัมภาษณ์ เชี่ยวชาญหรือถนัด เพื่อเป็นประโยชน์ให้กับผู้ฟังในรายการนั้น ๆ โดยภาษาที่ใช้จะเน้นถึงวิชาการ

2.3) รูปแบบรายการที่เป็นลักษณะการจัดรายการเดี่ยว เป็นรายการที่มีพิธีกรจัดเพียงคนเดียว โดยจะพูดให้ความรู้เรื่องต่าง ๆ ตามที่สิ่งที่ตนเองถนัด เพื่อเป็นการแชร์ประสบการณ์ให้กับผู้ฟัง

2.4) รูปแบบรายการที่เป็นลักษณะการบรรยาย เป็นรายการที่มีเน้นการบรรยายหรือนำข้อมูลที่น่าสนใจจากบทความหรืออินเทอร์เน็ต มาเล่าต่อ โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงหรือดัดแปลงข้อความใด ๆ ทั้งสิ้น

สำหรับรายการ Untitled case หากจำแนกตามเนื้อหาจะพบว่าเป็นประเภทรายการบันเทิงที่จะเน้นให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้ฟัง และหากจำแนกตามรูปแบบการดำเนินรายการก็จะพบว่ามีลักษณะการสนทนา โดยรายการ Untitled case จะมีโฮสต์ 2 คนดำเนินรายการและผลัดกันแลกเปลี่ยนเรื่องราวในแต่ละสัปดาห์ หากสัปดาห์ใดที่มีแขกรับเชิญมาก็ยังจะคงไว้ซึ่งลักษณะของการพูดคุยกันอย่างสบาย ๆ ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและเป็นกันเอง

2.9 วิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความเป็นจริงทางสังคม

งานวิจัยเล่มแรกเป็นวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับการสร้างความเป็นจริงของสตรีที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เรื่อง “การสร้างความเป็นจริงทางสังคมของไทยการสร้างความเป็นจริงทางสังคมของภาพยนตร์ไทย กรณีตัวละครหญิงที่มีลักษณะเบี่ยงเบนปี พ.ศ. 2528-2530” ของบงกช เสวตามร์ (2533) วัตถุประสงค์การวิจัยมี 2 ประการ หนึ่งเพื่อต้องการทราบลักษณะตัวละครหญิงที่เบี่ยงเบน (non-conventional) คือ ตัวละครที่เป็นแม่ เมียน้อย หญิงขายบริการทางเพศ และผู้หญิงแกร่ง สองเพื่อเปิดเผยทัศนคติของคนทั้งสังคมต่อความรู้ของสถาบันภาพยนตร์ไทยที่มีต่อผู้หญิง ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะตัวละครหญิงทั้ง 4 กลุ่ม คือ แม่ เมียน้อย หญิงขายบริการทางเพศ และผู้หญิงแกร่ง มีรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างไปจากแบบฉบับเดิม คือ มีการศึกษา มีอาชีพที่ชัดเจนและหลากหลาย และมีความคิดที่เป็นของตัวเองในการคิด การตัดสินใจ และการกระทำมากขึ้น และด้านความสัมพันธ์กับ

ผู้ชายนั้นจะไม่ได้จำกัดอยู่เพียงการเป็นคู่รักเสมอไป แต่จะแตกต่างในส่วนองทัศนคติต่อชีวิตและต่อตนเองตลอดจนการตัดสินใจ แสดงให้เห็นชัดว่า ผู้หญิงในภาพยนตร์ไทยส่วนมากยังคงมีความคิดในกรอบเดียวกับแนวคิดของตัวละครแบบฉบับ เช่น ผู้หญิงต้องอ่อนแอกว่า ด้อยความสามารถกว่า ต้องพึ่งพาผู้ชาย ไม่มีความเป็นผู้นำ และต้องแลกด้วยอะไรบางอย่างเพื่อให้ประสบความสำเร็จ

จากการศึกษาจะทำให้เห็นได้ชัดว่า “คลังแห่งความรู้เกี่ยวกับผู้หญิง” ของสถาบันภาพยนตร์ไทยมีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก แม้จะได้เปลี่ยนวิธีการนำเสนอเพื่อให้ตามสมัยนิยม แต่ผู้ผลิตก็ยังเห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ชาย ผู้หญิงยังต้องด้อยกว่า อ่อนแอกว่า ต้องเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบ อีกทั้งบทบาททางสังคมของผู้หญิงยังต้องให้ความสำคัญกับลูกมากกว่าตนเอง ไม่ว่าผู้หญิงจะอยู่ในสถานะใด (เมียหลวง เมียน้อย) ก็ต้องอยู่ใต้อาณัติของสามี ภาพของหญิงขายบริการก็ยังเป็นภาพพจน์เป็น “หญิงคนชั่ว” ซึ่งจะลงเอยด้วยความทุกข์เสมอ ส่วนผู้หญิงแกร่งก็จะต้องไม่แกร่งเกินชาย หรือฝ่าฝืนมติของสังคมที่กีดกันกำหนดโดนผู้ชาย ไม่อย่างนั้นผู้หญิงที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน (non-conventional) เหล่านี้ก็จะถูกกำจัดออกจากสังคม

และเนื่องจากคลังแห่งความรู้เกี่ยวกับผู้หญิงของสถาบันภาพยนตร์ไทยที่มีการเปลี่ยนแปลงน้อยมากดังที่กล่าวมาข้างต้น จนทำให้เห็นว่าไม่ว่าจะเปลี่ยนวิธีการนำเสนอไปในสื่อประเภทใดก็ตาม ก็ยังไม่มีแง่มุมที่เป็นต้นตอ หรือเหตุผลอะไรที่ทำให้ผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งจะกลายมาเป็น “หญิงชั่ว” “เมียน้อย” “หญิงขายบริการ”

งานวิจัยเล่มต่อมาเป็นวิทยานิพนธ์เรื่อง “กระบวนการสร้างความเป็นจริงทางสังคมของตัวละครนางร้ายในละครโทรทัศน์” ของอภิรัตน์ รัตนานนท์ (2547) มีวัตถุประสงค์ 2 คือ คือ เพื่อศึกษาถึงการสร้างความเป็นจริงทางสังคมและภาพลักษณ์ของตัวละคร “นางร้าย” ในละครโทรทัศน์ และเพื่อศึกษาถึงการรับรู้และการถอดรหัสความหมายของ “นางร้าย” ที่ผู้ชมได้รับการสร้างความเป็นจริงของละครโทรทัศน์ ผลการศึกษาพบว่า ละครโทรทัศน์สื่อความหมายให้นางร้ายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากกฎเกณฑ์แห่งบรรทัดฐาน 4 ประการ ได้แก่ บรรทัดฐานทางเทคนิค (technical norms) วิถีประชา (folkways) ประเพณี (mores) และกฎหมาย (laws) อย่างครบถ้วน โดยวิธีที่ละครโทรทัศน์นำมาใช้เสนอความเบี่ยงเบนนั้น เป็นการลงรหัสออกมาเป็นภาพ (visualised) เพื่อให้พฤติกรรมเบี่ยงเบนถูกสื่อออกไปในความหมายมิติต่าง ๆ นอกจากนี้ละครโทรทัศน์มักจะลงรหัสให้นางร้ายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีจุดจบที่ทุกข์ทรมาน เช่น เสียชีวิต ถูกทำร้าย ถูกข่มขืน เป็นต้น การสื่อสารออกมาเช่นนี้ชี้ให้ผู้ชมเห็นว่าสุดท้ายแล้วผู้หญิงที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะต้องมีจุดจบที่น่าเวทนา ซึ่งจะเป็นการลดทอนอำนาจของผู้หญิงที่มีพฤติกรรมขัดแย้งจาก กฎเกณฑ์แห่งศีลธรรม อีกทั้งยังเป็นการสร้างกรอบบรรทัดฐานให้มีความชัดเจนและแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น ส่วนเรื่องการถอดรหัสของผู้รับสารก็พบว่า ผู้รับสารใช้เกณฑ์ที่หลากหลายในการนิยามความเบี่ยงเบนของนางร้าย แต่โดยส่วน

ใหญ่จะใช้บรรทัดฐานและกรอบศีลธรรมมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์และพิจารณา เช่น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หรือ สมควรได้รับผลของการกระทำเช่นนั้นแล้ว

งานวิจัยเล่มต่อมาเป็นวิทยานิพนธ์เรื่อง “การสร้างความเป็นจริงทางสังคมของผู้หญิงที่มีครอบครัวแตกแยก: ศึกษาจากสื่อนวนิยายรางวัลหนังสือแห่งชาติ” ของจิตชญา อ่อนคง (2562) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการประกอบสร้างตัวละครผู้หญิงและการแสดงบทบาทของตัวละครผู้หญิงที่มีครอบครัวแตกแยกในสื่อนวนิยายไทย จากการศึกษาพบว่า สื่อนวนิยายมีการประกอบสร้างตัวละครผู้หญิงที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ไม่ว่าเหมือนหรือต่างกันล้วนส่งผลให้เกิดการแตกแยกของครอบครัวทั้งสิ้น ในขณะที่คุณลักษณะของตัวละครผู้หญิงทั้งด้านบวกและด้านลบ เข้ามามีส่วนทำให้ บทสรุปของตัวละครมีความแตกต่างกัน คือ ตัวละครที่เป็นคนดีจะได้รับรางวัล ในขณะที่ตัวละครที่เป็นคนไม่ดีจะได้รับบทลงโทษ ตัวแปรแทรก (คุณลักษณะของตัวละคร) ที่เข้ามาจึงไม่ได้เป็นปัจจัยในการเปลี่ยนจุดจบของครอบครัว แต่เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนจุดจบของตัวละครผู้หญิง ถึงแม้บริบทของสังคมจะเปลี่ยนไป แต่แนวความคิดของการผลิตซ้ำผู้หญิงยังคงเดิม คือตัวละครผู้หญิงที่ดีจะถูกผลิตซ้ำให้เป็นลูกสาวที่ดี เป็นเมียที่ดี และเป็นแม่ที่ดี ในทางกลับกัน ตัวละครผู้หญิงไม่ดีก็จะถูกผลิตซ้ำให้เป็นลูกสาวที่ไม่ดี เป็นเมียที่ไม่ดี และเป็นแม่ที่ไม่ดี แสดงให้เห็น ว่านวนิยายมีการผลิตซ้ำผู้หญิงสมัยใหม่ตามแนวคิดมายาคติแบบต่อต้าน มากขึ้นกว่ามายาคติแบบเดิม ซึ่งจุดจบของตัวละครที่เป็นคนดีจะได้รับรางวัลตอบแทน คือ ได้แต่งงานใหม่ ได้ผู้ชายที่ดีกว่าคนเดิม มาดูแล ในขณะที่ตัวละครที่เป็นคนไม่ดี ก็จะถูกสังคมลงโทษ หรือแพ้ยัยตัวเองจนต้องตายในที่สุด นอกจากนี้สื่อนวนิยายมีการประกอบสร้างตัวละครผู้หญิงที่มีครอบครัวแตกแยกแบบเปลี่ยนไป คือ ประกอบสร้างให้มีความเหมือนจริงตรงกับสถานการณ์ในสังคมมากขึ้น หมายความว่าสื่อนวนิยายมีการประกอบสร้างให้ตัวละครผู้หญิงที่มีครอบครัวแตกแยกที่มีพฤติกรรมเป็นไปตามที่สังคมกำหนด ไม่จำเป็นต้องได้รางวัลเพื่อตอบแทนความดีเสมอไป บางครั้งสิ่งที่ผู้หญิงได้รับก็อาจเป็นการลงโทษ ดังคำพูดที่ว่า “ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป” ซึ่งตรงกับความเป็นจริงแท้ของสังคมในปัจจุบัน บทสรุปทางเลือกของตัวละครผู้หญิงที่มีครอบครัวแตกแยก พบว่า มีด้วยกัน 3 แบบ คือ 1) จุดจบแบบที่ตัวผู้หญิงเป็นคนเลือกเอง 2) จุดจบแบบที่สังคมเลือกให้ และ 3) จุดจบแบบบромคอม คือ พวกรางกลาง ดังนั้นคำถามที่ว่า “ผู้หญิงในสังคมไทย มีสถานะเป็นได้เพียงแม่และ เมียที่ดี” จึงใช้ไม่ได้อีกต่อไปสำหรับสื่อนวนิยายไทยที่เลือกมาศึกษา นั่นเพราะบทสรุปของผู้หญิงในท้ายที่สุดถูกประกอบสร้างให้ไม่ได้จบแบบมีความสุขเสมอไป บางคนอาจเป็นทั้งเมียและแม่ที่ร้ายกาจ ในขณะที่บางคนก็เป็นได้แค่แม่ที่ดีแต่เป็นเมียที่บกพร่อง

และงานของจุไรรัตน์ ทองคำชื่นวิวัฒน์ (2555) ศึกษาเรื่อง “ความหมายและภาพตัวแทนครอบครัวต่างชนชั้นในละครโทรทัศน์ไทย” เป็นการศึกษาการสะท้อนและการประกอบสร้างภาพตัวแทน ความเป็นจริงทางสังคมว่าด้วยครอบครัวที่แตกต่างกันทางชนชั้นในละครโทรทัศน์ และการ

รับรู้การถอดรหัสความหมายครอบครัวต่างชนชั้นที่ผู้ชมได้รับจากการสะท้อน และการประกอบสร้าง ภาพตัวแทนครอบครัวที่แตกต่างกันทางชนชั้นในละครโทรทัศน์ จำนวน 4 เรื่อง คือ กุหลาบไร้หนาม สวรรค์สร้าง ไทรโคก และตะวันยอแสง เป็นการวิเคราะห์เนื้อหา และใช้การสนทนากลุ่ม และการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อวิเคราะห์การรับรู้ของผู้ชม ผลการวิจัย พบว่าส่วนมากในละครโทรทัศน์เป็น รูปแบบครอบครัวชนชั้นสูงและชนชั้นกลาง มีลักษณะครอบครัวที่สมบูรณ์ ได้แก่ ครอบครัวเดี่ยว ครอบครัวขยาย และครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ ได้แก่ ครอบครัวญาติอยู่ร่วมกัน ครอบครัวพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยว ครอบครัวแต่งงานใหม่ เป็นต้น ครอบครัวชนชั้นสูงมีอาชีพ ฐานะทางเศรษฐกิจ การยอมรับทางสังคม สภาพความเป็นอยู่ และการใช้ชีวิตดีกว่าครอบครัวชนชั้นล่างที่ส่วนมากทำงานรับจ้าง แต่การทำตามบทบาทหน้าที่ของครอบครัวชนชั้นสูงไม่อบอุ่นและมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางสังคม มากกว่าครอบครัวชนชั้นล่าง ปัจจัยสำคัญที่เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน คือ ความโลภ ความอิจฉาริษยา ความเคียดแค้นชิงชัง และขาดศีลธรรม ซึ่งทำให้เกิดผลสุดท้าย คือ ครอบครัวแตกแยก ไม่มีความ สัมหวัง ล้มเหลวในชีวิต การวิเคราะห์ในส่วนของผู้รับชม พบว่าผู้ชมละครโทรทัศน์ส่วนมากมีลักษณะ ครอบครัวที่สมบูรณ์ ได้แก่ ครอบครัวเดี่ยว ครอบครัวขยาย และครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ ได้แก่ ครอบครัวอยู่กับญาติ ครอบครัวอยู่คนเดียว และครอบครัวแต่งงานใหม่ มีการถอดความหมาย ครอบครัวที่ต่างชนชั้นได้ตรงกันข้ามกับการเข้ารหัสความหมายของละครโทรทัศน์ แต่ในบางด้านมีการประกอบสร้างที่เกินความจริง ได้แก่ ด้านอาชีพ ด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ด้านสภาพ ความเป็นอยู่และการใช้ชีวิต และด้านการใช้อำนาจ ส่วนด้านที่ละครโทรทัศน์ยังเสนอน้อยมาก คือ ด้านหน้าที่ในการอบรม ด้านหน้าที่เชิงเศรษฐกิจ ด้านหน้าที่การให้ความรัก ด้านหน้าที่ในการให้ สถานภาพ ด้านหน้าที่ทางศาสนา ด้านหน้าที่ทางนันทนาการ และด้านปัจจัยที่ผลักดันให้มีพฤติกรรม เบี่ยงเบน ซึ่งควรนำเสนอให้มีรายละเอียดตามความเป็นจริงและนำเสนอให้รอบด้านมากขึ้น

2.งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

งานวิจัยเล่มแรกเป็นวิทยานิพนธ์เรื่อง “ภาพลักษณ์ของวีรบุรุษแบบผู้ร้ายกลับใจที่ปรากฏใน สื่อมวลชน” ของอารยา ถาวรวันชัย (2539) ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา วิธีการนำเสนอ และปัจจัยต่าง ๆ ที่ เกี่ยวข้องในการนำเสนอกรณีศึกษา 2 กรณี คือ หนู เชิญยิ้ม และสุริยัน ศักดิ์ไธสง และศึกษาถึงการ ตอบรับสารของผู้รับสารประเภทต่าง ๆ ต่อการนำเสนอภาพลักษณ์ของวีรบุรุษแบบผู้ร้ายที่ปรากฏใน สื่อมวลชน จากการศึกษาพบว่าวิธีการนำเสนอภาพลักษณ์ของผู้ร้ายกลับใจที่สื่อมวลชนเลือกก็คือการ ที่เล่าพฤติกรรมในอดีตที่เป็นแบบอย่าง และเล่าถึงพฤติกรรมการกลับใจที่เป็นแบบอย่าง คือเมื่อก่อน เป็นคนไม่ดี มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากสังคม แต่ตอนนี้กลับใจมาเป็นคนดี กลับใจได้ และอีกส่วนหนึ่ง อาจยึดถือความมีชื่อเสียงเป็นแบบอย่าง ซึ่งผลการวิจัยผู้รับสารก็พบว่าแม้ว่าผู้รับสารจะมีความเข้าใจ

จุดมุ่งหมายในการนำเสนอว่าเพื่อต้องการให้ผู้รับสารยึดถือพฤติกรรมกลับใจเป็นแบบอย่าง แต่อย่างไรก็ตามผู้รับสารกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดยังเห็นถึงผลกระทบด้านลบที่อาจจะเกิดขึ้นการนำเสนอ จะเห็นได้ว่าผลที่อาจเกิดตามมาจากการนำเสนอ นั้นเป็นไปได้ทั้งดีทั้งร้าย ซึ่งแม้ว่าในแง่มุมมองหนึ่งประเด็นเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ทางอ้อมสำหรับการดำเนินชีวิตไปในทางที่ถูกต้องของคนในสังคม แต่ในขณะเดียวกันก็อาจจะมีแง่ลบที่ทำให้ร้ายสังคมได้เช่นกัน

นอกจากนี้การที่สื่อมวลชนเลือกที่จะใช้รูปแบบผู้ร้ายกลับใจ แทนที่จะนำเสนอแบบวีรบุรุษ ที่เป็นคนดี นั่นก็คือการสร้างภาพลักษณ์ของวีรบุรุษในแบบของผู้ร้ายกลับใจ ซึ่งเป็นรูปแบบที่เกิดขึ้นท่ามกลางสังคมที่เต็มไปด้วยอาชญากรรม อาชญากรรมที่ดูเหมือนว่าจะเพิ่มขึ้นในทุก ๆ วัน ดังนั้นการทำหน้าที่ของสื่อมวลชนในการให้ผู้รับสารเกิดการเรียนรู้โดยประสบการณ์ผ่านสื่อ ซึ่งวิธีนี้จะช่วยฟื้นฟูสภาพสังคมที่กำลังเสื่อมโทรมให้ดีขึ้นได้ระดับหนึ่ง และการนำผู้ที่กลับใจแล้วมานำเสนอนั้นทำให้การลดจำนวนของผู้ที่กระทำความผิดและกลับใจได้นั้นเอง

งานวิจัยเล่มต่อมาเป็นวิทยานิพนธ์เรื่อง “การนำเสนอข่าวการฆ่าตัวตายในสังคมไทย : ถอดรหัสการสื่อสารผ่านสื่อยุคดิจิทัล” ของนิธิดา แสงสิงแก้ว (2563) ศึกษาเกี่ยวกับศึกษาชุดความหมายเรื่องการฆ่าตัวตายนำเสนอผ่านสื่อไทยยุคดิจิทัล พบว่าสื่อหลักอย่างไทยรัฐออนไลน์มีมุมมองการเล่าเรื่องประเด็นการฆ่าตัวตายว่าเป็นบาปหรือเวรกรรม รวมทั้งนำเสนอประเด็นด้านความลึกลับ ความลึกลับ วิญญาณหลังความตายที่มีความน่ากลัว การบรรยายรายละเอียดของคนฆ่าตัวตายมีลักษณะของการเหมารวม เช่น คนยากจน คนที่มีความเปราะบางทางเพศ คนป่วยจิต คนคลั่ง ทัศนคติความเชื่อ คนคิดสั้น ฯลฯ เป็นการตีตราคนฆ่าตัวตายด้วยภาพลบที่ผูกโยงกับความเชื่อในเชิงพุทธศาสนา ทั้งหมดนี้มีความแตกต่างจากสื่อใหม่ อย่างเดอะแมทเทอร์และเดอะสแตนด์ดาร์ด เนื่องจากทั้ง 2 สำนักข่าวใหม่ที่กำลังกล่าวมา มีการนำเสนอในแง่มุมมองของการให้ความรู้ไปด้วย เช่น เจตจำนงจะฆ่าตัวตายมองว่าการฆ่าตัวตายคือทางเลือกของชีวิต และเป็นสิทธิของมนุษย์ และการคิดสั้น โดยให้ข้อมูลว่าการฆ่าตัวตายเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น ปัจจัยทางชีวภาพ ปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ฯลฯ ซึ่งบุคคลภายนอกไม่อาจตัดสินได้ว่าการฆ่าตัวตายเป็นสิ่งที่ผิดหรือไม่ เพราะไม่ได้รับรู้ชีวิต โดยรอบด้านของบุคคลนั้น ๆ เนื้อหาบางส่วนยังแสดงให้เห็นว่าสำนักข่าวสื่อสื่อใหม่พยายามนำเสนอให้ พยายามนำเสนอให้ พยายามนำเสนอให้ปัญหาการฆ่าตัวตายเป็นปัญหาที่ควรถกเถียงกันในสังคมเป็นปัญหาที่ควรถกเถียงกันในสังคมเป็นปัญหาที่ควรถกเถียงกันในสังคม

งานวิจัยเล่มต่อมาเป็นวิทยานิพนธ์เรื่อง “ภูมิหลังทางครอบครัว กระบวนการสังคมกรรม และการเปิดรับรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีเชิงสืบสวน ของเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเปราะบาง” ของรุ่งรวี รัตนดำรงอักษร (2540) การวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับภูมิหลังทางครอบครัว กระบวนการสังคมกรรม การเปิดรับและแรงจูงใจในการเปิดรับรายการโทรทัศน์ และการเปิดรับและแรงจูงใจในการเปิดรับรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีเชิงสืบสวนและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเปราะบางในทางที่ผิด

กฎหมาย ผลการศึกษาพบว่า 1. เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนส่วนมากมีภูมิหลังทางครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เช่น บิดามารดาแยกทางกัน บิดามารดาหรือคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต บิดามีภรรยาหลายคน และการที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดา เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนส่วนมากมาจากครอบครัวที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ 2. เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนส่วนมากมาจากครอบครัวที่มีสมาชิกในครอบครัวมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน (ร้อยละ 92.5) เช่น เล่นการพนัน ดื่มสุรา เสพยาเสพติด การทะเลาะวิวาท และกระทำผิดกฎหมาย รองลงมาเป็นครอบครัวที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (ร้อยละ 52.5) และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมที่ลงโทษทางกาย (ร้อยละ 40) ตามลำดับ 3. การศึกษาการเปิดรับและแรงจูงใจในการเปิดรับรายการโทรทัศน์ พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเปิดรับรายการละคร มากที่สุด รองลงมาเป็นรายการวาไรตี้ ทอล์คโชว์ และรายการเกมโชว์ ตามลำดับ สำหรับแรงจูงใจในการเปิดรับรายการโทรทัศน์พบว่า มีการเปิดรับเพื่อฆ่าเวลามากที่สุด รองลงมาเป็นการเปิดรับเพื่อการพักผ่อนและความสนุกสนานเพื่อรับทราบข่าวสารและนำไปเป็นหัวข้อสนทนากับเพื่อน และเพื่อหลีกเลี่ยงสังคม ตามลำดับ นอกจากนี้ยังชื่นชอบละครหรือภาพยนตร์แนววัยรุ่นมีปัญหาครอบครัว ดิฉันเสียด และมีการต่อสู้กัน เนื่องจากเห็นว่ามีความสอดคล้องกับชีวิตตนเอง และยังมี การเลียนแบบทั้งพฤติกรรมที่ดีและไม่ดีของตัวละคร เช่น การกระทำผิดกฎหมาย การพุดจา การแต่งกาย และการรวมกลุ่มก่อความวุ่นวายต่างๆ 4. การศึกษาการเปิดรับและแรงจูงใจในการเปิดรับรายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีเชิงสืบสวน พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีการเปิดรับรายการเพื่อความสนุกสนานตื่นเต้น รองลงมาเป็นการเปิดรับเพื่อเรียนรู้ทักษะการกระทำผิดกฎหมาย เพื่อนำไปเป็นหัวข้อสนทนากับเพื่อน เพื่อรับทราบข่าวสารเพื่อป้องกันตัว และเปิดรับเนื่องจากเห็นว่ามีความสอดคล้องกับชีวิตของตนเอง งานวิจัยเล่มต่อมาเป็นวิทยานิพนธ์เรื่อง “ภาพเสนอกะเทยอินโดนีเซียในภาพยนตร์ เรื่อง Lovely Man” ของภัทรวรรณ แซ่ม้อย (2563) ที่ศึกษาเกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่อง Lovely Man มีการนำเสนอเนื้อหาของภาพยนตร์ที่มีต่อกลุ่มกะเทยอินโดนีเซีย วิธีการดำรงชีวิต การต่อสู้ ต่อรองบทบาท หน้าตา และสถานภาพทางสังคมของตัวละครกะเทยในประเทศอินโดนีเซีย วิเคราะห์ผ่านบริบทสังคมอินโดนีเซียใน

ภาพยนตร์เรื่อง Lovely Man และอัตลักษณ์ ตัวตนของตัวละครพอกะเทยในภาพยนตร์เรื่องนี้ว่าเป็นอย่างไร ผลการศึกษาพบว่า ภาพยนตร์กลุ่มกะเทยอินโดนีเซียถูกผลิต สร้าง นำเสนอผ่านภาพยนตร์ เรื่อง Lovely Man เน้นการแสดงพื้นที่ทางสังคมของสังคมกลุ่มกะเทยที่ประกอบอาชีพขายบริการทางเพศ และด้วยอาชีพดังกล่าวนี้ที่เบี่ยงเบนออกจากสังคม ทำให้พวกเขาต้องมีการดำรงชีวิตที่โดนดูถูกเหยียดหยามจาก คนในสังคม เพราะการที่ไม่ถูกยอมรับในสถานภาพทางสังคม แต่ขณะเดียวกันตัวละครพอกะเทย ก็ยังต้องใช้ชีวิตกะเทยในฐานะพ่อแม่ลูกสาวของเขา โดย

เขาได้พาลูกสาวไปรู้จักกับวิถีชีวิตของเขาทั้งในฐานะกะเทยและกะเทยขายบริการทางเพศในประเทศอินโดนีเซียจึงเกิดเป็นการเรียนรู้ของตัวตนซึ่งกันและกัน

งานวิจัยเล่มต่อมาเป็นวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมเบี่ยงเบนและการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนผ่านสื่อบันเทิงไทย: กรณีศึกษาละครชุดเรื่องฮอว์มอนด์ ฤดูกาลที่ 3” ของสัณห์ภรณ์ บุญช่วย (2559) ที่ศึกษาเกี่ยวกับประเด็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนและการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนที่ถูกสร้างขึ้นในสื่อบันเทิงไทย ผ่านกรณีศึกษาละครชุดเรื่องฮอว์มอนด์ ฤดูกาลที่ 3 โดยนำทฤษฎีทางอาชญาวิทยามาอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น สะท้อนความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคมไทย เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา เก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาจากเอกสาร วิชาการ และทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องประกอบการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า กรณีที่เด็กและ เยาวชนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนและกระทำความผิดโดยนำเอาแนวคิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน ทฤษฎีกดดัน ทางสังคมและทฤษฎีการเรียนรู้มาใช้วิเคราะห์ พบว่าสาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน จนถึงขั้นต้องหันไปพึ่งยาเสพติดนั้น เกิดจากการที่เด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กันในครอบครัวที่ ต่ำ ขาดความเอาใจใส่จากพ่อแม่ และมีการคบหาเพื่อนที่มีลักษณะเห็นว่าการกระทำความผิด เป็น เรื่องที่ถูกต้อง สามารถกระทำได้ จนในที่สุดเมื่อสถานการณ์กดดันมาก ๆ จึงตัดสินใจออกจากโลกแห่ง ความเป็นจริงและมี พฤติกรรมเบี่ยงเบนไปกระทำความผิด และในกรณีเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรม เบี่ยงเบนในประเด็นการรักร่วมเพศโดยนำเอา แนวคิดพันธะทางสังคมมาใช้วิเคราะห์ พบว่าเมื่อสังคม ตีกรอบว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนหรือ อีกนัยหนึ่งถือว่าการกระทำ ความผิด ตามแนวคิดดังกล่าวมีปัจจัยที่สามารถยับยั้งการกระทำความผิดได้แก่ ปัจจัยความรู้สึก การ ผูกพันกับครอบครัวและคนที่รักจะสร้างความรู้สึกที่จะควบคุมตนเองให้เป็นบุคคลที่ดีในสังคม ปัจจัย ต่อมาคือการผูกมัด ในการดำเนินชีวิตให้เป็นไปตามกฎระเบียบของสังคมเพื่อมุ่งไปสู่ความสำเร็จใน ชีวิตที่ตั้งเป้าหมายไว้ ส่วนปัจจัยด้านเข้าร่วม กิจกรรมต่าง ๆ ของสังคมโดยใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการ ปฏิบัติกิจกรรมเหล่านั้น และปัจจัยสุดท้ายคือความเชื่อและ ค่านิยม ที่เป็นบรรทัดฐานของสังคมที่ เป็นพันธะของบุคคลที่จะไม่กระทำความผิด

และงานวิจัยของปริญทร์ นาคสิงห์ (2555) ศึกษาเรื่อง “การประกอบสร้างตัวตนเกย์ใน ภาพยนตร์ไทย” ผลการศึกษาพบว่า ถึงแม้ว่าภาพยนตร์จะเปิดพื้นที่ให้กับตัวตนเกย์ได้แสดงออกมา ก้าวขึ้นโดยเฉพาะตัวตนเกย์ในมิติของความเป็นปกติหรือการมีพฤติกรรมที่ไม่แตกต่าง แต่ในฐานะของ สถาบันหลักทางสังคมภาพยนตร์ยังคงต้องรักษาแบบแผนและบรรทัดฐานของสังคมไว้ด้วยการผลิต และผลิตซ้ำ (Production and Reproduction) ตัวตนเกย์ดังจะเห็นได้จากตอนต้นและกลางเรื่อง ตัวตนเกย์ถูก ประกอบสร้างให้มีลักษณะที่ หลากหลาย ทั้งสอดคล้องและย้อนแย้งกับตราประทับหรือ ภาพตายตัวของสังคม แต่ในตอนจบของเรื่องภาพยนตร์ก็ทำให้เกย์ในฐานะของ “ผู้เบี่ยงเบน” หรือ “ความผิดปกติ” กลับสู่บรรทัดฐานด้วยการให้จบลงที่โศกนาฏกรรม การพลัดพราก และการสูญเสีย

กล่าวอีกนัยหนึ่งว่าถึงแม้ว่าภาพยนตร์จะยอมรับในการดำรงอยู่ของเกย์ในสังคม และการเป็นเกย์ก็ไม่ใช่สิ่งที่ผิดหรือมีวิถีชีวิตที่แตกต่างจากคนทั่วไป แต่การเป็นเกย์ก็ไม่ใช่สิ่งที่ควรส่งเสริมหรือสนับสนุน ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าอิทธิพลของวาทกรรมการจัดจำแนกประเภทแบบคู่ตรงข้ามยังคงมีอิทธิพลในการกำหนดและให้คุณค่ากับสรรพสิ่งที่อยู่รอบตัว อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งยังเชื่อในวาทกรรมชุดดังกล่าวและมองตนเองในฐานะของความผิดปกติ หรือความเบี่ยงเบนด้วยเช่นกัน

จากการสำรวจงานวิจัยที่ได้กล่าวมาทั้งหมด ทำให้ทราบข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในครั้งนี้โดยมีประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. การประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้น มีลักษณะเป็นไปในทางที่คล้ายคลึงกัน คือความหมายของโลกแห่งความจริงและโลกแห่งความหมายของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง โดยโลกแห่งความหมายจะมีความร้ายแรงมากกว่าโลกแห่งความเป็นจริง ก็เพราะว่าโลกแห่งความหมายมักถูกสื่อนำเสนอผ่านเรื่องราวที่และจุดจบเลวร้าย และรุนแรง เช่น ตาย เข้าคุก หรือโดนกำจัดออกจากสังคม ถึงแม้จะเปลี่ยนวิธีการนำเสนอไปตามสื่อประเภทต่าง ๆ แต่ก็ยังคงนำเสนอในรูปแบบเช่นเดิมอยู่

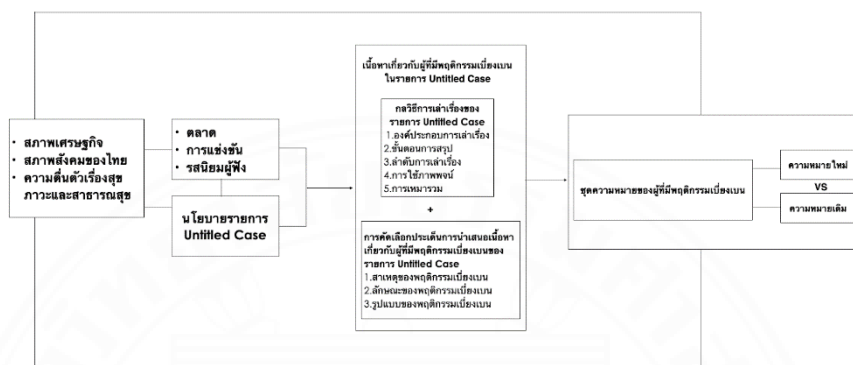
2. ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนส่วนใหญ่แล้วจะถูกสื่อเสนอไปในแนวทางเดียวกันคือ จะนำเสนอเหตุการณ์หลังเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนแล้วจะเป็นอย่างไร ผลของการกระทำของที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือสังคมจะมีกระบวนการลงโทษหรือตีตรากับคนเหล่านี้อย่างไร ไม่ว่าสื่อประเภทใดก็ตามก็จะมีส่วนน้อยมากที่จะเลือกนำเสนอถึงแง่มุมของความเป็นมาหรือสาเหตุที่ทำให้คน ๆ หนึ่งกลายมาเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2.10 กรอบความคิดในการศึกษา (Conceptual Framework)

จากแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องที่ผู้ศึกษาได้นำมารวบรวมไว้ข้างต้นแล้วนั้น ผู้ศึกษาสามารถนำมาเป็นกรอบหรือแนวทางสำหรับการศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาทอล์กโชว์การเล่าเรื่องผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการอันไทเทิลเคส (Untitled Case) ของแซลมอนพอดแคสต์ (Salmon podcast) นอกจากนี้ ผู้ศึกษาจะทำการกำหนดกรอบความคิดในการศึกษา (Conceptual Framework) เพื่อจะได้เห็นแนวทางหรือเข็มทิศของการศึกษาได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น โดยสามารถกำหนดได้ดังนี้

ภาพที่ 3

กรอบความคิดในการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาทฤษฎีการเล่าเรื่องผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการอันไทเทิลเคส (Untitled Case) ของแซลมอนพอดแคสต์ (Salmon podcast)

บทที่ 3

ระเบียบวิจัย

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาทวิภาคการเล่าเรื่องผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการอันไทเทิลเคส (Untitled Case) ของแซลมอนพอดแคสต์ (Salmon podcast) ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Design) ที่มุ่งวิเคราะห์องค์ความรู้สองด้านคือกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ของรายการ Untitled Case ด้านที่สองคือบทบาทของรายการ Untitled Case ต่อการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทวิภาคการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน กรณีศึกษา รายการ Untitled Case ซึ่งผู้วิจัยแบ่งวิธีการดำเนินการออกเป็นขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 การทดสอบความน่าเชื่อถือและความเที่ยงตรงของเครื่องมือวิจัย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้ ประชากรทั้งหมดคือ เทปการออกอากาศของรายการ Untitled Case ที่ออกอากาศตั้งแต่ 26 กันยายน 2562 – 24 กันยายน 2565 รวมทั้งหมดเท่ากับ 326 เทป และมีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง คือเลือกจากเทปออกอากาศทั้ง 2 รายการย่อยในรายการ Untitled Case คือ Untitled Case : Untitled Case และ Untitled Case : Gray area ที่มียอด Views และ Comment มากที่สุดใน Youtube เป็น 10 อันดับแรก และต้องมีเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม รวมทั้งหมดเท่ากับ 20 เทป

ขั้นตอนที่ 1 ประชากรในการศึกษาครั้งนี้เป็นเทปการออกอากาศของรายการ Untitled Case ซึ่งรายการ Untitled Case นั้น เริ่มออกอากาศเมื่อวันที่ 26 กันยายน 2562 โดยจะมีรายการย่อยอีก 3 รายการดังนี้

Untitled Case : Untitled Case เนื้อหาเกี่ยวกับเหตุการณ์, crime case, เรื่องลึกลับหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วโลก ตาม Theme ต่าง ๆ ในแต่ละสัปดาห์ที่ตามทีโฮสต์ตั้งขึ้นมา เช่น คดีฆาตกรรมในโรงพยาบาล คดีที่มีฆาตกรเป็นผู้หญิง

Untitled Case : Gray area เนื้อหาเกี่ยวกับข้อมูลในแต่ละเหตุการณ์, crime case หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วโลกที่เคยเล่ามาแล้ว นั้นมาขยายขึ้นให้ชัดเจนในมุมต่าง ๆ เช่น มองการถูกกดทับของผู้หญิงผ่านผีประเภทต่าง ๆ

Untitled Case : Trace Talk เนื้อหาเกี่ยวกับการค้นหาเบาะแสเกี่ยวกับเหตุการณ์, crime case หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วโลก โดยที่เหตุการณ์ที่ยกขึ้นมานำรายการนั้นจะทันสมัยกว่าทุกรายการ

แต่ในการศึกษาครั้งนี้เลือกศึกษาเพียง 2 รายการเท่านั้น คือ Untitled Case : Untitled Case และ Untitled Case : Gray area เนื่องจากมีเนื้อหารายการเกี่ยวกับอาชญากรรมเป็นหลัก และมีส่วนที่วิเคราะห์เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน แต่รายการ Untitled Case : Trace Talk ไม่ได้มีเนื้อหาเกี่ยวกับอาชญากรรม หรือผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เพียงแต่เป็นรายการอัปเดตข่าวสารเท่านั้น

จากการออกอากาศครั้งแรกเมื่อวันที่ 26 กันยายน 2562 จนถึงวันที่ 24 กันยายน 2565 มีทั้งหมด 326 เทป

ขั้นตอนที่ 2 เมื่อได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้แล้ว ผู้วิจัยได้้นำการกำหนดตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือเลือกจากเทปออกอากาศทั้ง 2 รายการย่อยในรายการ Untitled Case คือ Untitled Case : Untitled Case และ Untitled Case : Gray area ที่มียอด Views และ Comment มากที่สุดใน Youtube เป็น 10 อันดับแรก และต้องมีเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม รวมทั้งหมดเท่ากับ 20 เทป ดังนี้

ตารางที่ 3.1

กลุ่มตัวอย่างของรายการ *Untitled Case : Untitled Case*

Untitled Case : Untitled Case					
ลำดับ	ตอนที่	ชื่อตอน	เกี่ยวกับ	จำนวน View	จำนวน Comment
1	99	Brutality เคสสุดโหดเกิน มนุษย์สุดมนา	คดีฆาตกรรมที่เกิดจากการ เลียนแบบภาพยนตร์ และฆาตกร คนหนึ่งเข้าใจว่าตัวเองคือแวมไพร์	157,000	191
2	92	Chinese Case คดีเดือดแดน มังกร	การทรมานเด็กในจีน และการ ฆาตกรแบบแยกชิ้นส่วนในจีน	119,000	211
3	129	Thai Case 2 สยามเมือง เหี้ยน	คดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในไทย	115,046	231
4	104	Escape หลบหนีจาก ความตาย	การหลบหนีออกจากสภาพสังคมที่ กดขี่ในออสเตรเลียและเกาหลีเหนือ	115,321	142
5	127	Domestic Violence บ้านที่ไม่ใช่ บ้าน	ความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายใน ครอบครัว (มีการล่องละเมิดทางเพศและ ทรมานเด็ก)	108,691	156

ตารางที่ 3.1

กลุ่มตัวอย่างของรายการ *Untitled Case : Untitled Case (ต่อ)*

Untitled Case : Untitled Case					
ลำดับ	ตอนที่	ชื่อตอน	เกี่ยวกับ	จำนวน View	จำนวน Comment
6	136	Serial Killer ล่าสังหารฆาตกร ต่อเนื่อง	ฆาตกรสังหารเด็กที่นิวยอร์กยุค 20s ฆาตกรที่ฆ่าผู้คนในเมืองไป หลายสิบคน จนได้ฉายาว่า Vampire of Hanove	108,600	122
7	143	Female Murderer ฆาตกรหญิง	ฆาตกรหญิงที่มาจากครอบครัวที่ ใช้ความรุนแรง	108,400	90
8	128	Scandinavian Case เล่าคดีจาก ประเทศสวีเดน	คดีการเสียชีวิตของเด็ก ทำให้ เด็กน้อยอีกสองคนตกเป็นผู้ต้อง สงสัย และปริศนา Isdal Woman ที่ไร้ คำตอบอย่างยาวนานของ ประเทศนอร์เวย์	107,920	100
9	108	Closed Case ปิดแฟ้มคดี สะเทือนขวัญ	เคสฆาตกรรมต่อเนื่องที่ฮิวาของ เกาหลีใต้ และเคสฆาตกรรมเด็ก สาววัย 18 ปี	107,010	113
10	147	Body Dismembered ฆาตกรรมหั่นศพ	Twitter Killer และคดี ฆาตกรรมครอบครัว Alexander	106,700	100

ตารางที่ 3.2

กลุ่มตัวอย่างของรายการ Untitled Case : Gray area

Untitled Case : Gray area					
ลำดับ	ตอนที่	ชื่อตอน	เกี่ยวกับ	จำนวน View	จำนวน Comment
1	4	สังคม ศาสนา และการมูฯ feat. ผศ. คมกฤช อยู่เติกเค่ง	การเชื่อมโยงของขอบข่ายของศาสนา ไสย มนต์ร รวมถึงความเคลื่อนไหวทางสังคมการเมือง	62,475	81
2	1	ทำไมสหรัฐอเมริกาถึงเต็มไปด้วยชาตกรต่อเนื่อง	ปัจจัยที่ส่งผลให้สหรัฐอเมริกาถึงเต็มไปด้วยชาตกรต่อเนื่อง 1.ความเชื่อ 2.ความกดดันทางสังคม 3.การเหยียดชาติพันธุ์ 4.สถานะที่คนไม่พึงพากัน	52,840	94
3	28	คุยกับพี่แจ๊ค The Ghost กับเรื่องสยองที่วิวัฒน์ไปตามสังคม	1.การจัดรายการสดเล่าเรื่องผี การคุมประเด็นในฐานะคนดำเนินรายการ 2.รายละเอียดความสยองของเรื่องผีที่เปลี่ยนไปในแต่ละยุค 3.เบื้องหลังคลื่นสยองที่คนรุ่นใหม่กว่าครึ่งเปิดฟังเป็นเพื่อนยามราตรี	50,000	137
4	7	ทำไมคนฉลาดแค่ไหนก็มีสิทธิ์หลงเชื่อทฤษฎีสมคบคิด	วิเคราะห์ว่าทำไมคนถึงมีสิทธิ์ตกสู่วงวนของการเชื่อทฤษฎีสมคบคิดได้ และพูดถึงผลกระทบว่าทฤษฎีเหล่านี้อาจส่งผลกระทบต่อสังคมได้มากน้อยแค่ไหนกัน	51,217	112

ตารางที่ 3.2

กลุ่มตัวอย่างของรายการ Untitled Case : Gray area (ต่อ)

Untitled Case : Gray area					
ลำดับ	ตอนที่	ชื่อตอน	เกี่ยวกับ	จำนวน View	จำนวน Comment
5	5	เราเห็นอะไรในเรื่องเล่าผี	ปัญหาเชิงสังคมที่เห็นได้จากเรื่องผี เช่น ความเป็นอื่น, ความถูกทอดทิ้ง และความแปลกแยก	41,000	87
6	21	1978 ปีแห่งฆาตกรต่อเนื่อง	วิเคราะห์ว่าทำไมช่วงปี 1975 ถึงช่วงต้นปี 1980 ที่เกิดคดีฆาตกรต่อเนื่องอย่างกว้างขวาง และสภาวะแวดล้อมของสังคมที่อาจสร้างเหตุการณ์เหล่านี้ได้	36,000	38
7	15	Mothman คือใคร ทำไมชาว UC ถึงชอบฟัง	ความเชื่อในฐานะตำนานเมืองของสิ่งมีชีวิตแปลกประหลาด	28,000	49
8	6	ผีปอบ กับคติชนแบบไทยๆ feat. อ.ดร.กัญญา วัฒนกุล	วิเคราะห์ด้านคติชนวิทยา (Folklore) มาคุยเรื่องการทำวิจัยเกี่ยวกับปอบ และปฏิสัมพันธ์ของชุมชนโดยรอบ ถึงการเกิดขึ้น มีอยู่ และหายไปของสิ่งที่เรียกว่าปอบ	27,000	115
9	13	ทำไมเราไม่ควร Romanticize ฆาตกร	ทำไมเราถึงไม่ควรสร้างภาพลักษณ์ที่น่าหลงใหลให้ฆาตกร ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม	24,000	60

ตารางที่ 3.2

กลุ่มตัวอย่างของรายการ Untitled Case : Gray area (ต่อ)

Untitled Case : Gray area					
ลำดับ	ตอนที่	ชื่อตอน	เกี่ยวกับ	จำนวน View	จำนวน Comment
10	16	Dark side of the ring มุมมืดของมวยปล้ำ	เบื้องหลังของวงการมวยปล้ำ	23,000	34

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากเนื้อหาในรายการ Untitled Case ทั้งหมด 15 เทปเป็นระยะเวลา 3 เดือน ตั้งแต่ กรกฎาคม 2566 - กันยายน 2566 โดยบันทึกลงในตารางรหัส (Coding Sheet) ทั้ง 2 ส่วน คือ 1.ส่วนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน และ 2.ส่วนที่เกี่ยวกับการเล่าเรื่องของ รายการ Untitled Case

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case จะบันทึกข้อมูลลงในตารางรหัส (Coding Sheet) โดยแบ่งการลงรหัสออกเป็น 3 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ใช้บันทึกข้อมูลและผลการวิเคราะห์การนำเสนอประเด็นที่เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแต่ละเทปของรายการ Untitled Case โดยมุ่งจำแนกเกี่ยวกับการอธิบายลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน รูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน ที่พบในการนำเสนอของรายการโดยมีรายละเอียดได้แก่

1.ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน เลือกใช้เกณฑ์ของ สุรพงษ์ สือทองจักร (2554) ที่แบ่งลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกเป็น 8 ลักษณะ เนื่องจากเกณฑ์มีความครอบคลุมและจำแนกลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ละเอียด

1.1 พฤติกรรมเบี่ยงเบนเชื่อมโยงต่อกันในระดับปัจเจกบุคคล กลุ่มและองค์กร เช่น กลุ่มวัยรุ่น แก๊งโจร กลุ่มหญิงบริการทางเพศ

1.2 การอัตรินิบัติกรรม เป็นการฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหาทางเศรษฐกิจ หรือเป็นเพราะผิดหวังจากคนรัก โดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันที่มีความเครียดสูงเช่นในสังคมเมืองพบว่า มีพฤติกรรมประเภทนี้มากขึ้น แต่ในยามสงครามผู้ที่ยอมตายเพื่อปกป้องชาติถือว่าเป็นวีรกรรม เพราะเป็นการเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม

1.3 ความเชื่อที่เบี่ยงเบนไปจากเดิม ความเชื่อในลัทธิศาสนาอย่างรุนแรง พลัทธิเป็นกลุ่ม

1.4 การแสดงที่เบี่ยงเบนไปจากการยอมรับของสังคม คือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบางอย่าง

1.5 การขายสิ่งของต้องห้าม มินเมา

1.6 การบริโภคสิ่งของหรือบริการที่ต้องห้าม ของต้องห้ามตามหลักศาสนา

1.7 พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการตัดสินใจของกลุ่มที่มีอำนาจในสังคม ได้แก่ รัฐบาล กลุ่มจารีต กลุ่มอนุรักษ์ เป็นต้น เช่น กลุ่มจารีตและกลุ่มอนุรักษ์ถือว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน เป็นต้น

1.8 บุคคลควบคุมตนเองได้น้อยลง เนื่องจากสถานการณ์กดดัน เช่น วิกฤติการณ์ต่างๆ และเนื่องจากความอ่อนแอทางพฤติกรรมของบุคคล เช่น อุนิสัยตามใจตนเอง จิตใจอ่อนแอหวั่นไหวง่ายจึงติดสุรายาเสพติด เป็นต้น

2.สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน เลือกใช้เกณฑ์ของแพตริเซีย เจคอบส และคณะ (อ้างถึงในสุพิศวง ธรรมพินทา, 2540) ศึกษาโครโมโซมของอาชญากร และ ทฤษฎีความไม่เป็นระเบียบทางสังคม (นิมิต ท้าวานันต์, 2561, ไพรวลีย์ สุนทรา, 2565) ทำให้พบว่า สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน สามารถแบ่งออกได้ 2 สาเหตุ ดังนี้

2.1 ปัจจัยภายใน คือ องค์ประกอบทางชีววิทยา (Biological Factor) เช่น พันธุกรรม (Heredity) สิ่งแวดล้อม อาหารและภาวะโภชนาการ การผิดปกติของต่อมไร้ท่อ เช่น ถ้าต่อมไธสมอน ผลิตฮอร์โมนเกี่ยวกับความเจริญเติบโต (Growth Hormone) มากเกินไปจะทำให้ร่างกายใหญ่โตมากกว่าปกติ, องค์ประกอบทางจิต (Mental Factor) เช่น ความคับข้องใจ ความต้องการอย่างรุนแรง ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

2.2 ปัจจัยภายนอก คือ องค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อม (Environmental Factor) เช่น เช่น ครอบครัว ความยากจน สื่อมวลชนที่เผยแพร่ตัวอย่างที่ไม่ดีหรือค่านิยมที่ไม่ดี การคบหาสมาคมกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ความเสื่อมโทรมทางสังคมและวัฒนธรรม

ที่ทำให้คนเห็นแก่ตัว เอารัดเอาเปรียบผู้อื่น, องค์ประกอบทางค่านิยมในสังคม (Social Value Factor) และองค์ประกอบทางโครงสร้างของสังคม เช่น โครงสร้างทางสังคมไม่เหมาะสม สถาบันสังคมไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขาดการจัดระเบียบที่ดี บรรทัดฐานทางสังคมล้าสมัย

3.รูปแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบน เลือกใช้เกณฑ์ของ สนธยา พลศรี (อ้างถึงใน ธัญจิรา ดวงแก้ว, 2553, น.35-37) ที่แบ่งพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกเป็น 4 รูปแบบ เนื่องจากเกณฑ์มีความครอบคลุมและจำแนกรูปแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ละเอียด

3.1 การกระทำเบี่ยงเบน (Deviant Acts) มี 3 ประเภท คือ

3.1.1 อาชญากรรม (Crimes) การกระทำผิดกฎหมายอาญา เช่น ฆ่าคนตาย ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ข่มขืน ปลอมแปลงหนังสือ หมิ่นประมาท เป็นต้น นอกจากนั้น อาชญากรรมยังหมายถึงการดื้อไม่กระทำตามกฎหมายอาญาด้วย เช่น ไม่เสียภาษีหรือไม่ ยอมเข้ารับการเกณฑ์ทหาร ผู้ฝ่าฝืนจะต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน

3.1.2 การเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviance) เป็นพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ เช่น รักรวมเพศ โสเภณี และการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้สืบสายโลหิตเดียวกัน (Incest) กฎหมายที่ควบคุมการเบี่ยงเบนทางเพศในแต่ละสังคมจะแตกต่างกันออกไป เช่น บางสังคมอนุญาตให้มีโสเภณีหรือการแต่งงานระหว่างผู้สืบสายโลหิตเดียวกันได้ แต่บางสังคมไม่อนุญาต

3.1.3 การฆ่าตัวตาย (Suicide) บุคคลมีการฆ่าตัวตายหลายรูปแบบ เช่น กินยาตาย ยิงตัวตาย กระโดดน้ำตาย เผลอตัวตาย คว้านทองตัวเองตาย บุคคลที่ฆ่าตัวตายนี้ส่วนใหญ่จะมีอาการจิตไม่ปกติ (Insanity) หรือเป็นโรคประสาท (Neurosis) หรือ อาจเกิดขึ้นกับคนปกติธรรมดาแต่ได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ หรือผิดหวังในชีวิตอย่างรุนแรง เช่น ผิดหวังในความรัก สอบตก สอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ เสียการพนัน ถูกฟ้องล้มละลาย ตกงาน การฆ่าตัวตายเป็นเรื่องเศร้าสลดใจและเป็นปัญหาสังคม สร้างความเสียหายแก่สังคม ทำให้สังคมขาดพลังการผลิตหรือพลังงานไป บางสังคมถือว่าการฆ่าตัวตายเป็นพฤติกรรมที่น่าตำหนิ แสดงถึงความซื่อสัตย์ ไม่ยอมสู้กับปัญหา แต่บางสังคมกลับยกย่องการฆ่าตัวตาย ปัจจุบันการฆ่าตัวตายเป็นปัญหาสังคมปัญหาหนึ่งที่กำลังแพร่หลายอยู่ในทุกสังคม โดยเฉพาะในเขตเมืองใหญ่ๆ ที่มีคนอยู่อาศัยกันอย่างหนาแน่น และมีการแข่งขันกันทางเศรษฐกิจและสังคมเพื่อการอยู่รอดสูง มีการเอารัดเอาเปรียบเห็นแก่ตัวสูง ยิ่ง

คนมีความสับสนในชีวิตและมีความยุ่งยากในการดำรงชีวิตมากเท่าใด อัตราการฆ่าตัวตายก็จะยิ่งสูงขึ้นเท่านั้น

3.2 นิสัยเบี่ยงเบน (Deviant Habits) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากอุปนิสัยใจคอของบุคคล และความเคยชินที่ไม่สามารถขจัดออกไปได้ เช่น การดื่มสุราเป็นประจำ การติดยาเสพติด การพนัน เป็นต้น พฤติกรรมดังกล่าวถ้ากระทำเพื่อความสนุกสนานหรือเพื่อสังคม และกระทำนานๆ ครั้ง โดยไม่ติดเป็นนิสัย ก็ไม่จัดว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน มีคนจำนวนไม่น้อยที่ทดลองดื่มสุรา ทดลองยาเสพติดหรือเล่นการพนันแล้วเกิดติดใจ กระทำจนเกิดเป็นนิสัย และก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนขึ้น

3.3 การเบี่ยงเบนทางจิต (Deviant Psychology) ในสังคมปัจจุบันมีคนเป็นจำนวนมากที่ประสบกับปัญหาความผิดปกติทางจิต หรือเป็นโรคประสาท มีความตึงเครียดทางอารมณ์มาก ซึ่งนำไปสู่ปัญหาอย่างหนึ่งทางสังคม นอกจากนี้ยังมีคนอีกจำนวนไม่น้อยที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ภาวะทางอารมณ์ยังไม่เจริญเต็มที่ เช่น ไม่กล้าตัดสินใจทำอะไรด้วยตนเอง ต้องคอยคำแนะนำหรือการตัดสินใจของผู้อื่นอยู่เป็นประจำ บางคนมีความกลัวในบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งคล้ายกับนิสัยของเด็ก เช่น กลัวการข้ามถนน กลัวหลงทาง กลัวหนู กลัวแมลงสาบ กลัวจิ้งจก ตั๊กแตน ลักษณะดังกล่าวถือว่าเป็นความผิดปกติทางจิตทั้งสิ้น ในสภาพสังคมที่เป็นอยู่ในขณะนี้ อาจกล่าวได้ว่าบุคคลทุกคนเป็นโรคจิต โรคประสาทไม่มากก็น้อย

3.4 วัฒนธรรมเบี่ยงเบน (Deviant Cultural) เป็นพฤติกรรมที่กลุ่มคนยึดถือวิถีชีวิตผิดแผกออกไปจากคนทั่วไปในสังคม หรือพวกที่ต่อต้านวัฒนธรรมของคนส่วนใหญ่ เช่น พฤติกรรมของกลุ่มฮิปปอป๊อป พวกกลุ่มลัทธิศาสนาใหม่

ตัวอย่างแบบบันทึกข้อมูล

1.เกี่ยวกับรายการ Untitled Case

Untitled Case : Untitled Case

Untitled Case : Gray Area

ตอนที่ _____

ชื่อตอน _____

เกี่ยวกับ _____

เวลาในการออกอากาศ _____ นาที

2.เกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2.1 ลักษณะของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2.1.1 ใช้เวลาในการนำเสนอทั้งหมด _____ นาที

2.1.2 ในเทปการออกอากาศนี้เป็นลักษณะของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนแบบใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ พฤติกรรมเบี่ยงเบนเชื่อมโยงต่อกันในระดับปัจเจกบุคคล กลุ่มและองค์กร

☐ การอัศวินบาตรกรรม

☐ ความเชื่อที่เบี่ยงเบนไปจากเดิม ความเชื่อในลัทธิศาสนาอย่างรุนแรง

☐ การแสดงที่เบี่ยงเบนไปจากการยอมรับของสังคม

☐ การขายสิ่งของต้องห้าม มินิเมา

☐ การบริโภคสิ่งของหรือบริการที่ต้องห้าม

☐ พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการตัดสินใจของกลุ่มที่มีอำนาจในสังคม

☐ การควบคุมตนเองได้น้อยลง มีความอ่อนแอทางจิตใจ

☐ อื่น ๆ ระบุ_____

2.2 สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน ในเทปการออกอากาศนี้สาเหตุในทีก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ปัจจัยภายใน เช่น ร่างกายพิการ โครโมโซมผิดปกติ ความเจ็บป่วยทางจิตใจ

☐ ปัจจัยภายนอก เช่น สภาพแวดล้อมภายในครอบครัว ความยากจน ความกดดันทางสังคมที่ทุกคนจะต้องประสบความสำเร็จ ค่านิยมแปลกประหลาดของสังคม โครงสร้างทางสังคมไม่เหมาะสม

2.3 รูปแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2.3.1 ในเทปการออกอากาศนี้มีรูปแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างไร (ตอบได้เพียง 1 ข้อ)

☐ อาชญากรรม (Crimes)

- การเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviance)
- การฆ่าตัวตาย (Suicide)
- นิสัยเบี่ยงเบน (Deviant Habits)
- การเบี่ยงเบนทางจิต (Deviant Psychology)
- วัฒนธรรมเบี่ยงเบน (Deviant Cultural)
- อื่น ๆ ระบุ_____

ส่วนที่ 2 ใช้บันทึกการกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case ที่ในแต่ละเทปของรายการ Untitled Case โดยมุ่งจำแนกวิธีการดำเนินเรื่อง และลักษณะภาพพจน์ที่ปรากฏในรายการ โดยมีรายละเอียดได้แก่

1.กลวิธีการเล่าเรื่อง ใช้เกณฑ์ของวีระพล สุวรรณนันท์ (2524) ที่แบ่งวิธีการเล่าเรื่องในการดำเนินรายการวิทยุออกเป็น 3 ขั้นตอน เนื่องจากลักษณะของรายการพอดแคสต์ Untitled Case มีลักษณะคล้ายกับรายการวิทยุ

1.1การเริ่มเรื่อง เริ่มตั้งแต่การเริ่มรายการ แนะนำแก่นเรื่องประจำเทปว่าจะพูดเกี่ยวกับเรื่องอะไร รวมไปถึงการพาผู้ฟังเขาไปสู่เรื่องราวที่จะเล่าในเทปนั้น ๆ

1.2 องค์ประกอบการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เริ่มตั้งแต่การเล่าเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

1.3 การสรุป เริ่มตั้งแต่การสรุปเหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน รวมไปถึงการวิเคราะห์เหตุการณ์ที่เกิดจากผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนด้วย

1.4 ลำดับการเล่าเรื่อง ในการออกอากาศรายการพอดแคสต์ Untitled Case จะมีรูปแบบลำดับการนำเล่าเรื่องที่ซ้ำกันในทุก ๆ การออกอากาศ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้ เหตุการณ์โดยรวม เล่าถึง เหตุการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเทปการออกอากาศนั้น ๆ มักจะเริ่มเล่าจากเหตุการณ์โดยรวม ต่อด้วยความรุนแรงหรือความเสียหายที่เกิดขึ้น และความน่าสงสารของเหยื่อ

เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ในส่วนนี้จะเล่าและวิเคราะห์ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเหตุการณ์นั้น เริ่มด้วยเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยจะเล่าเกี่ยวกับประวัติของผู้ที่มีพฤติกรรม

เบี่ยงเบน ต่อด้วยสาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน และวิเคราะห์และถกเถียงเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2.กลวิธีการเล่าเรื่องที่ผู้ดำเนินรายการใช้ (ภาพพจน์) ใช้เกณฑ์ของอรุณญา มิ่งเมือง (2535) ที่จำแนกการใช้ภาพพจน์ที่ใช้ในรายการวิทยุ เนื่องจากลักษณะของรายการพอดแคสต์ Untitled Case มีลักษณะคล้ายกับรายการวิทยุ

2.1 การใช้ความตรงข้าม (Antithesis) ช่วยให้ภาพความนึกคิดชัดเจนขึ้น เช่น ความรักทำให้ความชั่วร้ายกลับเป็นความงาม ความโง่กลับเป็นความฉลาด

2.2 การเปรียบเทียบโดยนัย (Metaphor) แทนที่จะใช้คำตรง ๆ แต่ใช้คำที่มีความหมายให้คิด ทำให้เกิดความคิดที่ลึกซึ้งกว่าธรรมดา เช่น เลือดในอกแท้ ๆ ยังทิ้งได้

2.3 การใช้ประโยคที่ตั้งไว้เป็นปัญหา (Interrogation) การตั้งปัญหาทำให้เกิดความคิด เพราะฉะนั้นการใช้ประโยคที่เป็นปัญหา จึงเป็นการกระตุ้นเตือนให้ผู้อื่นเกิดความคิด เช่น “การที่เราหลับตายอมเชื่อข้อความที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ โดยมิได้พิจารณาความมุ่งหมายและความปรารถนาแห่งผู้แต่งเสียก่อนนั้น จะไม่เป็นการดูหมิ่นสติปัญญาของเราเองอยู่หรือ”

2.4 การโยงความคิดจากสิ่งหนึ่งไปยังอีกสิ่งหนึ่ง (Metonymy) เช่น ชีวิตคือการต่อสู้ นับตั้งแต่ในเปลจนเข้าโลง หรือ เงินนี้ได้มาจากหยาดเหงื่อของแม่

2.5 การใช้คำให้เบาลง (Euphemism) เช่น เด็กคนนี้เป็นปัญญาอ่อนจริง ๆ

2.6 อื่น ๆ (other)

ตัวอย่างแบบบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องของรายการ Untitled Case

1.ขั้นตอนการเล่าเรื่อง

1.1การเริ่มเรื่อง

 เริ่มต้นด้วยเรื่องซ้ำชั้น

 เริ่มต้นด้วยการเล่าเหตุการณ์ที่ตนเองประสบ

 เริ่มต้นด้วยการสนทนา หรืออภิปรายด้วยคำถามที่เร้าใจ

 อื่น ๆ (โปรดระบุ)

1.2 องค์ประกอบการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case

- เป็นไปตามลำดับขั้นตอน เช่น ตามกาลเวลาและความสำคัญ
- มีการยกตัวอย่างประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจน
- มีหลักฐานอ้างอิง เพื่อให้เนื้อเรื่องหนักแน่น สมเหตุสมผล
- มีเรื่องข้ามข้อดแทรก เพื่อไม่ให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย
- การใช้คำหยาบ
- การใส่ความคิดเห็นเข้าไปในเรื่องเล่า

1.3 การสรุป

- สรุปสาระสำคัญโดยย่อ
- สรุปด้วย คำถาม โดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิด
- อื่น ๆ (โปรดระบุ)

1.4 ลำดับการเล่าเรื่อง

ลำดับการเล่าเรื่อง	ระยะเวลาที่ออกอากาศ (ชั่วโมง)
1.เหตุการณ์โดยรวม	
1.1เริ่มเล่าเหตุการณ์โดยรวม	
1.2ความรุนแรงหรือความเสียหายที่เกิดขึ้น	
1.3ความน่าสงสารของเหยื่อ	
2.เกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน	

2.1เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน	
2.2สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน	
2.3วิเคราะห์และถกเถียงเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน	
รวม	

2.วิธีการเล่าเรื่องแบบใช้ภาพพจน์ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ การใช้ความตรงข้าม ยกตัวอย่าง _____
- ☐ การเปรียบเทียบโดยนัย ยกตัวอย่าง _____
- ☐ การใช้ประโยคที่ตั้งไว้เป็นปัญหา ยกตัวอย่าง _____
- ☐ การใช้คำให้เบาลง ยกตัวอย่าง _____
- ☐ อื่น ๆ ยกตัวอย่าง _____

ส่วนที่ 3 ใช้บันทึกการกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case ที่ในแต่ละเทปของรายการ Untitled Case โดยมุ่งจำแนกการเหมารวมในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ปรากฏในรายการ โดยใช้เกณฑ์ของ วิวิศนา อับดุลราฮิม (2565) ที่ศึกษาและจำแนกการเหมารวมที่นำเสนอผ่านสื่อและสามารถสรุปออกมาได้เป็น 4 ประเภทดังนี้

- 1.การเหมารวมรูปลักษณ์ เช่น หน้าตาประหลาด, หน้าตาน่ากลัว, ร่างกายผอมเกินไปหรืออ้วนเกินไป, ร่างกายพิการ
- 2.การเหมารวมลักษณะนิสัย เช่น ซึ่กั้ว, ผิดปกติจากคนอื่น ๆ , ก้าวร้าว, เก็บตัวไม่พูดกับใคร
- 3.การเหมารวมหน้าที่บทบาท เช่น ถูกใช้งานอย่างทารุณ, ถูกจัดให้ทำหน้าที่ที่ไม่มีใครอยากทำ, โดนดูถูกในหน้าที่การงาน
- 4.การเหมารวมความสัมพันธ์ เช่น เป็นผู้ถูกกระทำทางเพศ, ครอบครัวแตกแยก, ตกเป็นคนที่เสียเปรียบในความสัมพันธ์

การเหมารวม	ปรากฏ	ไม่ปรากฏ	อย่างไร
การเหมารวมรูปลักษณ์			
การเหมารวมลักษณะนิสัย			
การเหมารวมหน้าที่บทบาท			
การเหมารวมความสัมพันธ์			

3.4 การทดสอบความน่าเชื่อถือและความเที่ยงตรงของเครื่องมือวิจัย

ในการวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case จะมีการทดสอบความเชื่อมั่น โดยผู้วิจัยได้ลงรหัสร่วมกับผู้เก็บข้อมูลภาคสนามอีก 2 คน เพื่อทดสอบความน่าเชื่อถือระหว่างผู้ลงรหัสว่ามีความสอดคล้องกับเกณฑ์การจำแนกประเภท รูปแบบ และบทบาทในการนำเสนอเนื้อหาด้านพฤติกรรมเบี่ยงเบน ซึ่งใช้สูตรของโฮลส์ตี (Holsti) (1969, p. 140) เพื่อคำนวณตามสูตร ดังนี้

$$R = \frac{N(C1.C2)}{C1+C2}$$

$C1.C2$ = จำนวนการลงรหัสที่ผู้ลงรหัสเห็นสอดคล้องกัน

$C1+C2$ = จำนวนการลงรหัสทั้งหมดที่ผู้ลงรหัสทั้ง 2 คนศึกษา

N = จำนวนผู้ลงรหัส

ค่าคำนวณที่ได้จากสูตรข้างต้นควรมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.75 ซึ่งจะถือว่าเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความน่าเชื่อถือ หลังจากที่ได้ทำการเข้าใจในเกณฑ์วัด และตารางลงรหัสแก่ผู้เก็บข้อมูลภาคสนามแล้วจึงได้สุ่มตัวอย่างเทปออกอากาศ รายการพอดแคสต์ รายการ Untitled Case แบบง่าย มาจำนวน 8 เทปและ มาทำการลงรหัสกับผู้เก็บข้อมูลภาคสนาม อีก 2 คนโดยปรากฏผล ดังนี้

1. ผลการทดสอบความน่าเชื่อถือของตารางลงรหัสเกี่ยวกับประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ถูกนำเสนอในรายการ Untitled Case

$$C1.C2 = 6$$

$$C1+C2 = 16$$

$$N = 2$$

$$R = 2(6)/16$$

$$R = 12/16$$

$$R = 0.75$$

ค่าที่ได้เท่ากับ 0.75 ซึ่งเท่ากับเกณฑ์ 0.75 ตามสูตรที่กำหนดข้างต้น จึงถือว่าเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เชื่อถือได้

2.ผลการทดสอบความน่าเชื่อถือของตารางลงรหัสเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ถูกนำเสนอในรายการ Untitled Case

$$C1.C2 = 7$$

$$C1+C2 = 16$$

$$N = 2$$

$$R = 2(7)/16$$

$$R = 14/16$$

$$R = 0.875$$

ค่าที่ได้เท่ากับ 0.875 ซึ่งอยู่สูงกว่าเกณฑ์ 0.75 ตามสูตรที่กำหนดข้างต้น จึงถือว่าเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เชื่อถือได้

3.ผลการทดสอบความน่าเชื่อถือของตารางลงรหัสเกี่ยวกับการเหมารวมเกี่ยวกับประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ถูกนำเสนอในรายการ Untitled Case

$$C1.C2 = 6$$

$$C1+C2 = 15$$

$$N = 2$$

$$R = 2(6)/15$$

$$R = 12/15$$

$$R = 0.8$$

ค่าที่ได้เท่ากับ 0.8 ซึ่งอยู่สูงกว่าเกณฑ์ 0.75 ตามสูตรที่กำหนดข้างต้น จึงถือว่าเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เชื่อถือได้

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ รายละเอียดการวิเคราะห์ข้อมูลจึงแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

3.5.1 การวิเคราะห์เชิงปริมาณ

1. ประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการ Untitled Case

- หน่วยในการวิเคราะห์ (Unit of Analysis) เป็นการวัดปริมาณความถี่จำนวนครั้งในการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับลักษณะของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน รูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน พิจารณาจากการอธิบายของผู้ดำเนินรายการเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน

- หน่วยในการระบุจำนวน (Unit of Enumeration) เป็นการกำหนดหน่วยวัด ความถี่เป็นนาฬิกา เมื่อผู้ดำเนินรายการมีการพูดถึงลักษณะของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน, สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน และรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

2. กลวิธีการเล่าเรื่องของรายการ Untitled Case

2.1 การใช้ภาพพจน์

- หน่วยในการวิเคราะห์ (Unit of Analysis) เป็นการวัดปริมาณเกี่ยวกับการใช้ภาพพจน์ ในกลวิธีการเล่าเรื่องเกี่ยวกับลักษณะของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน 6 ประการ ได้แก่ การใช้ความตรงข้าม (Antithesis), การเปรียบเทียบโดยนัย (Metaphor), การใช้ประโยคที่ตั้งไว้เป็นปัญหา (Interrogation), การโยงความคิดจากสิ่งหนึ่งไปยังอีกสิ่งหนึ่ง (Metonymy), การใช้คำให้เบาลง (Euphemism) และอื่น ๆ

- หน่วยในการระบุจำนวน (Unit of Enumeration) เป็นการกำหนดหน่วยวัด จำนวน 1 ภาพพจน์เป็น 1 ความถี่

3.การเหมารวมประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการ Untitled Case

- หน่วยในการวิเคราะห์ (Unit of Analysis) เป็นการวัดปริมาณเกี่ยวกับการใช้คำเหมารวมเกี่ยวกับประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ได้แก่ การเหมารวมรูปลักษณ์, การเหมารวมลักษณะนิสัย, การเหมารวมหน้าที่บทบาท และการเหมารวมความสัมพันธ์
- หน่วยในการระบุจำนวน (Unit of Enumeration) เป็นการกำหนดหน่วยวัด จำนวน 1 การเหมารวมเป็น 1 ความถี่ พร้อมระบุการใช้การเหมารวมในขณะออกอากาศ

3.5.2 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บข้อมูลตามที่กำหนดเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะมาหาค่าร้อยละของรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และวิธีการเล่าเรื่องของรายการ Untitled Case

3.5.3 การวิเคราะห์เนื้อหาเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจะเป็นการบรรยายเพื่อให้เห็นภาพของรูปแบบที่รายการ Untitled Case นำเสนอเนื้อหาผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และวิธีการเล่าเรื่องของรายการ Untitled Case ได้ชัดเจนและมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยจะใช้ทฤษฎีการสร้างความเป็นจริงทางสังคม (Social construction of reality) แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนแนวคิดการเหมารวม (Stereotypes) และแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่สื่อ เป็นกรอบคิดในการวิเคราะห์รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case ในมิติต่าง ๆ ดังนี้

1.ลักษณะของเนื้อหาที่ปรากฏในรายการพอดแคสต์ Untitled Case ได้แก่ สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน ลักษณะการแสดงออกของคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ผลของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน และการเหมารวม

2.กลวิธีการเล่าเรื่องใช้ในรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case

3.บทบาทของรายการพอดแคสต์ Untitled Case ที่มีต่อการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษา การวิเคราะห์เนื้อหาทบทวนวิธีการเล่าเรื่องผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการอันไทเทิล เคส (Untitled Case) ของแซลมอนพอดแคสต์ (Salmon podcast) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ลักษณะของเนื้อหาที่ปรากฏในรายการพอดแคสต์ Untitled Case ,กลวิธีการเล่าเรื่องใช้ในรายการ พอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case และบทบาทของรายการพอดแคสต์ Untitled Case ที่มีต่อการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ในบทที่ 4 นี้จะเป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ลักษณะของเนื้อหาที่ปรากฏในรายการพอด แคสต์ Untitled Case ,กลวิธีการเล่าเรื่องใช้ในรายการพอดแคสต์ และบทบาทของรายการพอด แคสต์ Untitled Case ที่มีต่อการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนประชากรทั้งหมด คือ เทปการออกอากาศของรายการ Untitled Case ที่ออกอากาศตั้งแต่ 26 กันยายน 2562 – 24 กันยายน 2565 รวมทั้งหมดเท่ากับ 326 เทป และมีการกำหนดตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เลือกจากเทปออกอากาศทั้ง 2 รายการย่อยในรายการ Untitled Case ที่มียอด Views และ Comment มากที่สุดใน Youtube เป็น 10 อันดับแรก รวมทั้งหมดเท่ากับ 20 เทป โดยจะทำการวิเคราะห์ตาม ทฤษฎีการสร้างความเป็นจริงทางสังคม (Social construction of reality), ทฤษฎี เกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior), แนวคิดเรื่องภาพเหมารวม (Stereotypes), แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการเล่าเรื่อง และแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างภาพพจน์ ทั้งนี้จะแบ่งการวิเคราะห์ ออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

4.1 กลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษารายการ Untitled Case

4.2 บทบาทของรายการพอดแคสต์ที่มีต่อการประกอบสร้างความเป็นจริงในประเด็นเกี่ยวกับผู้มี พฤติกรรมเบี่ยงเบน กรณีศึกษารายการ Untitled Case การวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อนำเสนอ ประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษารายการ Untitled Case

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะอธิบายกลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนในรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษารายการ Untitled Case ออกเป็นประเด็นหลัก 2 ส่วนคือ

4.1.1 เนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case

4.1.2 กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case

4.1.2.1 ขั้นตอนการเล่าเรื่อง

4.1.2.2 องค์ประกอบการเล่าเรื่อง

4.1.2.3 ขั้นตอนการสรุป

4.1.2.4 ลำดับการเล่าเรื่อง

4.1.2.5 การใช้ภาพพจน์

4.1.2.6 การเหมารวม

4.1.1 เนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case

ผู้ทำวิจัยได้ทำการศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case โดยจะศึกษาผ่านเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เล่าผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case แบ่งออกเป็น 3 อย่างคือ

4.1.1.1 ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

4.1.1.2 สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

4.1.1.3 รูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ทั้ง 3 ข้อนี้จะทำให้เห็นว่ารายการ Untitled Case มีการเลือกนำเสนอพฤติกรรมเบี่ยงเบนในลักษณะใดบ้าง

4.1.1.1 ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน คือ พฤติกรรมเบี่ยงเบนจะมีลักษณะสำคัญ หรือการกระทำที่เข้าข่ายโดยมีลักษณะที่ประกอบด้วย

4.1.1.1 พฤติกรรมเบี่ยงเบนเชื่อมโยงต่อกันในระดับปัจเจกบุคคล กลุ่มและองค์กร

4.1.1.2 การอัตรินิบาตกรรม (การฆ่าตัวตาย)

4.1.1.3 ความเชื่อที่เบี่ยงเบนไปจากเดิม หรือความเชื่อในลัทธิศาสนาอย่างรุนแรง

4.1.1.4 การแสดงที่เบี่ยงเบนไปจากการยอมรับของสังคม

- 4.1.1.5 การขายสิ่งของต้องห้าม หรือของมีนเมา
- 4.1.1.6 การบริโภคสิ่งของหรือบริการที่ต้องห้าม
- 4.1.1.7 พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการตัดสินใจของกลุ่มที่มีอำนาจในสังคม
- 4.1.1.8 การควบคุมตนเองได้น้อยลง มีความอ่อนแอทางจิตใจ และอื่น ๆ

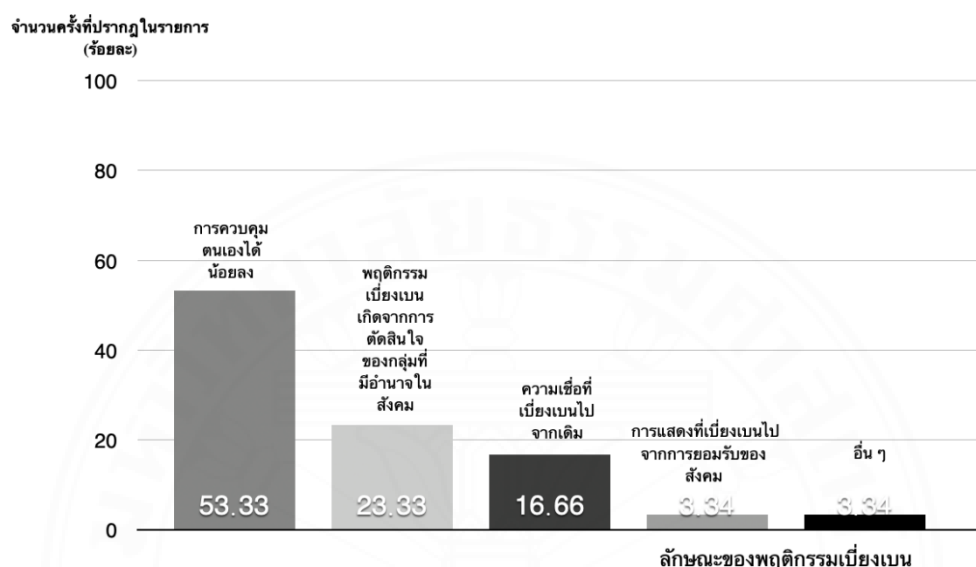
ตารางที่ 4.1

แสดงปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจำแนกตามลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน (ใน 1 เทปสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	
	จำนวน	ร้อยละ
พฤติกรรมเบี่ยงเบนเชื่อมโยงต่อกันในระดับปัจเจกบุคคล กลุ่มและองค์กร	0	0
การอัศวินบาตรกรรม	0	0
ความเชื่อที่เบี่ยงเบนไปจากเดิม ความเชื่อในลัทธิศาสนาอย่างรุนแรง	5	16.66
การแสดงที่เบี่ยงเบนไปจากการยอมรับของสังคม	1	3.34
การขายสิ่งของต้องห้าม มีนเมา	0	0
การบริโภคสิ่งของหรือบริการที่ต้องห้าม	0	0
พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการตัดสินใจของกลุ่มที่มีอำนาจในสังคม	7	23.33
การควบคุมตนเองได้น้อยลง มีความอ่อนแอทางจิตใจ	16	53.33
อื่น ๆ (เรื่องผี)	1	3.34
รวม	30	100

ภาพแผนภูมิที่ 4.1

แสดงลักษณะของเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ปรากฏในรายการเกี่ยวกับลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

หมายเหตุ. แสดงลักษณะของเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ปรากฏในรายการเกี่ยวกับลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

จากการศึกษาเนื้อหาในประเด็นลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน กรณีศึกษา รายการ Untitled Case นำเสนอ พบว่า รายการ Untitled Case นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนในความถี่มากที่สุดคือ การควบคุมตนเองได้น้อยลง มีความอ่อนแอทางจิตใจ เช่น การเจ็บป่วยทางจิตใจ เป็นผู้ป่วยโรคทางจิตเวช เช่น เทปที่ 127 ตอน Domestic Violence บ้านที่ไม่ใช่บ้าน ทั้ง 2 เคส เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว โดยพ่อและแม่ผู้ที่เป็นผู้ปกครองครอบครัวยังมีอาการทางจิตเวช ทำให้เกิดการล่วงละเมิดทางเพศภายในครอบครัวและทรมาณสมาชิกในครอบครัว หรือเทปที่ 136 ตอน Serial Killer ล่าสังหารฆาตกรต่อเนื่อง ทั้ง 2 เคส เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับฆาตกรต่อเนื่องที่สังหารเด็กที่นิวยอร์ก และฆาตกรต่อเนื่องที่ฆ่าผู้คนในเมืองไปหลายสิบคน จนได้ฉายาว่า Vampire of Hanove โดยฆาตกรทั้ง 2 เหตุการณ์นี้มีจุดร่วมกันคือ การป่วยเป็นโรคทางจิตเวช มีอาการประสาทหลอน ทำให้เห็นภาพหลอน และเข้าใจว่าตนเองมีกำลังที่มากกว่าคนอื่นในสังคม และเทปที่ 147 (Untitled Case : Untitled Case) ตอน Body Dismembered ฆาตกรรมหั่นศพ เหตุการณ์แรกชื่อ Twitter Killer คือการหลอกคนใน Twitter ที่มีความเสี่ยงจะเป็นโรคซึมเศร้ามาฆาตกรรม โดยที่ฆาตกรนั้นก็เป็นผู้ป่วยทางจิตเวชเช่นกัน ลักษณะของพฤติกรรม

เบี่ยงเบน แบบการควบคุมตนเองได้น้อยลง มีความอ่อนแอทางจิตใจ ปรากฏจำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 53.33 รองลงมาคือ พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการตัดสินใจของกลุ่มที่มีอำนาจในสังคม เช่น การใช้อำนาจเกินขอบเขตของทหาร หรือการรวมตัวของผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ เช่น เทปที่ 129 (Untitled Case : Untitled Case) ตอน Thai Case 2 สยามเมืองเฮี้ยน เหตุการณ์คดีฆาตกรรมที่เกิดจากกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจทางการเมือง (คดีดังแดง) ที่เป็นเหตุการณ์ทางการเมืองที่เกี่ยวกับค่ายทหารที่จับประชาชนที่มีแนวคิดคอมมิวนิสต์ไปทรมาน ทำร้ายร่างกาย กักขังทรมานเหนียว หรือเทปที่ 104 (Untitled Case : Untitled Case) ตอน Escape หลบหนีจากความตาย เหตุการณ์เกี่ยวกับการหลบหนีออกจากสภาพสังคมที่กดขี่ในเกาหลีเหนือ ประชาชนต้องอยู่ในประเทศที่ไม่มีเสรีภาพ มีการใช้อำนาจอย่างไม่เป็นธรรม เพราะระบบการปกครองแบบเกาหลีเหนือทำให้ประชาชนบางส่วนที่ทนไม่ไหว ต้องใช้วิธีการหลบหนีที่อันตรายออกมาจากประเทศ ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน แบบพฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการตัดสินใจของกลุ่มที่มีอำนาจในสังคม ปรากฏจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.33 อันดับสาม คือ ความเชื่อที่เบี่ยงเบนไปจากเดิม ความเชื่อในลัทธิศาสนาอย่างรุนแรง เช่น ความเชื่อเกี่ยวกับชาตาน หรือความเชื่อว่าเป็นแวมไพร์ จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.66 อันดับสี่ คือ การแสดงที่เบี่ยงเบนไปจากการยอมรับของสังคม ในที่นี้หมายถึง การเล่นกีฬามวยปล้ำ คือการที่ชอบทำให้คนอื่นเจ็บปวด ในเทปที่ 16 (Untitled Case : Gray area) ตอน Dark side of the ring มุมมืดของมวยปล้ำ ผู้จัดการแข่งขันมวยปล้ำ WWE และผู้จัดการแข่งขันมวยปล้ำในญี่ปุ่น มีการเปิดเผยว่าการที่มีกีฬาแบบนี้เกิดขึ้นมาก็เพราะกลุ่มเป้าหมายของแฟนคลับกีฬาประเภทนี้คือคนที่ต้องการเห็นคนอื่นเจ็บปวด ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ได้รับการยอมรับของสังคม รวมไปถึงนักกีฬามวยปล้ำของ WWE และญี่ปุ่นเองก็ต้องมีการแสดงพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าพอใจ ดีใจ สะใจ เมื่อได้ทำให้คู่ต่อสู้อีกฝ่ายเจ็บปวด ทรมาน หรือเลือดออก และอื่น ๆ คือ เรื่องผี จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.34 ตามลำดับ

จากการศึกษาเนื้อหาในประเด็นลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน กรณีศึกษา รายการ Untitled Case นำเสนอ พบว่า รายการ Untitled Case ไม่ปรากฏลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน พฤติกรรมเบี่ยงเบนเชื่อมโยงต่อกันในระดับปัจเจกบุคคล กลุ่มและองค์กร , แบบการอัตวินิบาตกรรม หรือการฆ่าตัวตาย เช่น ฆ่าตัวตายเพื่อหนีปัญหาทางเศรษฐกิจ หรือเป็นเพราะผิดหวังจากคนรัก, แบบการขายสิ่งของต้องห้าม มินิเมา และแบบการบริโภคสิ่งของหรือบริการที่ต้องห้าม รายการ Untitled Case เลือกการนำเสนอที่ลักษณะของพฤติกรรมออกมาเพียงบางส่วน ไม่ได้หลากหลายครอบคลุมทั้งหมด

4.1.1.2 สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนมี 2 ปัจจัยคือ ปัจจัยภายนอก และปัจจัยภายใน

ปัจจัยภายนอก คือ สิ่งที่เกิดจากสิ่งเร้าภายนอก สิ่งแวดล้อม สภาพสังคม กฎระเบียบ

ปัจจัยภายใน คือ สิ่งที่เกิดจากสิ่งเร้าภายใน สารเคมีในสมอง การเจ็บป่วยทางร่างกาย ความพิการ

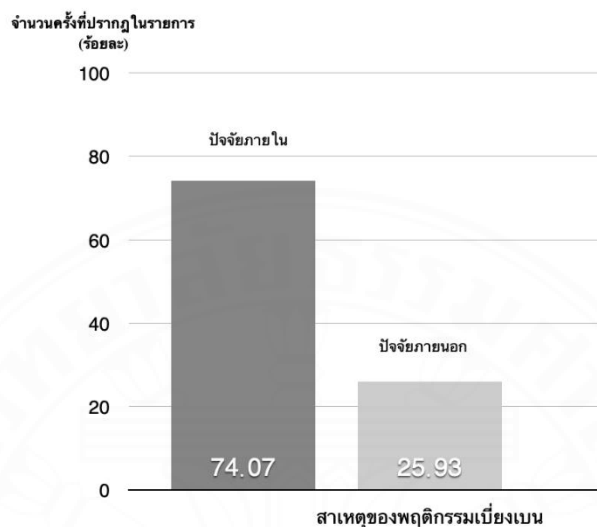
ตารางที่ 4.2

ปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจำแนกตามสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน (ใน 1 เทปสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	
	จำนวน	ร้อยละ
ปัจจัยภายใน	20	74.07
ปัจจัยภายนอก	7	25.93
รวม	27	100

ภาพแผนภูมิที่ 4.2

ลักษณะของเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ปรากฏในรายการเกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

หมายเหตุ. ลักษณะของเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ปรากฏในรายการเกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

จากการศึกษาเนื้อหาในประเด็นสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน กรณีศึกษา รายการ Untitled Case นำเสนอจำแนกตามสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน พบว่า สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มาจากปัจจัยภายใน เช่น การเจ็บป่วยทางจิตใจ การเบี่ยงเบนทางเพศ หรือความกลัว ปรากฏมากกว่า มีจำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 74.07 ตัวอย่างการนำเสนอสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มาจากปัจจัยภายใน ผู้ดำเนินรายการหรือโฮสต์มักจะนำเสนอโดยการอ้างอิงข้อมูลจากแพทย์ในเหตุการณ์นั้น หรืออ้างอิงจากข้อมูลที่หามาได้ และจะเสริมด้วยความคิดเห็นของตนเองเข้าไปตอนสุดท้าย เช่น

“ท้ายที่สุดท้ายแล้วหลังจากการตรวจสอบของแพทย์ก็พบว่า ฆาตรกรนี้มีความผิดปกติทางจิตใจ หรือก็เป็นโรคทางจิตเวชแบบที่พอจะเดา ๆ กับได้แหละ อันนี้ไปอ่านจากข่าวมานะ เขาบอกว่า ฆาตรกรเขามองว่าคนเห็นวัตถุชิ้นหนึ่งในบ้าน เหมือนสัตว์เลี้ยงในบ้าน อันนี้แปลว่าภายในจิตใจเขาไม่ปกติแล้วปกติแล้วปะวะ คือคนปกติจะคิดแบบนี้หรือ ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 99
Brutality เคสสุดโหดเกินมนุษย์สุดมณา, 18 มิ.ย. 2564)

“พอเรื่องนี้ไปถึงหูของตำรวจ แล้วก็เจ้าหน้าที่รัฐ ครอบครัวนี้ก็ได้ ไม่สิ เด็ก ๆ ก็ได้รับการช่วยเหลือตามระบบระเบียบบะนะ พ่อแม่ก็ถูกส่งตัวเข้าไปรับการรักษาในโรงพยาบาลเกี่ยวกับอาการทางจิต ส่วนเด็ก ๆ ก็ถูกช่วยเหลือจากหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวกับอะไรพวกนี้ เอาจริง ๆ ปะ พูดแบบกลาง ๆ เลยอะจริง ๆ พ่อแม่ก็ไม่ใช่ว่าจะต้องดีทุกด้านนะ แต่ขนาดนี้ไม่ไหวอะ อันนี้แยเกินกว่าที่จะมาเป็นพ่อเป็นแม่คนอื่น แบบนี้เหมือนไม่ใช่เลี้ยงลูกแล้วนะ เลี้ยงสัตว์ยังไม่โหดแบบนี้เลย”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 127

Domestic Violence บ้านที่ไม่ใช่บ้าน , 12 ก.พ.

2565)

ส่วนปัจจัยภายนอก คือ สิ่งที่เกิดจากสิ่งแวดล้อม สภาพสังคม กฎระเบียบจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.93 ตัวอย่างการนำเสนอสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มาจากปัจจัยภายใน ผู้ดำเนินรายการหรือโฮสต์มักจะนำเสนอโดยการพูดถึงปัจจัยภายนอกนั้น และจะส่งผลกระทบต่อผู้ที่มีความเสี่ยงจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างไร

“ภาวะหลังสงครามนี้มันทั้งบาดแผลอะไรไว้อยู่เหมือนกันนะ”

“หลังสงครามอะ ครอบครัวมันก็แตกแยกอะนะ แล้วเด็กที่โตมากับครอบครัวที่แตกแยกมักเป็นจุดเริ่มต้นของการเป็นฆาตกร หรือจะเป็นคนที่ทำผิด แต่มันไม่ใช่ทุกคนแหละ เพราะยังไม่มีครอบครัวที่แตกแยกหลายครอบครัวนะที่ลูกเขาโตมาก็เป็นคนปกติมันมีปัจจัยหลายอย่างมาจริง ๆ”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 1 ทำไม

สหรัฐอเมริกาถึงเต็มไปด้วยฆาตกรต่อเนื่อง , 10 ส.ค.

2564)

“รัฐทำเหมือนคนในปกครองโง่ะ ใช้อาวุธแบบนี้ อันนี้หมายถึงข่าวลืออะ มาทำร้ายเรา คือคนในสังคมมันจะยังโง่ะ ต้องมาอยู่กับอะไรแบบนี้อะนะ บ้าปะ”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 4 สังคม

ศาสนา และการมูๆ feat. ผศ.คมกฤษ อยู่เด็กเค่ง , 31 ส.ค.

2564)

การที่รายการพอดแคสต์ Untitled Case มีนำเสนอสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนว่ามีหลากหลายปัจจัยทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก จะทำให้จุดมุ่งหมายของรายการพอดแคสต์ Untitled Case ที่ต้องการประกอบสร้างความเป็นจริงในสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้น

4.1.1.3 รูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

รูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบนมี 7 รูปแบบ

4.1.1.3.1 อาชญากรรม คือ การกระทำผิดกฎหมายอาญา เช่น ฆ่าคนตาย ลักทรัพย์ ทำร้ายร่างกาย ข่มขืน ปลอมแปลงหนังสือ หมิ่นประมาท

4.1.1.3.2 การเบี่ยงเบนทางเพศ คือ การที่มีความชอบและการแสดงออกที่ไม่ตรงกับเพศกำเนิดของตนเอง

4.1.1.3.3 การฆ่าตัวตาย เช่น กินยาตาย ยิงตัวตาย กระโดดน้ำตาย เผลาตัวตาย ค่ว่านทองตัวเองตาย

4.1.1.3.4 นิสสัยเบี่ยงเบน เช่น การดื่มสุราเป็นประจำ การติดยาเสพติด การพนัน

4.1.1.3.5 การเบี่ยงเบนทางจิต คือ การเจ็บป่วยทางจิตใจ ทำให้เกิดเป็นโรคทางจิตเภท

4.1.1.3.6 วัฒนธรรมเบี่ยงเบน คือ พฤติกรรมที่กลุ่มคนยึดถือวิถีชีวิต ผิดแผกออกไปจากคนทั่วไปในสังคม หรือพวกที่ต่อต้านวัฒนธรรมของคนส่วนใหญ่ เช่น พฤติกรรมของกลุ่มฮิปปอป พวกกลุ่มลัทธิศาสนาใหม่

4.1.1.3.7 อื่น ๆ

ตารางที่ 4.3

ตารางแสดงปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจำแนกตามรูปแบบของรูปแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบน (ใน 1 เทปสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

รูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	
	จำนวน	ร้อยละ
อาชญากรรม	22	73.34
การเบี่ยงเบนทางเพศ	0	0
การฆ่าตัวตาย	0	0
นิสสัยเบี่ยงเบน	1	3.34
การเบี่ยงเบนทางจิต	3	9.99

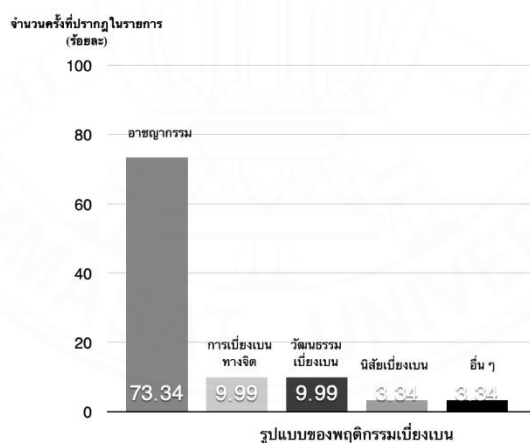
ตารางที่ 4.3

ปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนจำแนกตามรูปแบบของรูปแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบน (ใน 1 เทปสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) (ต่อ)

รูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	
	จำนวน	ร้อยละ
วัฒนธรรมเบี่ยงเบน	3	9.99
อื่น ๆ	1	3.34
รวม	30	100

ภาพแผนภูมิที่ 4.3

ลักษณะของเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ปรากฏในรายการเกี่ยวกับรูปแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบน

หมายเหตุ. ลักษณะของเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ปรากฏในรายการเกี่ยวกับรูปแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบน

จากการศึกษาเนื้อหาในประเด็นรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน กรณีศึกษา รายการ Untitled Case นำเสนอจำแนกตามรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน พบว่า รูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มีสัดส่วนมากที่สุดคือ อาชญากรรม เช่น การฆ่าคนตาย และทำร้ายร่างกาย จำนวน 22

ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 73.34 ตัวอย่างการนำเสนอรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบนประเภทอาชญากรรม เช่น การฆ่าคนตาย และทำร้ายร่างกาย มักจะมีการขึ้นคำเตือนหรือ Trigger Warning เตือนว่า ในตอนนี้มีเรื่องราวเกี่ยวกับการฆ่าฆาตกรรม การทำร้ายร่างกาย ถ้ามีจิตใจอ่อนไหว ไม่แนะนำให้ฟัง ก่อน เข้ารายการ เช่น รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 99 Brutality เคสสุดโหดเกิน มนุษย์สุดมรณะ, รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 92 Chinese Case คดีเดือดแดน มังกร และรายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 129 Thai Case 2 สยามเมืองเฮี้ยน อีก วิธีคือการที่ผู้ดำเนินรายการหรือโฮสต์พูดออกมาตรง ๆ เช่น

“เรื่องราวต่อไปที่ผมจะเล่าอะ มันเกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย การฆ่าคนนะ อันนี้ต้อง disclaimer ไว้ก่อน”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 147
Body Dismembered ฆาตกรรมหั่นศพ , 2 ก.ค. 2565)

“เอาจริงปะ ฆาตกรไม่ว่าจะชายหรือหญิงอะ สุดท้ายแล้วมันคือการเกิดอาชญากรรมเว้ย”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 4
Female Murderer ฆาตกรหญิง , 4 มิ.ย. 2565)

รองลงมาเป็น การเบี่ยงเบนทางจิต เช่น การเจ็บป่วยทางจิต และวัฒนธรรมเบี่ยงเบน เช่น การมีความเชื่อในสัตว์ประหลาด, หมู่บ้านที่เชื่อเรื่องผีปอบ หรือ การปกครองแบบกดขี่ จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.99 ตัวอย่างการนำเสนอรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบนประเภท การเบี่ยงเบนทาง จิตและวัฒนธรรมเบี่ยงเบน ผู้ดำเนินรายการหรือโฮสต์ใช้วิธีพูดออกมาตรง ๆ ว่าเป็นการเจ็บป่วยทาง จิต หรือวัฒนธรรมเบี่ยงเบนที่เกี่ยวกับความเชื่อเฉพาะกลุ่ม ก็จะใช้วิธีพูดออกมาตรง ๆ เช่น

“ปัญหาหลัก ๆ เลยคือพ่อแม่เขาภาวะทางจิต”

“บ้านที่เขามีพ่อแม่ไม่ปกติ เด็กมันจะโตมาเป็นยังไงวะ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 127
Domestic Violence บ้านที่ไม่ใช่บ้าน , 12 ก.พ. 2565)

“ทำไมความเชื่อผีปอบมันทรงพลังกับคนต่างจังหวัด หรือในชุมชนหนึ่ง ๆ ได้ขนาดนั้นนะ”

“ความเชื่อผีปอบเป็นเหมือนบทบาทที่เอาไว้อธิบายความเชื่อเชิงประจักษ์ที่ชาวบ้านเขาเจอ และไม่เชื่อวิทยาศาสตร์”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 6 ผีปอบ กับ
คติชนแบบไทยๆ feat. อ.ดร.กัญญา วัฒนกุล , 14 ก.ย.
2564)

อันดับสาม คือ นิสสัยเบี่ยงเบน เช่น การเสียดสีความเจ็บปวด และอื่น ๆ คือ เรื่องผี จำนวน 1 ครั้ง คิด
เป็นร้อยละ 3.34 ตามลำดับ ตัวอย่างการนำเสนอรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบนประเภท นิสสัย
เบี่ยงเบนและอื่น ๆ ผู้ดำเนินรายการหรือโฮสต์ใช้วิธีพูดออกมาตรง ๆ เช่น

“เอาจริงมันเหมือนที่รวมของคนที่เสียดสีความเจ็บปวดปะ อันนี้ลองคิดแบบตลก ๆ นะพี่ คือ
นิสสัยแหม่งต้องเป็นไงวะ เห็นคนอื่นร้องไห้อ้ว เห็นคนเลือดสาด แล้วมันสะใจ แหม่ง ยังไงวะเนี่ย”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 16 Dark
side of the ring มุมมืดของมวยปล้ำ , 23 พ.ย. 2564)

“วันนี้มาแปลกหน่อยนะฮะ เพราะวันนี้จะเกี่ยวกับเรื่องผี”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 28 คู่กับพี่
แจ๊ค The Ghost กับเรื่องสยองที่วิวัฒน์ไปตามสังคม , 22
ก.พ. 2565)

จากผลการศึกษาพบว่ารายการพอดแคสต์ Untitled Case เลื่อนำเสนอรูปแบบของ
พฤติกรรมเบี่ยงเบนแบบตรงไปตรงมา ผู้ดำเนินรายการหรือโฮสต์มีการพูดออกมาตรง ๆ ว่าในตอนนั้น
ๆ เป็นรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างไร แต่จุดสังเกตที่น่าสนใจ คือ การนำเสนอรูปแบบของ
พฤติกรรมเบี่ยงเบนแบบอาชญากรรม ที่มีการขึ้นคำเตือนหรือ Trigger Warning ก่อนเข้ารายการ ซึ่ง
จะไม่ใช้เสียงของผู้ดำเนินรายการหรือโฮสต์ แต่จะเป็นเสียงของผู้หญิง ดังขึ้นก่อนเข้ารายการ มักจะ
ปรากฏในตอนที่มีการฆาตกรรมแบบรุนแรง ฆาตกรรมภายในครอบครัว ฆ่าตัวตาย และข่มขืน

4.1.2 กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case

ผู้ทำวิจัยได้ศึกษากลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case โดยจะศึกษาผ่าน วิธีการเล่า, ลำดับการเล่า และการใช้ภาพพจน์ เพื่อให้ทราบรายการพอดแคสต์ Untitled Case มีกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างไร และเพื่อให้เข้าใจถึงวิธีการประกอบสร้างความจริงเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนแบบใด

วิธีการเล่า คือ วิธีการหรือเครื่องมือประเภทหนึ่งของผู้จัดรายการหรือโฮสต์ ที่จะถ่ายทอดเรื่องราวภายในรายการพอดแคสต์ Untitled Case สู่ผู้ฟังรายการ มี 3 องค์ประกอบ คือ วิธีการเปิดเรื่อง, องค์ประกอบการเล่าเรื่อง และวิธีการสรุป

4.1.2.1 วิธีการเปิดเรื่อง คือ ขั้นตอนแรกที่จะทำให้ผู้ฟังสนใจเรื่องราวที่ผู้จัดรายการหรือโฮสต์กำลังจะเล่า เพื่อดึงดูดความสนใจ หรือในอีกแง่หนึ่งคือการบังคับทิศทางของเรื่องราวว่าผู้จัดรายการหรือโฮสต์ต้องการให้เรื่องราวที่กำลังจะเล่าไปในทิศทางไหน วิธีการเปิดเรื่องมี 4 รูปแบบ ได้แก่

4.1.2.1.1 เริ่มต้นด้วยเรื่องซ้ำซ้อน เช่น การเล่นเกมตลกก่อนเข้ารายการ หรือการหยอกล้อ แชวกันของผู้ดำเนินรายการ

4.1.2.1.2 เริ่มต้นด้วยการเล่าเหตุการณ์ที่ตนเองประสบ เช่น การเล่าเรื่องของตัวเองที่สอดคล้องกับหัวข้อของรายการ

4.1.2.1.3 เริ่มต้นด้วยการสนทนา หรืออภิปรายด้วยคำถามที่เร้าใจ เช่น การใช้คำพูดเพื่อดึงดูดคนฟังเกี่ยวกับหัวข้อ เช่น เรื่องราววันนี้ น่ากลัวมาก หรือ เรื่องวันนี้ไม่เคยเล่าที่ไหนมาก่อน

4.1.2.1.4 อื่น ๆ

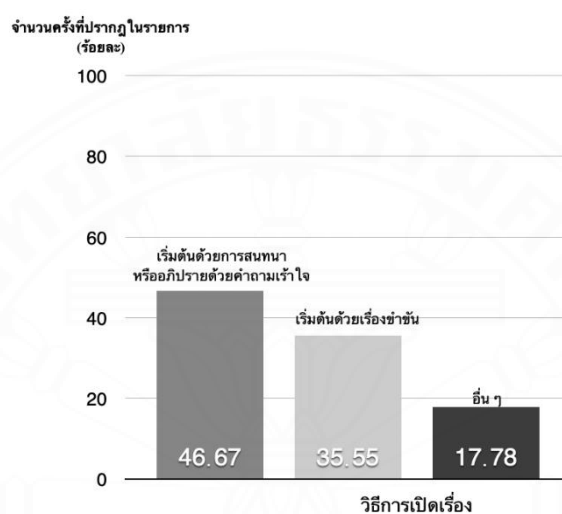
ตารางที่ 4.4

ปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case วิธีการเปิดเรื่อง (ใน 1 เทปสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

วิธีการเปิดเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	
	จำนวน	ร้อยละ
เริ่มต้นด้วยเรื่องซ้ำขึ้น	16	35.55
เริ่มต้นด้วยการเล่าเหตุการณ์ที่ตนเองประสบ	0	0.00
เริ่มต้นด้วยการสนทนา หรืออภิปรายด้วยคำถามที่เร้าใจ	21	46.67
อื่น ๆ	8	17.78
รวม	45	100

ภาพแผนภูมิที่ 4.4

กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับวิธีการเปิดเรื่อง

หมายเหตุ. กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับวิธีการเปิดเรื่อง

จากการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case ในส่วนของวิธีการเปิดเรื่อง พบว่าวิธีการเปิดเรื่องมีสัดส่วนมากที่สุดคือ เริ่มต้นด้วยการสนทนา หรืออภิปรายด้วยคำถามที่เร้าใจ จำนวน 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.67 เช่น

“วันนี้จะเล่าเรื่องเมืองไทย เชื่อว่าผู้ฟังน่าจะอินกันนะ เพราะว่า relate ได้ง่าย relate ในที่นี้คือ แม่งจับต้องได้เว้ย มันดูเหมือนว่าเหตุการณ์นี้แม่งเกิดหลังบ้านกูปะวะ หรือเหตุการณ์นี้แม่งจะเกิดขึ้นอีกมั้ย”

“พอเอาเรื่องราวของไทยมาจัดลิสต์อะ แม่งโหดใช้ได้นะ ไม่แพ้ชาติใดในโลก เรื่องโหด ๆ ในไทยมีเพียบอะ”

“ธัญวัฒน์ : คือเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อปี 2514 มันเป็นช่วงที่ประเทศไทยกำลังพวกกลุ่มคอมมิวนิสต์ มีกองกำลังคอมมิวนิสต์

ยชัญ : เฮ้ย อันนี้มีเรื่องการเมือง ทหาร ไร้งด้วยปะเนี่ย น่าสนใจ ๆ ทหารชะด้วย”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอน
ที่ 127 Thai Case 2 สยามเมืองเฮียน, 21 ก.พ.
2565)

“เรื่องนี้ค่อนข้างจะรุนแรง ตอนทำสคริปน้ำตาไหลเลย คือมันน่ากลัวมาก ใครมันจะไปคิดวะ
ว่ามีครอบครัวแบบนี้อยู่บนโลก”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอน
ที่ 129 Domestic Violence บ้านที่ไม่ใช่บ้าน,
26 ก.พ. 2565)

“ธัญวัฒน์ : ประเทศโลกที่ 1 หรือประเทศที่เจริญแล้วอะ เวลามันเกิดคดี หรือเหตุการณ์อะไร
น่ากลัว ๆ ขึ้นมามันหลอน ๆ นะเว้ย

ยชัญ : จริงพี่ มันดูไม่เข้ากันอะ คิดว่าหลายคนก็อยากรู้ด้วยแหละ แต่ของผมจะไม่โหดมากนัก
เพราะผมรู้แม่ง พี่ธัญต้องเลือดสาดแน่ ฮ่าฮ่า”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอน
ที่ 128 Scandinavian Case เล่าคดีจากประเทศ
สวีเดน, 19 ก.พ. 2565)

วิธีการเปิดเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case สิ่งที่น่าทึ่งมากที่สุดคือ เริ่มต้นด้วยการสนทนา หรืออภิปรายด้วยคำถามที่เร้าใจ เห็นได้ว่าส่วนใหญ่จะเป็นการใช้คำพูดที่ดึงดูดใจผู้ฟัง เร้าอารมณ์ มีการพูดให้ผู้ฟังรู้สึกเข้าใจได้ง่าย และทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่ามันน่าสนใจ เรื่องที่กำลังจะได้ฟังได้ง่ายมากขึ้น เช่น มีการใช้คำหยาบเพิ่มน้ำหนักของความน่ากลัว จาก โหดมาก เป็น แม่งโหดมาก หรือมีการพูดถึงประเด็นเกี่ยวกับทหาร

รองลงมา คือ เริ่มต้นด้วยเรื่องซ้ำกัน จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.55 เช่น

“ธัญวัฒน์ : ให้คุณยชญ์ คุณนี่ไม่ตั้งใจทำงานเลยอะ ภาพพื้นหลังคุณเป็นป่าอะเมซอนยังไม่พอ ในมือยังจะถือของเล่นอีก เฮ้ยนี้คุณไม่สนใจผมอะ เคยสนใจกันบ้างปะ
(เป็นการล้อเลียนภาพพื้นหลังในโปรแกรม ZOOM ของผู้จัดรายการอีกคน)
ยชญ์ : ฮ่าฮ่า”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอน
ที่ 99 Brutality เคสสุดโหดเกินมนุษย์สุดมนา,
19 มิ.ย. 2564)

“ยชญ์ : จริง ๆ มีเรื่องที่ผมต้องบอกอะ คือจริง ๆ เราต้องอดกันได้ตั้งนานละ แต่มีคนนึงแหละ
เขาไม่พร้อมจะอด เดินไปเดินมา ไม่รู้ดี ๆ ผมไม่อยากพูดอะไรเยอะเยอะอะ
ธัญวัฒน์ : ก็บอกเหอะว่าเป็นกู ขนาดนั้นแล้วอะ
ยชญ์ : เฮ้ยคิดมากเปล่าพี่”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 1
ทำไมสหรัฐอเมริกาถึงเต็มไปด้วยฆาตกรต่อเนื่อง,
10 ส.ค. 2564)

“ธัญวัฒน์ : เฮ้ยแค่พูดชื่อตอนก็ผิดละ คุณตั้งใจหน่อยดิ หรือเอา Content วะเนี่ย งอมืองอ
เท้ายังไม่พอ ยังมาทำตัวแบบนี้อีก เฮ้ย ยชญ์เฮ้ย”
ยชญ์ : ผมโง่พี่ ผมโง่ครับ
ธัญวัฒน์ : ฮ่าฮ่า”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 5
เราเห็นอะไรจากเรื่องผี, 13 ก.ย. 2564)

การเริ่มต้นด้วยเรื่องซ้ำกัน ส่วนใหญ่จะเกิดจากการแซวของโฮสต์หรือผู้จัดรายการที่จะชอบแซวกันในเรื่องที่มีจำนวนเทปไม่ได้ หรือวันนี้ใส่เสื้อตัวเดิม ๆ มาจัดรายการอีกแล้ว นอกจากนี้ยังมีการใช้คำหยาบอยู่ในบทสนทนาด้วย แสดงให้เห็นว่ารายการพอดแคสต์ Untitled Case ใช้ภาษาไม่เป็นทางการในการดำเนินรายการทำให้ผู้ฟังรู้สึกเข้าใกล้กับรายการพอดแคสต์ Untitled Case มากขึ้น เหมือนนั่งฟังเพื่อนเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟัง

อันดับสาม คือ อื่น ๆ จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.78 โดยการเริ่มต้นการเล่าเรื่องแบบอื่น ๆ จะการขึ้น Trigger Warning เอาไว้ช่วงต้น ในกรณีที่เทปออกอากาศนั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องความรุนแรงในครอบครัว เรื่องราวที่เกี่ยวกับการข่มขืน มีการบรรยายสภาพศพอย่างละเอียด หรือเรื่องราวที่เกี่ยวกับการกักขัง บังคับเด็ก

“ผมต้องขอ Trigger Warning ไว้หน่อยตั้งแต่ต้นแล้วกันนะฮะ ว่าเรื่องที่กำลังจะเล่าต่อไปนี้มีเรื่องเกี่ยวกับการข่มขืน และการค้าบริการทางเพศ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอน
ที่ 99 Brutality เคสสุดโหดเกินมนุษย์สุดมนา,
18 มิ.ย. 2564)

“อันนี้ต้อง Trigger Warning เรื่องทำร้ายร่างกายเด็ก ไว้หน่อยนะครับ เพื่อใครไม่ไหวจริง ๆ อันนี้ไม่แนะนำ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอน
ที่ 127 Domestic Violence บ้านที่ไม่ใช่บ้าน ,
12 ก.พ. 2565)

การเริ่มต้นการเล่าเรื่องแบบอื่น ๆ ที่เป็นการเริ่มรายการด้วยการ Trigger Warning เกี่ยวกับเรื่องความรุนแรงในครอบครัว เรื่องราวที่เกี่ยวกับการข่มขืน มีการบรรยายสภาพศพอย่างละเอียด หรือเรื่องราวที่เกี่ยวกับการกักขัง บังคับเด็ก ปรากฏเป็นอันดับสาม ระหว่างการดำเนินรายการ โฮสต์หรือผู้จัดรายการยังมีการย้ำถึง Trigger Warning นี้อยู่เสมอ เพื่อป้องกันผู้ฟังที่มีสภาพจิตใจไม่พร้อมที่จะรับฟังเรื่องราวที่สะเทือนจิตใจ หรือไม่ชอบที่จะฟังเรื่องราวที่สยดสยอง จะได้เตรียมพร้อมในการฟัง หรือสามารถกดออกจากรายการได้

4.1.2.2 องค์ประกอบการเล่าเรื่อง คือ องค์ประกอบในการดำเนินเรื่อง เป็นวิธีการที่โฮสต์หรือผู้จัดรายการจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องมากขึ้น ไม่เพียงแต่ทำให้เข้าใจแต่จะทำให้ผู้ฟังสนุกสนานและเข้าใจเรื่องได้มากขึ้นอีกด้วยองค์ประกอบการเล่าเรื่องมี 4 องค์ประกอบ

4.1.2.2.1 เป็นไปตามลำดับขั้นตอน เช่น ตามกาลเวลาและความสำคัญ

4.1.2.2.2 มีการยกตัวอย่างประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจน

4.1.2.2.3 มีหลักฐานอ้างอิง เพื่อให้เนื้อเรื่องหนักแน่น สมเหตุสมผล เช่น อ้างอิงจากวิทยานิพนธ์, อ้างอิงจากคำสัมภาษณ์ในเหตุการณ์ตอนนั้น หรืออ้างอิงจากสอบปากคำของผู้เกี่ยวข้องในเหตุการณ์นั้น

4.1.2.2.4 มีเรื่องซ้ำซ้อนแทรก เพื่อไม่ให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย

ผู้วิจัยได้ศึกษาองค์ประกอบการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เพื่อให้ทราบว่า รายการพอดแคสต์ Untitled Case มีองค์ประกอบการเล่าเรื่องในลักษณะใด

ตารางที่ 4.5

ปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case วิธีการเล่าส่วนขององค์ประกอบการเล่าเรื่อง (ใน 1 เทปสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

องค์ประกอบการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	
	จำนวน	ร้อยละ
เป็นไปตามลำดับขั้นตอน เช่น ตามกาลเวลาและความสำคัญ	13	15.85
มีการยกตัวอย่างประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจน	23	28.05
มีหลักฐานอ้างอิง เพื่อให้เนื้อเรื่องหนักแน่น สมเหตุสมผล	19	23.17
มีเรื่องซ้ำซ้อนแทรก เพื่อไม่ให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย	7	8.54
การใช้คำหยาบ	11	13.41
การใส่ความคิดเห็นเข้าไปในเรื่องเล่า	9	10.98
รวม	82	100

ภาพแผนภูมิที่ 4.5

กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน รายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับองค์ประกอบการเล่าเรื่อง

หมายเหตุ. กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับองค์ประกอบการเล่าเรื่อง

จากการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case ในส่วนของวิธีการเล่า นำเสนอจำแนกตามองค์ประกอบการเล่าเรื่องพบว่า องค์ประกอบการเล่าเรื่องที่มีสัดส่วนมากที่สุดคือ มีการยกตัวอย่างประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจน จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.05 เช่น มีการบ่งบอกถึงสถานที่ที่เกิดเหตุได้ชัดเจน มีการบรรยายให้เห็นภาพบรรยากาศโดยรอบเหตุการณ์ ให้ผู้ฟังเข้าใจลักษณะสภาพแวดล้อมที่เกิดเหตุเพื่อให้เกิดจินตนาการภาพในขณะฟัง นอกจากนี้ยังมีการอธิบายถึงสภาพศพ เพื่อสื่อให้เห็นถึงความรุนแรงของเหตุการณ์

“จากข้อมูลอะครับ บอกว่ากลิ่นตัวของเจนนิเฟอร์เหม็นมาก เหม็นจนคนแถวนั้นไม่มีใครเข้าใกล้เลย ถ้า निकไม่ออกก็น่าจะต้องเปรียบเทียบกับพวกขยะเลยอะครับ ขยะเหม็น ๆ อะครับ แต่นี่เป็นกลิ่นของเด็กอะ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 127
Domestic Violence บ้านที่ไม่ใช่บ้าน , 12 ก.พ. 2565)

“สภาพศพที่ตำรวจไปพบคือเป็นศพเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ถูกรัดคออย่างน่าสงสาร หนูน้อยคนนี้น่าสงสารมาก”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 136
Serial Killer ลำสังหารฆาตรกรต่อเนื่อง , 16 เม.ย. 2565)

“อันนี้ยกตัวอย่างเล่น ๆ นะ ว่าถ้าข้างบ้านเป็นพวกแอนตี้วัคซีนโควิด ลองดูว่าจะอยู่กันยังไงวะ เช่นแบบ ไม่เอาวัคซีนเลย เราจะอยู่ได้จริง ๆ ออวะ ในโลกที่ทุกคนฉีดวัคซีนกันหมดอะ”

(รายการ Untitled Case: Grey Area ตอนที่ 7 ทำไมคนฉลาดแค่ไหน ก็มีสิทธิ์หลงเชื่อทฤษฎีสมคบคิด , 21 ก.ย. 2564)

รองลงมา คือ มีหลักฐานอ้างอิง เพื่อให้เนื้อเรื่องหนักแน่น สมเหตุสมผล จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.17 โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการจะมีการอ้างอิงข้อมูลที่น่าเชื่อถือ โดยมักจะบอกว่าเป็นข้อมูลมาจากงานวิจัย, วิทยานิพนธ์, ข่าวที่เกิดขึ้นในตอนนั้น, บทสัมภาษณ์จากผู้เสียหาย หรือผู้ก่อเหตุ, บันทึกการรักษา และบันทึกของศาล

“ข้อมูลที่ผมเอามาเล่าทั้งหมดเกี่ยวกับอาการป่วยเนี่ยได้มีการอ่านข่าวที่ได้รับการยืนยันจากทางการแพทย์แล้ว คือเอามาจากเอกสารทางการแพทย์แล้วนะ”

“แพทย์ในตอนนั้นมีการประกาศว่าตัวอาชญากรรมเนี่ยมีอาการต่อต้านสังคมร่วมด้วย”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 99
Brutality เคสสุดโหดเกินมนุษย์สุตมณา, 18 มิ.ย. 2564)

“ผมเคยทำวิจัยเรื่องผีกับสังคม ดังนั้นอะจะพอมีพวกข้อมูลมาจากวิจัย มีข้อมูลมาจากหนังสือต่าง ๆ ด้วยนิดหน่อย คือไม่ได้มั่วอะ มั่นใจได้”

(รายการ Untitled Case: Grey Area ตอนที่ 5 เราเห็นอะไรในเรื่องเล่าผี , 7 ก.ย. 2564)

อันดับสาม คือ เป็นไปตามลำดับขั้นตอน เช่น ตามกาลเวลาและความสำคัญ จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.85 โดยจะพูดออกมาแล้วว่าเค้าตามไทม์ไลน์ หรือเค้าเรียงตามไทม์ไลน์เองไปเลย

“เรื่องนี้ไทม์ไลน์มันจะสลับไป ๆ มา ๆ นิดนึงวะ เอาจี๋เดียวผม เค้าไปตามไทม์ไลน์ดีกว่า จะได้ไม่งง หมายถึงผมด้วยอะนะ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 147
Body Dismembered ฆาตกรรมหั่นศพ , 2 ก.ค. 2565)

“เรื่อง Serial Killer ถ้าจะให้เข้าใจเลยอะ จริง ๆ ไล่ตามค.ศ. เลยอะ แม่จะเข้าใจวัย แล้วมันจะเห็นวิวัฒนาการของ Serial Killer เลยอะ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 136
Serial Killer ล่าสังหารฆาตกรต่อเนื่อง , 16 เม.ย. 2565)

อันดับสี่คือ การใช้คำหยาบ จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.41 โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการ มักจะใช้คำหยาบแทรกในขณะที่เล่า และใช้ในการสลับ

“คือกูไปเจอมาว่าแม่มีความเชื่อที่นักรการเมืองบางคนจริง ๆ แล้วเป็นกึ่งกำปโลมตัวมาเป็นคน แม่เป็นบ้าปะ ภูปวดีหัวฉิบหาย”

(รายการ Untitled Case: Grey Area ตอนที่ 7 ทำไมคนฉลาดแค่ไหน ก็มีสิทธิ์หลงเชื่อทฤษฎีสมคบคิด , 21 ก.ย. 2564)

“คือสภาพศพแม่งประหลาดมากอะ คือเข้าใจเลยว่าจะเชื่อว่าเทพเจ้าเป็นคนทำอะ แบบว่าถ้าคนแบบเรา ๆ ทำได้ก็เหี้ยละ”

“เขี้ย โหดส์ส ไอ้เขี้ยนี่พลอตหนังปะพี แบบนั้นมันเกินไปปะ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 92
Chinese Case คดีเตี๊อดแดนมังกร , 1 พ.ค. 2564)

อันดับห้า คือ การใส่ความคิดเห็นเข้าไปในเรื่องเล่า จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.98 โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการ มีการใส่ความคิดเห็นตัวเองลงไปในขณะที่เล่า โดยมักจะขึ้นต้นด้วยประโยคว่า

“อันนี้ความคิดเห็นส่วนตัวนะครับ” และ “อันนี้คือความคิดเห็นของผมคนเดียว”
สุดท้ายคือ มีเรื่องขำขันสอดแทรก เพื่อไม่ให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็น 8.54 ตามลำดับ

ยชญ์ : เอาจริง ๆ นะพี แม่มีคนทำ IF เป็นอาชีพด้วยหรอวะ เปิดโลกวะ

ธัญวัฒน์ : พีก็ไม่ว่ะ

ยชญ์ : อ้าว

ธัญวัฒน์ : ก็เรื่องมันเขียนมาแบบนี้ สงสัยไรวะ

ยชญ์ : โห้ คือเอางี้เลยอ้อ พีแม่ง

ธัญวัฒน์ : ฮ่าฮ่า”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 4 Female Murderer ฆาตรกรหญิง , 4 มิ.ย. 2565)

4.1.2.3 วิธีการการสรุป

วิธีการสรุปมี 3 รูปแบบ คือ

4.1.2.3.1 สรุปสาระสำคัญโดยย่อ

4.1.2.3.2 สรุปด้วยคำถาม โดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิด

4.1.2.3.3 อื่นๆ

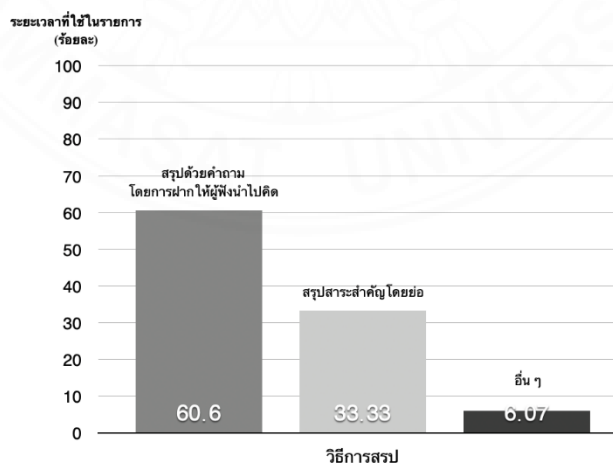
ตารางที่ 4.6

ปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ *Untitled Case* วิธีการสรุป (ใน 1 เทปสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ขั้นตอนการสรุปการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ <i>Untitled Case</i>	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	
	จำนวน	ร้อยละ
สรุปสาระสำคัญโดยย่อ	11	33.33
สรุปด้วยคำถาม โดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิด	20	60.60
อื่น ๆ	2	6.07
รวม	33	100

ภาพแผนภูมิที่ 4.6

กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ *Untitled Case* เกี่ยวกับวิธีการสรุป

หมายเหตุ. กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ *Untitled Case* เกี่ยวกับวิธีการสรุป

จากการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการ พอดแคสต์ Untitled Case ในส่วนของวิธีการสรุป พบว่า การสรุปที่มีสัดส่วนมากที่สุดคือ สรุปด้วยคำถามโดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิด จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.60 เช่น

“ปัญหาความยากจนคือปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนยากจนเข้าถึงหมอไม่ได้ เข้าถึงการรักษาไม่ได้ ทำไมล่ะ มันคือสิทธิขั้นพื้นฐานเลยไม่ใช่หรอ ที่ทุกคนควรจะได้รับ อันนี้ขอฝากเอาไว้ให้คิดต่อหน่อยละ กัน”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 99 Brutality
เคสสุดโหดเกินมนุษย์สุมนนา, 18 มิ.ย. 2564)

“คือการที่มีระบบบำบัดในคุกอะ เรียกบำบัดปะวะ เอนั้นแหละ การบำบัดในคุกมันโอเคแล้ว จริง ๆ หรือวะ มันทำให้คนในนั้นเปลี่ยนแปลงตัวเองได้จริงมั้ยวะ อันนี้สงสัย เขาพร้อมจะออกมาใช้ชีวิตข้างนอกแล้วไม่กลับไปทำผิดอีกแล้วจริง ๆ หรือวะ พอเขาที่ออกจากคุกมา เราโอเคกับมันจริง ๆ ไหมวะ อันนี้ทิ้งไว้ให้คิดกันแล้วกันนะครับ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 127 Thai Case
2 สยามเมืองเฮียน, 21 ก.พ. 2565)

“จากเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดอะ ไม่ว่าจะเป็นการสูญเสียที่เกิดจากความเชื่อที่ต่างกัน หรือว่า ความเชื่อที่มันทำให้เกิดความสูญเสียอะ ขอทิ้งเป็นฝากโจทย์ใหญ่ไว้ในแฟน ๆ รายการแล้วกันนะฮะ ว่า เราจะป้องกันให้ไม่เกิดเหตุการณ์แบบอีกได้ยังไง”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 4 สังคม ศาสนา และ
การฆ่า feat. ผศ.คมกฤช อยู่เติกแจง, 14 ส.ค. 2564)

รองลงมาคือ สรุปสาระสำคัญโดยย่อ จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 โดยจะสรุปเรื่องราวย่อ ๆ อีกรอบหนึ่งในเข้าใจอย่างง่าย อันดับสาม คือ อื่น ๆ จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.07 ตามลำดับ ปรากฏอยู่ใน รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 99 Brutality เคสสุดโหดเกินมนุษย์สุมนนา เป็นการให้ความรู้เรื่องการเจ็บป่วยทางจิตว่ามีคนป่วยทางจิตบางคนคิดว่าตนเองเป็นแวมไพร์ จริง ๆ มีเคสอื่นด้วยและชวนให้มองว่าการไปหาหมอจิตแพทย์เป็นเรื่องปกติ และรายการ Untitled

Case: Gray Area ตอนที่ 15 Mothman คือใคร ทำไมชาว UC ถึงชอบฟัง เป็นการสรุปว่าโฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการเองก็ไม่ว่าทำไมคนฟังชอบฟังเรื่อง mothman

ขั้นตอนการสรุปการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case สิ่งที่น่าประหลาดมากที่สุดคือ การสรุปด้วยคำถามโดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิด คำถามส่วนใหญ่จะแบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ

1.เกิดการตั้งคำถามต่อสังคม ว่าทำไมถึงเกิดปัญหาแบบนี้ขึ้นมาทั้ง ๆ ที่ไม่น่าเกิด มองว่าปัญหานั้นเป็นชนวนของปัญหา ถ้าเกิดปัญหาหนึ่งขึ้นมา ก็จะทำให้เกิดปัญหาสองและสามตามมาอย่างแน่นอน นอกจากนี้ยังมองว่าปัญหาที่เกิดขึ้น รัฐหรือผู้ที่มีอำนาจทางสังคมก็ไม่สามารถแก้ไขได้ จะต้องอาศัยประชาชนในสังคมช่วยผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมากกว่าส่วนใหญ่รายการพอดแคสต์ Untitled Case มักจะว่าปัญหาสังคมนั่นเอง ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนขึ้น และพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นเอง ที่ทำให้เกิดผลลบต่อสังคม

2.เกิดการฝากให้ผู้ฟังไปคิดต่อ ว่าสามารถป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาแบบเดิมได้อย่างไร นอกจากนี้ยังชวนให้คิดต่อเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ โดยเป็นปลายเปิดที่ปล่อยให้ผู้ฟังไปคิดต่อเอง โฮสต์หรือผู้จัดรายการจะให้ข้อมูลทั้งข้อดีและข้อเสียของเหตุการณ์นั้น ๆ เช่น การหลบหนีออกจากสภาพสังคมที่กดขี่เกาหลีเหนือ ใน รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 104 Escape หลบหนีจากความตาย ว่าถ้าเป็นตนเองการที่อยู่ในสภาพแวดล้อมแบบเกาหลีเหนือ ที่มีระบบการปกครองแบบเผด็จการ จะเลือกหนีออกมาจากประเทศนั้นหรือไม่ โดยโฮสต์หรือผู้จัดรายการเอง ให้ข้อมูลที่เป็นกลาง คือบอกทั้งข้อดี และข้อเสียของการปกครองแบบเกาหลีเหนือ เป็นการปล่อยให้ผู้ฟังไปคิดต่อเองด้วยประสบการณ์และข้อมูลของตนเอง

4.1.2.4 ลำดับการเล่าเรื่อง

ในการออกอากาศรายการพอดแคสต์ Untitled Case จะมีรูปแบบลำดับการนำเล่าเรื่องที่ซ้ำกันในทุก ๆ การออกอากาศ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

- เหตุการณ์โดยรวม เล่าถึง เหตุการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเทปการออกอากาศนั้น ๆ มักจะเริ่มเล่าจากเหตุการณ์โดยรวม ต่อด้วยความรุนแรงหรือความเสียหายที่เกิดขึ้น และความน่าสงสารของเหยื่อ
- เกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ในส่วนนี้จะเล่าและวิเคราะห์ผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเหตุการณ์นั้น เริ่มด้วยเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยจะเล่าเกี่ยวกับประวัติของผู้มี

พฤติกรรมเบี่ยงเบน ต่อด้วยสาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน และวิเคราะห์และถกเถียงเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ผู้วิจัยทำการศึกษาลำดับการเล่าเรื่อง รายการพอดแคสต์ Untitled Case เพื่อให้ทราบว่ารายการพอดแคสต์ Untitled Case ใช้เวลาในการเล่าเรื่องส่วนใดที่มากที่สุด เนื่องจากหากรายการพอดแคสต์ Untitled Case ให้เวลากับการเล่าเรื่องในส่วนใดมาก ก็หมายความว่าได้ว่ารายการพอดแคสต์ Untitled Case ต้องการสื่อการและให้ข้อมูลในประเด็นนั้นมากที่สุด

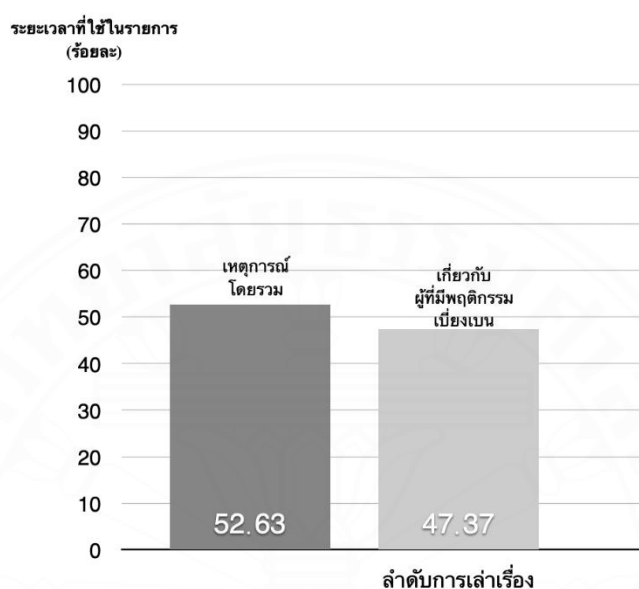
ตารางที่ 4.7

ปริมาณความถี่ (ชั่วโมง) และร้อยละของลำดับการเล่าเรื่องของรายการพอดแคสต์ Untitled Case

ลำดับการเล่าเรื่อง	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	
	ระยะเวลาที่ออกอากาศ (ชั่วโมง)	ร้อยละ
1.เหตุการณ์โดยรวม	10:01:00	52.63
1.1เริ่มเล่าเหตุการณ์โดยรวม	4:15:00	22.21
1.2ความรุนแรงหรือความเสียหายที่เกิดขึ้น	3:54:00	20.49
1.3ความน่าสงสารของเหยื่อ	1:52:00	9.93
2.เกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน	9:47:00	47.37
2.1เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน	2:09:00	11.28
2.2สาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน	4:28:00	19.56
2.3วิเคราะห์และถกเถียงเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน	3:10:00	16.53
รวม	19:48:00	100

ภาพแผนภูมิที่ 4.7

กลวิธีการเล่นเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case
เกี่ยวกับลำดับการเล่นเรื่อง

หมายเหตุ. กลวิธีการเล่นเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับลำดับการเล่นเรื่อง

4.1.2.5 การใช้ภาพพจน์

การใช้ภาพพจน์เล่นเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษารายการ Untitled Case ประกอบด้วย 6 รูปแบบ คือ

- 4.1.2.5.1 การใช้ความเปรียบ
- 4.1.2.5.2 การเปรียบเทียบโดยนัย
- 4.1.2.5.3 การใช้ประโยคที่ตั้งไว้เป็นปัญหา
- 4.1.2.5.4 การโยงความคิดจากสิ่งหนึ่งไปยังอีกสิ่งหนึ่ง
- 4.1.2.5.5 การใช้คำบาลลง
- 4.1.2.5.6 อื่น ๆ

ผู้วิจัยศึกษาการใช้ภาพพจน์เล่นเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษารายการ Untitled Case เพื่อให้ทราบว่ภาษาภาพพจน์ที่โฮสต์หรือผู้ดำเนิน

รายการ Untitled Case เลือกใช้อธิบายประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน การใช้ภาพพจน์นั้น จะใช้เมื่อต้องการอธิบายสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เข้าใจ มากไปกว่านั้นคือการทำให้ผู้รับสารเห็นภาพตามคำพูด หรือข้อความนั้น และความรู้สึกที่มากกว่าที่จะเกิดจากการใช้ถ้อยคำปกติธรรมดา ดังนั้นเมื่อทราบถึง ภาพพจน์เล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่รายการ Untitled Case เลือกใช้ทำให้ ทราบถึงรู้ว่ารายการต้องการประกอบสร้างความจริงเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างไร

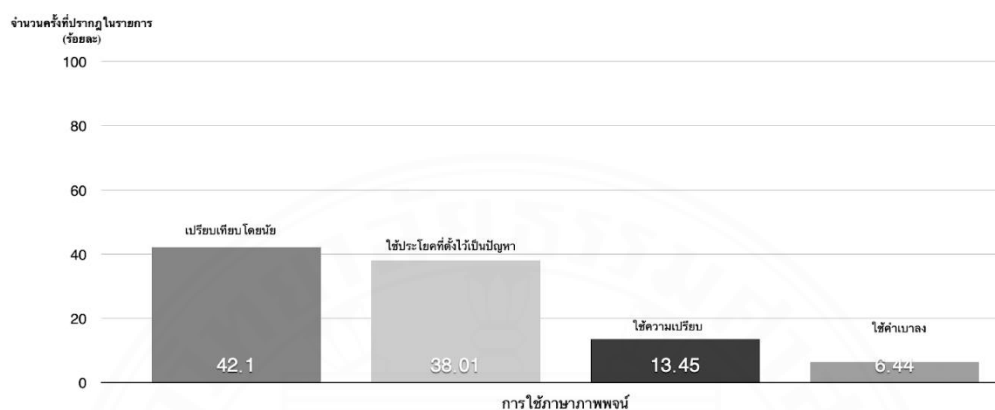
ตารางที่ 4.8

ปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษารายการ Untitled Case ในส่วนของการใช้ภาพพจน์

การใช้ภาษาภาพพจน์เล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการ พอดแคสต์ กรณีศึกษารายการ Untitled Case	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	
	จำนวน	ร้อยละ
ใช้ความเปรียบ	23	13.45
เปรียบเทียบโดยนัย	72	42.10
ใช้ประโยคที่ตั้งไว้เป็นปัญหา	65	38.01
ใช้คำให้เบาลง	11	6.44
รวม	171	100

ภาพแผนภูมิที่ 4.8

กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับการใช้ภาษาภาพพจน์

หมายเหตุ. กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับการใช้ภาษาภาพพจน์

จากการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case ในส่วนของการใช้ภาษาภาพพจน์ พบว่า การใช้ภาษาภาพพจน์ที่มีสัดส่วนมากที่สุดคือ เปรียบเทียบโดยนัย จำนวน 72 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.10 การเปรียบเทียบโดยนัยจะเป็นการใช้คำที่มีความหมายให้คิด ทำให้เกิดความคิดนึกถึงกว่าธรรมดา มักจะใช้เปรียบเทียบกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์นั้น ๆ รายการ Untitled Case จะมีการใช้ความเปรียบอยู่ 2 ลักษณะคือ

1. เปรียบเทียบสิ่งที่มีความหมายตรงกันข้าม คือ จากเรื่องที่ดีเหมือนจะยินดี แต่กลายเป็นเรื่องที่ไม่ดี สิ่งที่เกิดขึ้นในความหมายที่ดี แท้จริงแล้วเป็นเรื่องที่มีความหมายที่น่าเศร้า

"ปกติแล้วอะ คนในหมู่บ้านนี้เขาจะชอบเล่นดนตรีกัน เพลงมันเหมือนกันความสุข ความยินดีของพวกเขานะ แต่บ้านหลังที่เกิดเหตุอะแหม่งดันไปเล่นดนตรีฉลองหลังการฆ่าคนอะ หลังกินข้าวอะพี่แทนที่เสียงเพลงที่เพื่อนบ้านได้ยินอะ มันจะเป็นเสียงเพลงแห่งความยินดีในเรื่องที่ดีอะ ที่ไม่ใช่ยินดีเรื่องที่ฆ่าคนได้สำเร็จไง"

(รายการ Untitled Case : Untitled Case ตอนที่ 147 Body
Dismembered ฆาตกรรมหั่นศพ, 1 ก.ค. 2565)

“ก็จริงที่ว่าอเมริกาปีนั้นมันเบ่งบานมากนะ สถานการณ์ตอนนั้นน่าจะเหมือนทุ่งดอกไม้เลย ดอกไม้ทุกดอกน่าจะเบ่งบานกันแบบเต็มทีอะ แต่ดอกไม้บางดอกมันก็ไม่บานนะ มันคือดอกของความเท่าเทียมว้ย แม่แบบพอทุกอย่างมันโตอะ แม่แบบเหมือนโตไม่ทันอะ ความเหลื่อมล้ำแม่แบบเลยเข้ามาแทรกว้ย ที่นี้ก็เลยเลียดิ โจรเต็มเมือง”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 21 1978 ปีแห่ง
ฆาตกรต่อเนื่อง, 17 ม.ค. 2565)

2.เปรียบเทียบพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความอ่อนแอ ผู้จัดรายการหรือโฮสต์ของรายการ Untitled Case จะมีการเปรียบเทียบพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความอ่อนแอ ดูอ่อนแอ ดูด้อยกว่าคนอื่น ในฐานะของคน ๆ หนึ่งในสังคม ว่าไม่ได้มีสิทธิเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ เช่น

“เอาจริง ๆ นะ จะให้คนที่ทำอาชีพแบบนี้เขาไปร้องเรียน ไปประท้วงอะไรได้ที่ไหนวะ อันนี้ผมหมายถึง sexworker นะ เสี่ยงเขาบอกว่าคนอื่นมาก เขาอ่อนแอกว่าคนอื่นมาก เพราะว่าอาชีพเขายังโดนดูถูกอยู่เลย ยังไม่มีใครยอมรับอาชีพนี้ไง ยังโดนมองว่าแปลก เป็นคนที่สังคมขีดเส้นแบ่งแล้วอะ ว่าไม่ดี ว่าแม่แบบเหี้ยอะ ให้อู๋ตึงดูใจร้ายจัง”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 1 ทำไมสหรัฐอเมริกา
ถึงเต็มไปด้วยฆาตกรต่อเนื่อง, 9 ส.ค. 2564)

รองลงมาคือ ใช้ประโยคที่ตั้งไว้เป็นปัญหา จำนวน 65 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.01 การตั้งปัญหาทำให้เกิดความคิด เพราะฉะนั้นการใช้ประโยคที่เป็นปัญหา จึงเป็นการกระตุ้นเตือนให้ผู้อื่นเกิดความคิด ส่วนใหญ่จะตั้งคำถามกับการทำงานของสังคม โครงสร้างของสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่น

“คือการที่มีระบบบำบัดในคุกอะ เรียกบำบัดปะวะ เอนั้นแหละ การบำบัดในคุกมันโอเคแล้วจริง ๆ หรือวะ มันทำให้คนในนั้นเปลี่ยนแปลงตัวเองได้จริงมัยนะ อันนี้สงสัย เขาพร้อมจะออกมาใช้ชีวิตข้างนอกแล้วไม่กลับไปทำผิดอีกแล้วจริง ๆ หรือวะ พอเขาที่ออกจากคุกมา เราโอเคกับมันจริง ๆ ใช่มั้ยวะ อันนี้ทิ้งไว้ให้คิดกันแล้วกันนะครับ”

“อันนี้สงสัยจริง ๆ นะโครงสร้างสังคมมันดีอะ เด็กผู้หญิง 2 คนจะต้องดำรงชีวิตด้วยแมลงปอ
หรือวะ คือเขาควรจะได้กินข้าวปະวะฟี่ ข้าวอะ ข้าวมีกับข้าวอะ ไม่ใช่แมลงปอปะวะ”

(รายการ Untitled Case : Untitled Case ตอนที่ 104 Escape
หลบหนีจากความตาย, 28 ส.ค. 2564)

อันดับสาม คือ ให้ความเปรียบเทียบ จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.45 คือการเปรียบเทียบการใช้ประโยชน์ให้ความชัดเจนขึ้น ส่วนใหญ่จะใช้เปรียบเทียบความรุนแรงที่เกิดขึ้นให้เห็นมากขึ้น เพิ่มความสยดสยองเข้าไปในการดำเนินรายการ ทำให้เห็นถึงสภาพศพและความน่ากลัวที่เกิดขึ้น เช่น

“จำนวนนิ้วที่สับละเอียดมันเยอะมากกว่าที่เราจะจินตนาการได้ซะอีก”

“ต้มศพให้เปื่อยเหมือนต้นจับฉ่ายอะ ต้มหลาย ๆ วัน”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 92 Chinese
Case คดีเคียดแค้นมังกร, 1 พ.ค. 2564)

“เด็ก5ขวบอะ เล็กมากนะ สภาพศพที่โดนฆ่าอะ ไม่ต่างจากผู้ใหญ่เลย”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 128
Scandinavian Case เล่าคดีจากประเทศสวีเดน, 19 ก.พ. 2565)

“หัวคนนะฟี่ไม่ใช่ชี๊แมว จะเอามาไว้ในทรายแมว กระบะแมวได้ยังไง”

“คือเขาเล่าว่าตัวเองฆ่าคนแบบปกติมาก เหมือนเล่าว่าเมื่อเช้ากินไรเป็นอาหารเช้า”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 147 Body
Dismembered ฆาตกรรมหั่นศพ, 1 ก.ค. 2565)

อันดับสี่ คือ ใช้คำให้เบาลง จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.44 มักจะใช้กับคำที่มีความรุนแรงให้ดูเบาลง ส่วนใหญ่จะใช้กับคำที่รุนแรง หรือคำที่มีความหมายในเชิงลบ โดยผู้จัดรายการหรือโฮสต์จะพยายามใช้คำพูดว่า ไม่พูดแบบนี้ดีกว่า หรือไม่ใช่คำนี้จะดีกว่า เช่น

“จริง ๆ คนที่เขาเป็นฆาตรกรต่อเนื่องก็เป็นคนที่พบเจอกับปัญหาเหมือนกันนะ ก็ไม่ใช่พรุ่งนี้แล้วมาเป็นได้เลยอะ เขาก็ต้องเจออะไรที่หนัก อะไรที่ร้ายแรงพอสมควรเลยมั้ง ก็จะดูใจร้ายไปหน่อยแหละถ้าจะไปกล่าวหาเขาว่าเขาเลว เขาเหี้ยอะ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 136 Serial Killer ล่าสังหารฆาตรกรต่อเนื่อง, 15 เม.ย. 2565)

“ในกรณีนี้ที่เขาเกิดความเชื่อแบบแปลก ๆ แบบงง ๆ อันนั้นไปแล้วอะ ขอใช้คำว่าบิดเบือนความเชื่อละกัน ไม่อยากใช้คำว่าล้างสมองอะ มันดูไปกล่าวหาเขาไปหน่อยอะ”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 4 สังคม ศาสนา และการฆ่า feat. ผศ.คมกฤช อู่เต็กเค่ง, 14 ส.ค. 2564)

4.1.2.6 การเหมารวม

การเหมารวมในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case ประกอบด้วย 4 การเหมารวม คือ

4.1.2.6.1 การเหมารวมรูปลักษณ์ เช่น หน้าตาประหลาด, หน้าตาน่ากลัว, ร่างกายผอมเกินไปหรืออ้วนเกินไป, ร่างกายพิการ

4.1.2.6.2 การเหมารวมลักษณะนิสัย เช่น ซึ่กลัว, ผิดปกติจากคนอื่น ๆ , ก้าวร้าว, เก็บตัวไม่พูดกับใคร

4.1.2.6.3 การเหมารวมหน้าที่บทบาท เช่น ถูกใช้งานอย่างทารุณ, ถูกจัดให้ทำหน้าที่ที่ไม่มีใครอยากทำ, โดนดูถูกในหน้าที่การงาน

4.1.2.6.4 การเหมารวมความสัมพันธ์ เช่น เป็นผู้ถูกกระทำทางเพศ, ครอบครัแตกแยก, ตกเป็นคนที่เสียเปรียบในความสัมพันธ์

ผู้วิจัยได้ศึกษาเนื้อหารายการ โดยจำแนกการเหมารวมในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนที่พบในรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case โดยพบลักษณะของการ เหมารวมดังแสดงต่อไปนี้

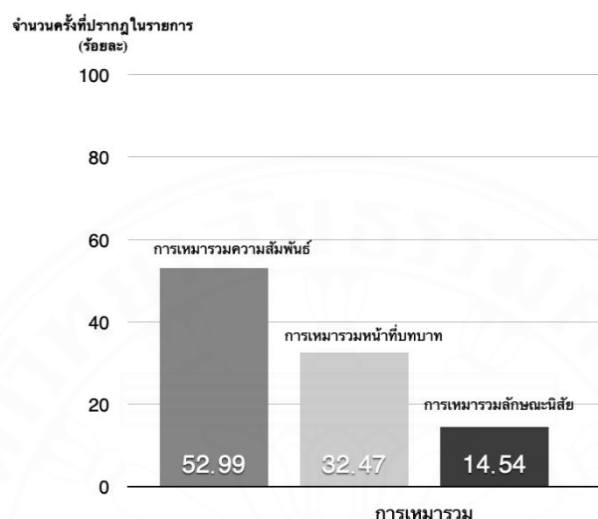
ตารางที่ 4.9

ปริมาณความถี่ และร้อยละของการนำเสนอเกี่ยวกับกลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case ในส่วนของการเหมารวม

การเหมารวมในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มี พฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	
	จำนวน	ร้อยละ
การเหมารวมรูปลักษณ์	0	0
การเหมารวมลักษณะนิสัย	17	14.54
การเหมารวมหน้าที่บทบาท	38	32.47
การเหมารวมความสัมพันธ์	62	52.99
รวม	117	100

ภาพแผนภูมิที่ 4.9

กลวิธีการเล่นเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับการเหมารวม

หมายเหตุ. กลวิธีการเล่นเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case เกี่ยวกับการเหมารวม

จากการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเล่นเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนรายการพอดแคสต์ Untitled Case ในส่วนของการเหมารวม พบว่า การเหมารวมที่มีสัดส่วนมากที่สุดคือการเหมารวมความสัมพันธ์ จำนวน 62 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.99 มักจะเกิดการเหมารวมความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความครอบครัว และสังคม

“ลองสังเกตนะว่าคนที่ต้องไปพึ่งความเชื่อพวกชาตาน พวกแบบอะไรที่เราอาจจะไม่ค่อยเข้าใจอะนะ อะไรแบบนี้ ส่วนใหญ่มักมาจากครอบครัวที่ไม่ค่อยสมบูรณ์ หรือเป็นคนที่ต้องเพดออกมาจากสังคม เขาแม่งจะกลายเป็นคนชายขอบทันทีอะ”

(รายการ Untitled Case : Untitled Case ตอนที่ 92
Chinese Case คดีเดือดแดนมังกร, 30 เม.ย. 2564)

“ลองคิดดูนะฮะ เราอาจจะมองเห็นอะไรที่มัน overlap กันปะ ในความสัมพันธ์ที่แย ๆ ในครอบครัวกับคนที่กลายมาเป็นฆาตกรต่อเนื่อง ลองมองดี ๆ อะ แทบจะเป็นแพทเทิร์นเลยนะเว้ย ว่าคนที่เป็นฆาตกรต่อเนื่อง พอสืบไปจนถึงครอบครัวอะ ครอบครัวเขาจะไม่ปกติอะ ไม่สมบูรณ์อะ”

"ภาวะหลังสงครามมันปฏิเสธไม่ได้เลยนะว่าการหางานมันยากอะ ถึงจะได้งานที่ถูกกฎหมาย ที่จะเลี้ยงตัวเองได้มันยังจะยากนะ ไม่แปลกเลยที่สังคมแม่งบีบให้คนไปหาอะไรทำที่ผิดกฎหมาย”

“ถ้าสังคมมันเน่าเปื่อย คนในสังคมมันจะผลิบานได้อย่างไรวะ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 136
Serial Killer ล่าสังหารฆาตกรต่อเนื่อง, 15 เม.ย. 2565)

รองลงมาคือการเหมารวมหน้าที่บทบาท จำนวน 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.47 เช่น

“กลุ่มอาชีพแบบคนขายบริการอะ คือจริง ๆ มันหน้าที่เขาอะ คืองานเขาอะ มันเหมือนบทบาทที่เขาต้องทำอะ แต่ดันโดนผลักจากสังคม มันทำให้สิทธิ์ให้เสียงเขาเบากว่าคนอื่น”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 1 ทำไม
สหรัฐอเมริกาถึงเต็มไปด้วยฆาตกรต่อเนื่อง, 9 ส.ค.
2564)

อันดับสาม คือ การเหมารวมลักษณะนิสัย จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.54 เช่น

“คนไทยมีนิสัยอย่างนึงแหละ เวลาออกไปทำกิจกรรมข้างนอก ชอบตั้งวงเล่าเรื่องผีอะ ละเป็นเหมือนกันหมด ไม่ว่าที่ไหน เล่าเรื่องผีหมด”

"ผมว่าคนที่ชอบฟังเรื่องผีส่วนใหญ่อะ เขาจะชอบอะไรแปลก ๆ นะผมว่า ยิ่งแบบว่าพวกคนที่ชอบล้างแค้นอะ แบบว่ากูจะต้องมาเอาคืนอะ ผมว่าสนุกนะ มันถูกใจคนส่วนใหญ่อะ”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 5 เราเห็น
อะไรในเรื่องเล่าผี, 13 ก.ย. 2564)

การเหมารวมในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผ่านรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case ที่ปรากฏส่วนใหญ่เป็นการเหมารวมความสัมพันธ์ เป็นการเหมารวมระหว่าง ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความครบครัน และสังคม มักจะมองว่า ถ้าสังคมดี คนจะดี แต่ถ้าสังคม แย่ คนก็จะแย่ไปด้วย สังคมที่เป็นสิ่งแวดล้อมนั้น มีผลต่อพฤติกรรมของคนมากที่สุด เกือบทั้งหมดของ คนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมักจะมาจากสังคมที่ไม่ดี ครอบครัวที่แตกแยก การเหมารวมที่ปรากฏที่ รองลงมาคือการเหมารวมหน้าที่บทบาท เป็นการเหมารวมบทบาทหน้าที่ของคนที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบน รายการ Untitled Case มีการเหมารวมหน้าที่บทบาทของคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ว่า ต้องอยู่ในสถานะ หรือหน้าที่บทบาท ที่โดนดูถูกจากสังคม หรือสังคมเองควรเข้ามาช่วยเหลือคนที่อยู่ ในหน้าที่บทบาทแบบนี้ ส่วนการเหมารวมลักษณะนิสัย จะไม่ได้มุ่งเน้นว่าจะไปทางบวกหรือลบ ส่วน การเหมารวมรูปลักษณ์ไม่ปรากฏในรายการ Untitled Case เลย จะไม่พบว่าโฮสต์หรือผู้ดำเนิน รายการมีการเหมารวมรูปลักษณ์ของคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเลย ถึงแม้จะมีการบรรยายรูปลักษณ์ ของคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในการดำเนินรายการ แต่จะมีการใช้ประโยคที่หลีกเลี่ยงการพูดเหมารวม รูปลักษณ์ เช่น “อันนี้แค่รูปร่างลักษณะเขาจะครับ”

4.2 บทบาทของรายการพอดแคสต์ที่มีต่อการประกอบสร้างความเป็นจริงในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มี พฤติกรรมเบี่ยงเบน กรณีศึกษารายการ Untitled Case

4.2.1 บทบาทด้านการให้ข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างครบถ้วน ตั้งแต่ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน และรูปแบบของพฤติกรรม เบี่ยงเบน รวมทั้งให้ความรู้เชิงการแพทย์

“ข้อมูลที่ผมเอามาเล่าทั้งหมดเกี่ยวกับอาการป่วยนี้ ได้มีการอ่านข่าวที่ได้รับการยืนยันจาก ทางการแล้ว คือเอามาจากเอกสารทางการแพทย์แล้วนะ”

“แพทย์ในตอนนั้นมีการประกาศว่าตัวอาชญากรรมนี้มีอาการต่อต้านสังคมร่วมด้วย”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 99
Brutality เคสสุดโหดเกินมนุษย์สุตมนา, 18 มิ.ย. 2564)

รายการทำให้ความหมายของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่มักจะนำเสนอให้เห็นว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่ลบเดียว ไม่ได้เน้นนำเสนอความความเป็นจริง การนำเสนอจะมีลักษณะที่ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นคนที่โหดเหี้ยมและทารุณ ดูเป็นคนผิดปกติจากคนทั่วไป (สุวรรณ กัลยาณสันต์, 2536) ไม่ได้ทำให้เห็นถึงที่ไปที่มา หรือจุดเริ่มต้นของปัญหาที่แท้จริง ทำให้ผู้รับสารหรือคนในสังคม ไม่เข้าใจผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในมิติต่าง ๆ นอกจากนี้ยังไม่พบการเหมารวมรูปลักษณะในรายการพอดแคสต์ Untitled Case แสดงให้เห็นว่ารายการต้องการสื่อสารว่าไม่สามารถตัดสินคนจากภายนอก หรือไม่เหมารวมว่าคนที่มีลักษณะภายนอกแตกต่างจากคนอื่นจะมีโอกาสเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน รายการพอดแคสต์ Untitled Case พยายามสื่อสารว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นคนธรรมดาที่ไม่แตกต่างจากคนอื่นในสังคม และพวกเขาไม่ใช่คนที่สร้างปัญหา แต่ก็ยังเป็นกลุ่มคนที่ประสบกับปัญหาเช่นกัน

4.2.2 บทบาทในการเปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอ คือช่องว่างให้ผู้รับสารได้ตีความเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างอิสระและเสรี รายการพอดแคสต์ Untitled Case บทบาทในการเปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอ คือช่องว่างให้ผู้รับสารได้ตีความเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างอิสระและเสรี ถึงแม้ว่าในบางเทปการออกอากาศ โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการจะมีการใส่ความคิดเห็นตัวเองลงไปในขณะที่เล่า โดยมักจะขึ้นต้นด้วยประโยคว่า “อันนี้ความคิดเห็นส่วนตัวนะครับ” และ “อันนี้คือความคิดเห็นของผมคนเดียว” แต่ในตอนสุดท้ายของรายการจะจบด้วยการสรุปด้วยคำถาม โดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิด

“ปัญหาความยากจนคือปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนยากจนเข้าถึงหมอไม่ได้ เข้าถึงการรักษาไม่ได้ ทำไมละ มันคือสิทธิขั้นพื้นฐานเลยไม่ใช่หรือ ที่ทุกคนควรจะได้รับ อันนี้ขอฝากเอาไว้ให้คิดต่อหน่อยละกัน”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 99 Brutality
เคสสุดโหดเกินมนุษย์สุตมณา, 18 มิ.ย. 2564)

“คือการที่มีระบบบำบัดในคุกอะ เรียกบำบัดปะวะ เออนั่นแหละ การบำบัดในคุกมันโอเคแล้วจริง ๆ หรือวะ มันทำให้คนในนั้นเปลี่ยนแปลงตัวเองได้จริงมัยนะ อันนี้สงสัย เขาพร้อมจะออกมาใช้ชีวิตข้างนอกแล้วไม่กลับไปทำผิดอีกแล้วจริง ๆ หรือวะ พอเขาที่ออกจากคุกมา เราโอเคกับมันจริง ๆ ไหมวะ อันนี้ทิ้งไว้ให้คิดกันแล้วกันนะครับ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 127 Thai Case 2 สยามเมืองเฮียน, 21 ก.พ. 2565)

“จากเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดอะ ไม่ว่าจะเป็นการสูญเสียที่เกิดจากความเชื่อที่ต่างกัน หรือว่าความเชื่อที่มันทำให้เกิดความสูญเสียอะ ขอทิ้งเป็นฝากโจทย์ใหญ่ไว้ในแฟน ๆ รายการแล้วกันนะฮะ ว่าเราจะป้องกันให้ไม่เกิดเหตุการณ์แบบอีกได้ยังไง”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 4 สังคม ศาสนา และการฆ่า feat. ผศ.คมกฤษ อยู่เต็กค่าง, 14 ส.ค. 2564)

เป็นการตั้งคำถาม 2 แบบคือ การตั้งคำถามต่อสังคม ว่าทำไมถึงเกิดปัญหาแบบนี้ อะไรคือชนวนของปัญหาที่แท้จริง และการตั้งคำถามฝากให้ไปคิดต่อว่าสามารถป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาแบบเดิมได้อย่างไร โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการจะตั้งคำถามเป็นคำถามปลายเปิดที่ปล่อยให้ผู้ฟังไปคิดต่อและตีความได้เอง โดยจะให้ข้อมูลที่เป็นกลาง ทั้งข้อดีและข้อเสีย ของเหตุการณ์นั้น ๆ และปล่อยให้ผู้ฟังไปคิดต่อเองด้วยประสบการณ์และข้อมูลของตนเอง ทำให้การประกอบสร้างความเป็นจริงเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่จะเกิดขึ้นกับแต่ละบุคคลนั้นแตกต่างกันไปตามประสบการณ์และความรู้ของผู้รับสารแต่ละคน รายการพอดแคสต์ Untitled Case ไม่ได้มีการขีดเส้นความดี หรือความชั่วร้ายไว้ชัดเจน แต่ต้องการให้ผู้รับสารนำไปตีความกันเอง และปัญหาเหล่านี้เป็นเรื่องที่ควรมาถกเถียงกันมากกว่ามองว่าเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ดี

4.2.3 บทบาทในการปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่มุมมองที่แตกต่างจากเดิม ในการนำเสนอเรื่องราวอาชญากรรม ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมักจะถูกเข้าใจและตีตราไปแล้วว่าเป็นผู้ร้าย เป็นคนไม่ดี ในเรื่องราวนั้นไปแล้ว แต่รายการพอดแคสต์ Untitled Case มีความพยายามในการเปลี่ยนแปลงภาพของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของคนในสังคม ในรายการพอดแคสต์ Untitled Case ไม่ปรากฏการเหมารวมภาพลักษณ์ของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ถึงแม้จะมีการบรรยายรูปลักษณ์ของคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน แต่จะมีการใช้ประโยคที่หลีกเลี่ยงการพูดเหมารวมรูปลักษณ์ เช่น “อันนี้แค่รูปร่างลักษณะเขานะครับ” ทำให้เห็นว่ารายการพอดแคสต์ Untitled Case พยายามสร้างความหมายของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่มุมมองที่ว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนคือคนธรรมดาปกติ ไม่สามารถแยกผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกจากกลุ่ม เพียงเพราะดูจากรูปลักษณ์ภายนอก นอกจากนี้ยังไม่มีการใช้คำเรียกผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้กลายเป็นบุคคลอื่นในสังคม หรือในลักษณะของคนแปลกหน้า ซึ่ง

แตกต่างจากงานวิจัยของนิธิดา แสงสิงแก้ว (2556) ที่พบว่าสื่อหนังสือพิมพ์ มีการใช้คำพูดที่ทำให้ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้กลายเป็นบุคคลอื่น และใช้คำบรรยายในลักษณะเร้าอารมณ์คล้ายละคร (Dramatising) เร้าอารมณ์ หรือหา มีความเกินจริง ทำให้เห็นว่ารายการพอดแคสต์ Untitled Case พยายามปลุกนำเสนอกเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่มุมใหม่ที่ว่า ภาพลักษณ์ภายนอกไม่สามารถบอกได้ว่าใครเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และไม่สามารถตัดสินคนจากภายนอกได้ว่าใครคือผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

นอกจากนี้ทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในอีกแง่มุมที่รายการพอดแคสต์ Untitled Case พยายามจะนำเสนอคือ ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นคนที่อ่อนแอ และต้องได้รับความช่วยเหลือ เนื่องจากในรายการพอดแคสต์ Untitled Case มีการใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบโดยนัย คือการใช้คำที่มีความหมายให้คิด ทำให้เกิดความคิดที่ลึกกว่าธรรมดา เปรียบเทียบพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความอ่อนแอ อ่อนแรง ดูด้อยกว่าคนอื่น ในฐานะของคน ๆ หนึ่งในสังคม ว่าไม่ได้มีสิทธิเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ เช่น

“เอาจริง ๆ นะ จะให้คนที่ทำอาชีพแบบนี้เขาไปร้องเรียน ไปประท้วงอะไรได้ที่ไหนวะ อันนี้ผมหมายถึง sexworker นะ เสียงเขาเบาว่าคนอื่นมาก เขาอ่อนแรงกว่าคนอื่นมาก เพราะว่าอาชีพเขายังโดนดูถูกอยู่เลย ยังไม่มีใครยอมรับอาชีพนี้ไง ยังโดนมองว่าแปลก เป็นคนที่สังคมขีดเส้นแบ่งแล้วอะ ว่าไม่ดี ว่าแม่งแบบเหี้ยอะ โหพูดจริงใจร้ายจัง”

(รายการ Untitled Case: Gray Area ตอนที่ 1 ทำไมสหรัฐอเมริกาถึงเต็มไปด้วยชาตกรต่อเนื่อง, 9 ส.ค. 2564)

รายการพอดแคสต์ Untitled Case มีบทบาทในการสะท้อนความผิดปกติในสังคม พบได้จากการเหมารวมความสัมพันธ์ที่ปรากฏรายการ เป็นการเหมารวมความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับครอบครัว และสังคม มองว่าสังคมเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมของคนมากที่สุด ถ้าสังคมดี คนจะดี แต่ถ้าสังคมแย่ คนก็จะแย่ไปด้วย สังคมที่เป็นสิ่งแวดล้อมนั้น มีผลต่อพฤติกรรมของคนมากที่สุด เกือบทั้งหมดของคนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมักจะมาจากสังคมที่ไม่ดี ครอบครัวที่แตกแยก

“ลองสังเกตนะว่าคนที่ต้องไปพึ่งความเชื่อพวกชาตาน พวกแบบอะไรที่เราอาจจะไม่ค่อยเข้าใจอะนะ อะไรแบบนี้ ส่วนใหญ่มักมาจากครอบครัวที่ไม่ค่อยสมบูรณ์ หรือเป็นคนที่ต้องเฟดออกมาจากสังคม เขาแม่งจะกลายเป็นคนขายขบขันทีอะ”

(รายการ Untitled Case : Untitled Case ตอนที่ 92
Chinese Case คดีเตี๊อดแดนมังกร, 30 เม.ย. 2564)

“ลองคิดดูนะฮะ เราพอจะมองเห็นอะไรที่มัน overlap กันปะในความสัมพันธ์ที่แย ๆ ในครอบครัวกับคนที่กลายมาเป็นฆาตกรต่อเนื่อง ลองมองดี ๆ อะ แทบจะเป็นแพทเทิร์นเลยนะเว้ย ว่าคนที่เป็นฆาตกรต่อเนื่อง พอสืบไปจนถึงครอบครัวอะ ครอบครัวเขาจะไม่ปกติอะ ไม่สมบูรณ์อะ”

"ภาวะหลังสงครามมันปฏิเสธไม่ได้เลยนะว่าการหางานมันยากอะ ถึงจะได้งานที่ถูกกฎหมายที่จะเลี้ยงตัวเองได้มันยังจะยากนะ ไม่แปลกเลยที่สังคมแม่งบีบให้คนไปหาอะไรทำที่ผิดกฎหมาย”

“ถ้าสังคมมันเน่าเปื่อย คนในสังคมมันจะผลิบานได้ยังไงวะ”

(รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 136
Serial Killer ลำสังหารฆาตกรต่อเนื่อง, 15 เม.ย. 2565)

เช่นเดียวกับงานของกัญญาพัชร แสงบัวแก้ว (2560) ที่พบว่า เนื่องจากสังคมไม่เอื้ออำนวยให้คนในสังคมดำเนินชีวิตได้อย่างปกติ ทำให้เกิดสภาวะบีบคั้นทางเศรษฐกิจและความผิดปกติทางจิตใจ ส่งผลให้ผู้คนในสังคมมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผิดแผกไป รวมทั้งพฤติกรรมเหล่านั้นทำไปเพื่อดิ้นรนหาทางออกในการดำเนินชีวิตในสังคม หากแต่บางครั้งก็กลับกลายเป็นการประกอบอาชญากรรมในหลากหลายรูปแบบ ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ การนำเสนอข่าวอาชญากรรมเปรียบได้กับกระจกสะท้อนความไม่ปกติของสังคม ในแง่ที่หนึ่งคือเป็นปัญหาทางสังคมที่รัฐบาลยังไม่อาจแก้ไขให้ปลอดภัยแก่ประชาชนได้ หรือมองในอีกแง่หนึ่งคือ ชี้ให้เห็นว่าสังคมมีความเสื่อมโทรมทางศีลธรรม ดังนั้นสื่อต้องทำให้ผู้คนในสังคมได้รับทราบถึงความเป็นไปของสังคมในขณะนั้นว่าเป็นอย่างไร และในการนำเสนอต้องไม่พบว่ามีลักษณะการปลุกปั่นให้เกิดความวุ่นวาย หรือสนับสนุนการก่ออาชญากรรม ไม่เปิดช่องว่างไม่เกิดการเลียนแบบหรือทดลองทำตามอาชญากรรมนั้น ๆ

4.2.4 บทบาทในการสะท้อนความผิดปกติในสังคม ผู้วิจัยพบว่าในรายการมีการใช้ภาษาเหมา รวมความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความครอบคลุม และสังคม โดยนำเสนอว่าสังคม เป็นสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมของคนมากที่สุด ถ้าสังคมดี คนจะดี แต่ถ้าสังคมแย่ คนก็จะแย่ไป ด้วย เกือบทั้งหมดของคนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมักจะมาจากสังคมที่ไม่ดี ครอบครัวที่แตกแยก เนื้อหา ลักษณะนี้ของรายการเป็นในทิศทางเดียวกับกัญญาพัชร แสงบัวแก้ว (2560) ที่ระบุว่า สังคมไม่ เอื้ออำนวยให้คนในสังคมดำเนินชีวิตได้อย่างปกติ ทำให้เกิดสภาวะบีบคั้นทางเศรษฐกิจและความ ผิดปกติทางจิตใจ ส่งผลให้ผู้คนในสังคมมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผิดแผกไป รวมทั้งพฤติกรรมเหล่านั้นทำ ไปเพื่อค้นหาทางออกในการดำเนินชีวิตในสังคม หากแต่บางครั้งก็กลับกลายเป็นการประกอบ อาชญากรรมในหลากหลายรูปแบบ ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ ผู้วิจัยจึงเสนอว่าการนำเสนอข่าว อาชญากรรมเปรียบได้กับกระจกสะท้อนความไม่ปกติของสังคม ในแง่ที่หนึ่งคือเป็นปัญหาทางสังคมที่ รัฐบาลยังไม่อาจแก้ไขให้ปลอดภัยแก่ประชาชนได้ หรือมองในอีกแง่หนึ่งคือ ชี้ให้เห็นว่าสังคมมีความ เสื่อมโทรมทางศีลธรรม ดังนั้นสื่อต้องทำให้ผู้คนในสังคมได้รับทราบถึงความเป็นไปของสังคมใน ขณะนั้นว่าเป็นอย่างไร และในการนำเสนอต้องไม่พบว่ามีลักษณะการปลุกปั่นให้เกิดความวุ่นวาย หรือ สนับสนุนการก่ออาชญากรรม ไม่เปิดช่องว่างไม่เกิดการเลียนแบบหรือทดลองทำตามอาชญากรรมนั้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษา การวิเคราะห์เนื้อหาหาวิธีการเล่าเรื่องผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการอันไทเทิลเคส (Untitled Case) ของแซลมอนพอดแคสต์ (Salmon podcast) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ลักษณะของเนื้อหาที่ปรากฏในรายการ, เพื่อศึกษาหาวิธีการเล่าเรื่องใช้ในรายการและบทบาทของ รายการพอดแคสต์ Untitled Case ที่มีต่อการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยใช้แนวคิด ทฤษฎีการสร้างความเป็นจริงทางสังคม (Social construction of reality) , ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Deviant Behavior), แนวคิดเรื่องภาพเหมารวม (Stereotypes), แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการเล่าเรื่อง, แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างภาพพจน์ และแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของสื่อมวลชน มาเป็นแนวทางในการหาคำตอบ ซึ่งผู้วิจัยได้ แบ่งพื้นที่ในการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์ลักษณะของเนื้อหาที่ปรากฏในรายการและหาวิธีการเล่าเรื่องใช้ในรายการและบทบาทของรายการพอดแคสต์ Untitled Case วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ในส่วนนี้จะแบ่งประเด็นการวิเคราะห์ 2 ข้อหลัก ได้แก่

- วิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน พิจารณาจากลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน, สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน และรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน
- วิเคราะห์หาวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน พิจารณาจาก ขั้นตอนการเล่าเรื่อง, องค์ประกอบการเล่าเรื่อง, ขั้นตอนการสรุป, ลำดับการเล่าเรื่อง, การใช้ภาพพจน์ และการเหมารวม

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์บทบาทของรายการพอดแคสต์ที่มีต่อการประกอบสร้างความเป็นจริงในประเด็นเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน กรณีศึกษารายการ Untitled Case คือการนำข้อค้นพบที่ได้จากการวิเคราะห์ในส่วนที่ 1 มาวิเคราะห์ต่อไป

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของเนื้อหาที่ปรากฏในรายการพอดแคสต์ Untitled Case

5.1.1.1 วิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ในส่วนนี้พิจารณาจากลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน, สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน และรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน

- รายการ Untitled Case เลือกนำเสนอลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบนทั้งหมด 5 แบบ คือ การควบคุมตนเองได้น้อยลง มีความอ่อนแอทางจิตใจ เช่น การเจ็บป่วยทางจิตใจ เป็นผู้ป่วยโรคทางจิตเวช รองลงมาเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการตัดสินใจของกลุ่มที่มีอำนาจในสังคม เช่น การใช้อำนาจเกินขอบเขตของทหาร หรือการรวมตัวของผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ รองลงมาคือ ความเชื่อที่เบี่ยงเบนไปจากเดิม ความเชื่อในลัทธิศาสนาอย่างรุนแรง รองลงมาคือ การแสดงที่เบี่ยงเบนไปจากการยอมรับของสังคม และสุดท้ายคืออื่น ๆ คือ เรื่องผี รายการ Untitled Case จะเน้นไปที่การควบคุมตนเองได้น้อยลง มีความอ่อนแอทางจิตใจ โดยผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะมีการทางจิต และก่ออาชญากรรมทั้งสิ้น
- รายการ Untitled Case เลือกนำเสนอสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนทั้ง 2 รูปแบบทั้งปัจจัยภายนอก คือ สิ่งที่เกิดจากสิ่งเร้าภายนอก สิ่งแวดล้อม สภาพสังคม กฎระเบียบ และปัจจัยภายใน คือ สิ่งที่เกิดจากสิ่งเร้าภายใน สารเคมีในสมอง การเจ็บป่วยทางร่างกาย ความพิการ แต่เน้นไปที่การนำเสนอสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากปัจจัยภายในมากกว่า โดยจะยกตัวอย่างจากการเจ็บป่วยทางจิตใจ การเบี่ยงเบนทางเพศ หรือความกลัว ตัวอย่างการนำเสนอสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่มาจากปัจจัยภายใน ผู้ดำเนินรายการหรือโฮสต์มักจะนำเสนอโดยการอ้างอิงข้อมูลจากแพทย์ในเหตุการณ์นั้น หรืออ้างอิงจากข้อมูลที่หามาได้ และจะเสริมด้วยความคิดเห็นของตนเองเข้าไปตอนสุดท้าย
- จากตรงนี้จะเห็นจุดร่วมของการนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนคือ รายการ Untitled Case ต้องการบอกว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นส่วนใหญ่เกิดจากอาการทางจิต ความอ่อนแอทางจิตใจ เป็นเรื่องที่เกิดจากปัจจัยภายใน คือ สารเคมีในสมอง การเจ็บป่วยทางร่างกาย ความพิการ

- รายการ Untitled Case เลื่อนนำเสนอรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบนทั้งหมด 5 แบบ อาชญากรรม, การเบี่ยงเบนทางจิต, วัฒนธรรมเบี่ยงเบน, นิสัยเบี่ยงเบน และอื่น ๆ คือ เรื่องผี โดยจะเน้นนำเสนอรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบนแบบอาชญากรรม ตาม Theme หลักของรายการที่นำเสนอเรื่องราวของอาชญากรรม เช่น การฆ่าคนตาย, ทำร้ายร่างกาย หรือโศกนาฏกรรมที่เคยเกิดขึ้น

5.1.1.2 วิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่องใช้ในรายการพอดแคสต์ กรณีศึกษา รายการ Untitled Case

ในส่วนนี้พิจารณาจาก ขั้นตอนการเล่าเรื่อง, องค์ประกอบการเล่าเรื่อง, ขั้นตอนการสรุป, ลำดับการเล่าเรื่อง, การใช้ภาพพจน์ และการเหมารวม

- รายการ Untitled Case ใช้ขั้นตอนการเล่าเรื่องทั้งหมด 3 แบบคือ 1.เริ่มต้นด้วยการสนทนา หรืออภิปรายด้วยคำถามที่เร้าใจ คือมีการพูดให้ผู้ฟังรู้สึกเข้าใจได้ง่าย และทำให้ผู้ฟังรู้สึกตัวเองเข้าใจเรื่องที่กำลังจะได้ฟังได้ง่ายมากขึ้น เช่น มีการใช้คำขยายเพิ่มน้ำหนักของความน่ากลัว จาก โหดมาก เป็น แม่งโหดมาก 2.เริ่มต้นด้วยเรื่องซ้ำซ้อน ส่วนใหญ่จะเกิดจากการแซวของโฮสต์หรือผู้จัดรายการที่จะชอบแซวกันเองในรายการ และมีการใช้ภาษาไม่เป็นทางการในการดำเนินรายการทำให้ผู้ฟังรู้สึกสนิทกับรายการมากขึ้น 3. อื่น ๆ คือการขึ้น Trigger Warning เอาไว้ช่วงต้น ในกรณีที่เทปออกอากาศนั้น ๆ เกี่ยวกับเรื่องความรุนแรงในครอบครัว เรื่องราวที่เกี่ยวกับการข่มขืน มีการบรรยายสภาพศพอย่างละเอียด หรือเรื่องราวที่เกี่ยวกับการกักขัง บังคับเด็ก เพื่อป้องกันผู้ฟังที่มีสภาพจิตใจไม่พร้อมที่จะรับฟังเรื่องราวที่สะเทือนจิตใจ หรือไม่ชอบที่จะฟังเรื่องราวที่สยดสยอง จะได้เตรียมพร้อมในการฟัง หรือสามารถกดออกจากรายการได้
- รายการ Untitled Case ใช้องค์ประกอบการเล่าเรื่อง ทั้งหมด 6 แบบ คือ 1.มีการยกตัวอย่างประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจน มีการบ่งบอกถึงสถานที่ที่เกิดเหตุได้ชัดเจน มีการบรรยายให้เห็นภาพบรรยากาศโดยรอบเหตุการณ์ ให้ผู้ฟังเข้าใจลักษณะสภาพแวดล้อมที่เกิดเหตุ เพื่อให้เกิดจินตนาการภาพในขณะที่ฟัง นอกจากนี้ยังมีการอธิบายถึงสภาพศพ เพื่อสื่อให้เห็นถึงความรุนแรงของเหตุการณ์ 2.มีหลักฐานอ้างอิงเพื่อให้เนื้อเรื่องหนักแน่น สมเหตุสมผล โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการจะมีการอ้างอิงข้อมูลที่นำมาเล่า โดยมักจะบอกกว่านำข้อมูลมาจากงานวิจัย, วิทยานิพนธ์, ข่าวที่เกิดขึ้นในตอนนั้น, บทสัมภาษณ์จากผู้เสียหาย หรือผู้ก่อเหตุ, บันทึกการรักษา และบันทึกของศาล 3.

เป็นไปตามลำดับขั้นตอน เช่น ตามกาลเวลาและความสำคัญ โดยจะพูดออกมาเล่าว่าจะเล่าตามไทม์ไลน์ หรือเล่าเรียงตามไทม์ไลน์เองไปเลย 4.การใช้คำหยาบ โสสัดหรือผู้ดำเนินรายการมักจะใช้คำหยาบแทรกในขณะที่เล่า และใช้ในการสลับ 5.การใส่ความคิดเห็นเข้าไปในเรื่องเล่า โสสัดหรือผู้ดำเนินรายการ มีการใส่ความคิดเห็นตัวเองลงไปในขณะที่เล่า โดยมักจะขึ้นต้นด้วยประโยคว่า “อันนี้ความคิดเห็นส่วนตัวนะครับ” และ “อันนี้คือความคิดเห็นของผมคนเดียว” 6.มีเรื่องซ้ำซ้อนสอแทรก เพื่อไม่ให้ผู้ฟังเบื่อหน่าย

- รายการ Untitled Case ใช้ขั้นตอนการสรุป ทั้งหมด 3 แบบคือ สรุปด้วยคำถาม โดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิด, สรุปสาระสำคัญโดยย่อ และอื่น ๆ โดยเน้นไปที่การสรุปด้วยคำถาม โดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิดคำถามส่วนใหญ่จะแบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ 1.เกิดการตั้งคำถามต่อสังคม ว่าทำไมถึงเกิดปัญหาแบบนี้ขึ้นมาทั้ง ๆ ที่ไม่น่าเกิด มองว่าปัญหานั้นเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหา ถ้าเกิดปัญหาหนึ่งขึ้นมา ก็จะทำให้เกิดปัญหาสองและสามตามมาอย่างแน่นอน 2.เกิดการฝากให้ไปคิดต่อ ว่าสามารถป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาแบบเดิมได้อย่างไร นอกจากนี้ยังชวนให้คิดต่อเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ โดยเป็นปลายเปิดที่ปล่อยให้ผู้ฟังไปคิดต่อเอง โสสัดหรือผู้จัดรายการจะให้ข้อมูลทั้งข้อดีและข้อเสียของเหตุการณ์นั้น ๆ
- รายการ Untitled Case มีลำดับการเล่าเรื่องเป็น 2 ช่วงคือ 1.เหตุการณ์โดยรวม เล่าถึงเหตุการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์ออกอากาศนั้น ๆ มักจะเริ่มเล่าจากเหตุการณ์โดยรวม ต่อด้วยความรุนแรงหรือความเสียหายที่เกิดขึ้น และความน่าสงสารของเหยื่อ 2.เกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ในส่วนนี้จะเล่าและวิเคราะห์ผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเหตุการณ์นั้น เริ่มด้วยเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยจะเล่าเกี่ยวกับประวัติของผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ต่อด้วยสาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน และวิเคราะห์และถกเถียงเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยสัดส่วนของลำดับการเล่าเรื่องทั้งเหตุการณ์โดยรวมเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ไม่ได้แตกต่างกันมาก
- รายการ Untitled Case มีการใช้ภาพพจน์ ทั้ง 4 แบบคือ 1.การใช้ความเปรียบ 2.การเปรียบเทียบโดยนัย 3.การใช้ประโยคที่ตั้งไว้เป็นปัญหา และ 4.การใช้คำบาลง โดยเน้นไปที่การเปรียบเทียบโดยนัย เป็นการใช้คำที่มีความหมายให้คิด ทำให้เกิดความคิดนึกลึกกว่าธรรมดา มักจะใช้เปรียบเทียบกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์นั้น ๆ รายการ Untitled Case จะมีการใช้ความเปรียบอยู่ 2 ลักษณะคือ 1.เปรียบเทียบสิ่งที่มีความหมายตรงกันข้าม คือ จากเรื่องที่ดีเหมือนจะยินดี แต่กลายเป็นเรื่องที่ไม่ดี สิ่งที่ถูกพูดถึงในความหมายที่ดี แท้จริงแล้วเป็นเรื่องที่มีความหมายที่น่าเศร้า 2.เปรียบเทียบ

พฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความอ่อนแอ ผู้จัดรายการหรือโฮสต์ของรายการ Untitled Case จะมีการเปรียบเทียบพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความอ่อนแอ ดูอ่อนแอ ดูด้อยกว่าคนอื่น ในฐานะของคน ๆ หนึ่งในสังคม ว่าไม่ได้มีสิทธิเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ รองลงมาคือ ใช้ประโยคที่ตั้งไว้เป็นปัญหา การตั้งปัญหาทำให้เกิดความคิด เพราะฉะนั้นการใช้ประโยคที่เป็นปัญหา จึงเป็นการกระตุ้นเตือนให้ผู้อื่นเกิดความคิด ส่วนใหญ่จะตั้งคำถามกับการทำงานของสังคม โครงสร้างของสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน รองลงมาคือใช้ความเปรียบ คือการเปรียบเทียบการใช้ประโยคให้ความชัดเจนขึ้น ส่วนใหญ่จะใช้เปรียบเทียบความรุนแรงที่เกิดขึ้นให้เห็นมากขึ้น เพิ่มความสยดสยองเข้าไปในการดำเนินรายการ ทำให้เห็นถึงสภาพศพและความน่ากลัวที่เกิดขึ้น สุดท้ายคือใช้คำให้เบาลง มักจะใช้กับคำที่มีความรุนแรงให้ดูเบาลง ส่วนใหญ่จะใช้กับคำที่รุนแรง หรือคำที่มีความหมายในเชิงลบ โดยผู้จัดรายการหรือโฮสต์จะพยายามใช้คำพูดว่า ไม่พูดแบบนั้นดีกว่า หรือไม่ใช่คำนี้จะดีกว่า

- รายการ Untitled Case มีการใช้การเหมารวมทั้งหมด 3 แบบคือ การเหมารวมลักษณะนิสัย เช่น ชักลวง, ผิดปกติจากคนอื่น ๆ , ก้าวร้าว, เกือบตัวไม่พูดกับใคร การเหมารวมหน้าที่บทบาท เช่น ถูกใช้งานอย่างทารุณ, ถูกจัดให้ทำหน้าที่ที่ไม่มีใครอยากทำ, โดนดูถูกในหน้าที่การงาน และการเหมารวมความสัมพันธ์ เช่น เป็นผู้ถูกกระทำทางเพศ, ครอบครัวแตกแยก, ตกเป็นคนที่เสียเปรียบในความสัมพันธ์ โดยเน้นไปที่การเหมารวมความสัมพันธ์ เป็นการเหมารวมระหว่างผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความครอบครัว และสังคม มักจะมองว่า ถ้าสังคมดี คนจะดี แต่ถ้าสังคมแย่ คนก็จะแย่ไปด้วย สังคมที่เป็นสิ่งแวดล้อมนั้น มีผลต่อพฤติกรรมของคนมากที่สุด เกือบทั้งหมดของคนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมักจะมาจากสังคมที่ไม่ดี ครอบครัวที่แตกแยก ส่วนการเหมารวมรูปลักษณ์ไม่ปรากฏในรายการ Untitled Case เลย จะไม่พบว่าโฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการมีการเหมารวมรูปลักษณ์ของคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเลย ถึงแม้จะมีการบรรยายรูปลักษณ์ของคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในการดำเนินรายการ แต่จะมีการใช้ประโยคที่หลีกเลี่ยงการพูดเหมารวมรูปลักษณ์ เช่น “อันนี้แค่รูปร่างลักษณะเขานะครับ” แสดงให้เห็นว่ารายการ Untitled Case กำลังติดตั้งชุดความคิดบางอย่างผ่านการเลือกใช้กลวิธีการเล่าเรื่อง ประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนว่า แท้จริงแล้วเราไม่สามารถไปตัดสินคนจากภายนอกได้เลยว่าเขาเป็นคนอย่างไร หรือกำลังเผชิญกับปัญหาอะไรอยู่ ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ก็เป็นเหมือนคนปกติในสังคม สามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติ ไม่ได้มีรูปลักษณ์ภายนอกที่ดูดูร้าย แต่งตัวแปลก มีพฤติกรรมภายนอกที่ทำให้น่ากลัว

- จากข้อมูลจะเห็นว่ารายการ Untitled Case มีกลวิธีการเล่าเรื่องที่เน้นให้ผู้ฟังเข้าใจ เน้นอธิบาย ยกตัวอย่างให้เข้าใจเรื่องราวได้อย่างชัดเจน และเมื่อมีการเล่าเกี่ยวกับประเด็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะมีการใช้การเปรียบเทียบเข้ามาช่วย และมีการตั้งคำถามกลับให้ผู้ฟังนำไปคิดต่อเอง ไม่ได้มีการเล่าเรื่องแบบตีกรอบความถูกต้องหรือผิดที่ชัดเจน จะให้ผู้ฟังนำข้อมูลที่ได้จากการฟังไปคิดต่อด้วยตนเอง แสดงให้เห็นว่ารายการ Untitled Case กำลังติดตั้งชุดความคิดบางอย่างผ่านการเลือกใช้กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ว่าแท้จริงแล้วผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผู้ร้ายในเหตุการณ์จริง ๆ หรือไม่ หรือผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็เป็นหนึ่งในผู้ได้รับความเสียหายเช่นเดียวกัน

5.1.2 วิเคราะห์บทบาทของรายการพอดแคสต์ Untitled Case ที่มีต่อการสื่อสารประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

5.1.2.1 บทบาทด้านการให้ข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างครบถ้วน ตั้งแต่ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน และรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน รวมทั้งให้ความรู้เชิงการแพทย์ ให้ความหมายเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่มักจะนำเสนอให้เห็นว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่มุมเดียว คือมีลักษณะที่ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นคนที่โหดเหี้ยมและทารุณ ดูเป็นคนผิดปกติจากคนทั่วไป (สุวรรณ วัลยาณสันต์, 2536) ไม่ได้ทำให้เห็นถึงที่ไปที่มา หรือจุดเริ่มต้นของปัญหาที่แท้จริง ทำให้ผู้รับสารหรือคนในสังคม ไม่เข้าใจผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

นอกจากนี้ยังไม่พบการเหมารวมรูปลักษณในรายการพอดแคสต์ Untitled Case แสดงให้เห็นว่ารายการต้องการสื่อสารว่าไม่สามารถตัดสินคนจากภายนอก หรือไม่เหมารวมว่าคนที่มีลักษณะภายนอกแตกต่างจากคนอื่นจะมีโอกาสเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน รายการพอดแคสต์ Untitled Case พยายามสื่อสารว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีลักษณะภายนอกเหมือนกับคนธรรมดาที่ไม่แตกต่างจากคนอื่นในสังคม และพวกเขาไม่ใช่คนที่สร้างปัญหา แต่ก็ยังเป็นกลุ่มคนที่ประสบกับปัญหาเช่นกัน

5.1.2.2 บทบาทในการเปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอ คือช่องว่างให้ผู้รับสารได้ตีความเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างอิสระและเสรี ถึงแม้ว่าในบางเทปการออกอากาศ โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการ จะมีการใส่ความคิดเห็นตัวเองลงไปในขณะที่เล่า โดยมักจะขึ้นต้นด้วยประโยคว่า “อันนี้ความคิดเห็นส่วนตัวนะครับ” และ “อันนี้คือความคิดเห็น

ของผมคนเดียว” แต่ในตอนสุดท้ายของรายการจะจบด้วยการสรุปด้วยคำถาม โดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิด เป็นการตั้งคำถาม 2 แบบคือ การตั้งคำถามต่อสังคม ว่าทำไมถึงเกิดปัญหาแบบนี้ อะไรคือจุดเริ่มต้นของปัญหาที่แท้จริง และการตั้งคำถามฝากให้ผู้ฟังไปคิดต่อว่าสามารถป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาแบบเดิมได้อย่างไร โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการปล่อยให้ผู้ฟังไปคิดต่อเองด้วยประสบการณ์และข้อมูลของตนเอง ทำให้ผู้ฟังมีโอกาสมองเห็นความจริงเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนแตกต่างกันไปตามประสบการณ์และความรู้ของผู้รับสารแต่ละคน และไม่ได้มีการขีดเส้นความดี หรือความชั่วร้ายไว้ชัดเจน

5.1.2.3 บทบาทในการปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่ลบที่แตกต่างจากเดิม ในการนำเสนอเรื่องราวอาชญากรรม ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมักจะถูกเข้าใจและตีตราไปแล้วว่าเป็นผู้ร้าย เป็นคนไม่ดี แต่รายการพอดแคสต์ Untitled Case มีความพยายามในการเปลี่ยนแปลงภาพของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของคนในสังคม โดยในรายการพอดแคสต์ Untitled Case ในปรากฏการเหมารวมภาพลักษณ์ของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ถึงแม้จะมีการบรรยายรูปลักษณ์ของคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน แต่จะมีการใช้ประโยชน์ที่หลีกเลี่ยงการพุดเหมารวมรูปลักษณ์ เช่น “อันนี้แค่รูปร่างลักษณะเขาจะครับ” ทำให้เห็นว่ารายการพอดแคสต์ Untitled Case พยายามสร้างการประกอบสร้างความจริงของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่ลบที่ว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนคือคนธรรมดาปกติ ไม่สามารถแยกผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนออกจากกลุ่ม เพียงเพราะดูจากรูปลักษณ์ภายนอก นอกจากนี้ยังมีการใช้คำเรียกผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้กลายเป็นบุคคลอื่นในสังคม หรือในลักษณะของคนแปลกหน้า ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของนิธิดา แสงสิงแก้ว (2556) ที่พบว่าสื่อหนังสือพิมพ์ มีการใช้คำพูดที่ทำให้ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้กลายเป็นบุคคลอื่น นอกจากนี้ทัศนคติเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในอีกแง่ลบที่รายการพอดแคสต์ Untitled Case พยายามจะปลูกฝังอีกแง่ลบหนึ่งคือ ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นคนที่อ่อนแอ และต้องได้รับความช่วยเหลือ เนื่องจากในรายการพอดแคสต์ Untitled Case มีการใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบโดยนัย คือการใช้คำที่มีความหมายให้คิด ทำให้เกิดความคิดที่ลึกกว่าธรรมดา เปรียบเทียบพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความอ่อนแอ อ่อนแรง ดูด้อยกว่าคนอื่น ในฐานะของคน ๆ หนึ่งในสังคม ว่าไม่ได้มีสิทธิเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ เช่น

5.1.2.4 บทบาทในการสะท้อนความผิดปกติในสังคม ผู้วิจัยพบว่าในรายการมีการใช้ภาษาเหมารวมความสัมพันธ์ระหว่างผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความครอบครัวยุคใหม่ และสังคม โดยนำเสนอว่าสังคมเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมของคนมากที่สุด ถ้าสังคมดี คนจะดี

แต่ถ้าสังคมแย่ คนก็จะแย่ไปด้วย เกือบทั้งหมดของคนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมักจะมาจากสังคมที่ไม่ดี ครอบครัวที่แตกแยก เนื้อหาลักษณะนี้ของรายการเป็นในทิศทางเดียวกับกับัญญาพัชร แสงบัวแก้ว (2560) ที่ระบุว่า สังคมไม่เอื้ออำนวยให้คนในสังคมดำเนินชีวิตได้อย่างปกติทำให้เกิดสภาวะบีบคั้นทางเศรษฐกิจและความผิดปกติทางจิตใจ ส่งผลให้ผู้คนในสังคมมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผิดแผกไป รวมทั้งพฤติกรรมเหล่านั้นทำไปเพื่อดันร่นหาทางออกในการดำเนินชีวิตในสังคม หากแต่บางครั้งก็กลับกลายเป็นการประกอบอาชญากรรมในหลากหลายรูปแบบ ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.2.1 ความหมายของการเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ถูกนำเสนอผ่านรายการ Untitled case รายการ Untitled case ได้มีการเสนอความหมายของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

5.2.1.1 ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นฝ่ายที่ประสบปัญหา และตกเป็นเหยื่อ

จากการศึกษาการเลือกที่จะเล่าเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของรายการ Untitled Case มีความแตกต่างจากสื่ออื่นที่นำเสนอข่าวอาชญากรรมแบบที่เน้นความน่าสยดสยองของเหยื่อ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์นั้น

ในทางกลับกันผลการศึกษาพบว่ารายการนี้ได้ ลำดับการเล่าเรื่อง ที่มีสัดส่วนการเล่าเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากถึงร้อยละ 47.37 ซึ่งหมายถึงการให้เวลาเพื่อเล่าบริบทและให้น้ำหนักที่มาที่ไปของคนเหล่านี้

จากข้อมูลพบว่ารายการ Untitled Case ให้พื้นที่แก่บริบทของตัวผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน นั้นแปลว่ารายการ Untitled Case กำลังสื่อสารว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็เป็นอีกฝ่ายที่ประสบกับปัญหา และตกเป็นเหยื่อของสังคม จากการนำเสนอเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนตั้งแต่ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน และรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน ทำให้ผู้รับสารได้รับรู้ว่าจะมาเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีปัจจัยอะไรที่ส่งเสริมให้ผลักดันให้เป็นเช่นนั้น ผู้ฟังรายการอาจจะเข้าใจบริบทของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบกับคนมาใช้กับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน คือการเปรียบเทียบพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความอ่อนแอ ผู้จัดรายการหรือโฮสต์ของรายการ Untitled Case จะมีการเปรียบเทียบพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความอ่อนแอ ดูอ่อนแอ ดูด้อยกว่าคนอื่นในฐานะของคน ๆ หนึ่ง ในสังคม ว่าไม่ได้มีสิทธิเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ

เนื้อหาของรายการที่เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอาจทำให้เข้าใจปัญหาที่ถูกซุกอยู่ใต้พรมของสังคมได้ เพราะรายการกำลังสะท้อนว่าสังคมยุคปัจจุบันกำลังประสบปัญหาขั้นรุนแรงจนส่งผลกระทบต่อประชาชนทุกหย่อมหญ้า ไม่ว่าใครก็มีโอกาสตกอยู่ในสถานการณ์วิกฤติได้อย่างเท่าเทียมกัน ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็เช่นกันที่เป็นฝ่ายที่ประสบปัญหา และตกเป็นเหยื่อของปัญหาสังคม ผู้วิจัยจึงเสนอว่ารายการนี้กำลังต่อรองกับความเป็นจริงผ่านสื่อในรูปแบบเดิมที่ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมักถูกนำเสนอให้เป็นคนไม่ดีก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคม เป็นผู้ร้ายของเหตุการณ์

อย่างไรก็ตามรายการ Untitled Case ก็ยังมีการนำเสนอเกี่ยวกับความน่าสงสารของผู้ถูกระทำอยู่คิดเป็นร้อยละ 9.93 เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเสียหายและความสูญเสียที่ยังคงมีเกิดขึ้นในเหตุการณ์นั้น ๆ และเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่าการกระทำที่เกิดขึ้นไม่ควรเกิดซ้ำ และไม่ควรลอกเลียนแบบ

5.2.1.2 ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนลักษณะภายนอกไม่ต่างจากคนปกติ

รายการ Untitled Case ไม่มีการพูดเหมารวมรูปลักษณ์ภายนอกของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเลย หรือถ้าจะมีการพูดถึงจะมีแนวโน้มว่า สิ่งที่กำลังจะพูดคือรูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น และพบอีกว่าการนำเสนอในรายการไม่พบว่าเหมารวมรูปลักษณ์เลย นอกจากนี้ตอนที่เล่าถึงผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการจะไม่ได้มีการใช้ถ้อยคำที่เหมือนกับการเล่าข่าวอาชญากร เช่น คนคลั่ง โจรใจบาป หรือฆาตรกรโหด แต่จะใช้สรรพนามเรียกคนอย่างธรรมดา นอกจากนั้นยังพบว่า โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการระวังการใช้ประโยคที่ต้องเล่าเกี่ยวกับลักษณะภายนอกของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และหลีกเลี่ยงการพูดเหมารวมรูปลักษณ์ เช่น “อันนี้แค่รูปร่างลักษณะเขานะครับ” ผู้วิจัยยังวิเคราะห์ว่ารายการกำลังนำเสนอว่าเราไม่สามารถแยกแยะจากรูปลักษณ์ภายนอกได้เลยว่าคนที่ปะปนกันในสังคม

ดังนั้นรายการอาจกำลังเสนอว่าทุกคนสามารถเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนกันได้ทั้งหมด ผู้วิจัยจึงเสนอว่ารายการกำลังต่อต้านความหมายเดิมที่สื่อมักนำเสนอเกี่ยวกับผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนว่ามีรูปลักษณ์ภายนอกที่น่ากลัว แตกต่างจากคนอื่นในสังคม ให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นคนปกติ รูปลักษณ์ธรรมดา เหมือนคนปกติในสังคม และยังอยู่ปะปนกับคนในสังคมด้วย มีการนำเสนอที่เป็นกลางและเคารพมากขึ้นในสื่อใหม่ สะท้อนให้เห็นถึงการพัฒนาของสังคมในการยอมรับความหลากหลายและการลดอคติต่อกลุ่มคนที่มีความแตกต่าง ทั้งนี้ สื่อมีบทบาทสำคัญในการสร้างการรับรู้และทัศนคติของสังคม การ

เปลี่ยนแปลงในการนำเสนอเช่นนี้อาจช่วยส่งเสริมการยอมรับและความเข้าใจต่อผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ดีขึ้น

5.2.1.3 ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนสะท้อนความไม่ปกติของสังคม

รายการ Untitled Case ใช้การเหมารวมความสัมพันธ์ เพื่ออธิบายว่าสังคมมีส่งผลต่อคนธรรมดาคนหนึ่งให้กลายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน สังคมที่เป็นสิ่งแวดล้อมนั้นมีผลต่อพฤติกรรมของคนมากที่สุด เกือบทั้งหมดของคนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมักจะมาจากสังคมที่ไม่ดี ครอบครัวที่แตกแยก สอดคล้องกับ ปิยาภรณ์ กาญจนบุรณกูร (2563) ที่บอกว่าปัจจัยของการที่ทำให้ตัวละครนางเอกโสเภณีผ่านละครโทรทัศน์ในประเทศไทยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนคือ ปัจจัยมาจากครอบครัว ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านการศึกษา รวมทั้งพฤติกรรมเหล่านั้นทำไปเพื่อดิ้นรนหาทางออกในการดำเนินชีวิตในสังคม หากแต่บางครั้งกลับกลายเป็นการประกอบอาชญากรรมในหลากหลายรูปแบบ ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์ว่าเนื้อหาของรายการในส่วนนี้ได้นำเสนอความจริงเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ไม่ต่อต้านความจริงเดิมที่บอกว่าคนที่อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี จะทำให้มีโอกาสเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพราะตามความตั้งใจแรกเริ่มของรายการ Untitled Case พยายามทำให้ผู้รับฟังมองเห็นประเด็นสังคมจากเรื่องราวที่นำมาเสนอในแต่ละเทป และยังมีความเชื่อว่าถ้าสังคมดี คนในสังคมก็จะดีตามไปด้วย เพราะเรื่องราวในสังคมและคนในสังคมเชื่อมต่อกัน และความเป็นแหลมอนพอแคสต์เองก็อยากจะเป็นพอดแคสต์ที่ต้องการสร้างสรรค์สังคมให้เป็นไปในทางที่ดี หากรายการพอดแคสต์จะเป็นจุดเล็ก ๆ ที่สามารถปรับสังคมได้ก็อยากจะทำ

5.2.2 กลวิธีการเล่าเรื่องผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรายการ Untitled Case

5.2.2.1 เล่าในลักษณะเร้าอารมณ์คล้ายละคร (Dramatising) แต่ไม่เล่าเกินจริงและอ้างอิงข้อมูลจากหลักฐาน

รายการ Untitled Case มีกลวิธีการเล่าในลักษณะเร้าอารมณ์คล้ายละคร (Dramatising) แต่ไม่เล่าเกินจริงและอ้างอิงข้อมูลจากหลักฐาน ในช่วงเปิดรายการมีการใช้ข้อความที่เร้าใจในตอนเริ่มต้นรายการ และ มีการใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบโดยนัยจะเป็นการใช้คำที่มีความหมายให้คิด ทำให้เกิดความคิดนึกถึงกว่าธรรมดา มักจะใช้เปรียบเทียบกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์นั้น ๆ คือ การเปรียบเทียบแทนการพูดออกมาตรง ๆ

นอกจากนี้เวลาพูดถึงข้อมูลต่าง ๆ ก็จะมีการอ้างถึงข้อมูล อ้างอิง แสดงให้เห็นว่าเป็นการนำข้อมูลมาดำเนินรายการคือข้อมูลที่ไม่ได้สร้างขึ้นมา ไม่พูดเกินจริง

5.2.2.2 สรุปด้วยคำถาม ไม่ได้สรุปว่าดีหรือไม่ดี แต่ควรนำเรื่องผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนำมาถกเถียงกันในสังคม

การนำเสนอข่าวอาชญากรรมที่เน้นนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับอาชญากรรม มักจะเริ่มต้นและสิ้นสุดด้วยโศกนาฏกรรม และมักได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ ในทำนองเสียหยาอยู่เสมอ เช่น การนำเสนอข่าวเกินจริง ใช้คำพูดที่ก่อให้เกิดความตื่นตระหนก มีการบรรยายละเอียดในลักษณะที่น่าสพรึงกลัว มีการขยายเหตุการณ์ให้ดูน่ากลัว (กัญญาพัชร แสงบัวแก้ว, 2560)

แต่รายการ Untitled Case ไม่มีส่วนที่พูดถึงความถูกต้อง และเปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอ ให้ผู้รับสารได้ตีความเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างอิสระและเสรี ถึงแม้ว่าในบางเทปการออกอากาศ โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการ จะมีการใส่ความคิดเห็นตัวเองลงไปในขณะที่เล่า โดยมักจะขึ้นต้นด้วยประโยคว่า “อันนี้ความคิดเห็นส่วนตัวนะครับ” และ “อันนี้คือความคิดเห็นของผมคนเดียว” และในตอนสุดท้ายของรายการจะจบด้วยการสรุปด้วยคำถาม โดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิด เป็นการตั้งคำถาม 2 แบบคือ การตั้งคำถามต่อสังคม ว่าทำไมถึงเกิดปัญหาแบบนี้ และการตั้งคำถามฝากให้ผู้ฟังคิดว่าสามารถป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาแบบเดิมได้อย่างไร

จากข้อมูลตรงนี้พบว่าทำให้ผู้ฟังมีการนำข้อถกเถียงนี้ไปพูดคุยกันต่อใน ไม่ว่าจะเป็นทั้งใน Comment ใน Youtube และ Facebook group : Untitled Club by Untitled Case และเกิดการถกเถียงกันด้วยเหตุผลต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมายหลักของรายการคือผู้บริโภคนะเรชันซี Kotler et al (2564, อ้างถึงในอภิขณา จิตรเกาะ, 2565) กล่าวว่า ผู้บริโภคนะเรชันซี เป็นกลุ่มผู้บริโภคที่มีความกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถช่วยขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงในสังคมได้ กลุ่มนี้มักจะสนับสนุนและร่วมกันถกเถียงที่ประเด็นให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาทางสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยคาดหวังให้มีการปรับปรุงแนวทางในการปฏิบัติด้านความยั่งยืนอย่างจริงจัง

ซึ่งแตกต่างจากงานของ ดารินทิพย์ วิมลพัฒน์ (2556) ที่พบว่า การนำเสนอข่าวอาชญากรรมในสื่อเก่า มีวิธีการการสรุปนำเสนอข่าวอาชญากรรมเพื่อป้องกันการเกิดซ้ำ ด้วยวิธีการเตือนว่าการเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นเรื่องที่ไม่ดี ผิดกฎหมาย และเป็นเรื่องที่สังคมไม่ยอมรับ และต้องไม่อยู่ใกล้ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

พยายามไม่บุตรหลาน หรือคนรอบตัวเข้าใจผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เนื่องจากเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุอาชญากรรม นอกจากนี้ยังพยายามนำเสนอว่าปัญหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะถูกแก้ปัญหได้ด้วยเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจเท่านั้น

5.2.2.3 ใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบโดยนัยเพื่อให้เห็นความที่ลึกซึ้ง

รายการพอดแคสต์ Untitled Case ใช้ภาพพจน์เปรียบเทียบโดยนัยมากที่สุด การเปรียบเทียบโดยนัยนั้นใช้กลวิธีทางภาษาที่ใช้คำที่มีความหมายให้คิด ทำให้เกิดความคิดนึกถึงกว่าธรรมดา มักจะใช้เปรียบเทียบกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์นั้น ๆ รายการ Untitled Case จะมีการใช้ความเปรียบอยู่ 2 ลักษณะคือ

1.เปรียบเทียบสิ่งที่มีความหมายตรงกันข้าม คือ จากเรื่องที่ดูเหมือนจะยินดี แต่กลายเป็นเรื่องที่ไม่ดี สิ่งที่เกิดขึ้นในความหมายที่ดี แท้จริงแล้วเป็นเรื่องที่มีความหมายที่น่าเศร้า

2.เปรียบเทียบพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความอ่อนแอ ผู้จัดรายการหรือโฮสต์ของรายการ Untitled Case จะมีการเปรียบเทียบพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความอ่อนแอ ดูอ่อนแอ ดูด้อยกว่าคนอื่น ในฐานะของคน ๆ หนึ่งในสังคม ว่าไม่ได้มีสิทธิเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ เช่น

5.2.2.4 เล่าเรื่องจากมุมมองที่มีความเข้าใจผู้อื่น (Empathy)

โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการ อย่างยชญ์ บรรพพงศ์ และธัญวัฒน์ อีพุดม มีการประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน คือ ยชญ์ บรรพพงศ์ ประกอบอาชีพเป็น Creative ส่วนธัญวัฒน์ อีพุดม ประกอบอาชีพบรรณาธิการสำนักข่าว The MATTER ทำให้องค์ความรู้และประสบการณ์ของโฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการทั้ง 2 คนมีความแตกต่างกัน ทำให้ในการดำเนินเรื่องในรายการ Untitled Case ทำให้ผู้ฟังรายการได้เห็นมุมมองในการนำเสนอเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่แตกต่างกันตามความรู้และประสบการณ์ของโฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการ นอกจากนี้การเล่าเรื่องในรายการ Untitled Case โฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการจะมีการใส่ความคิดเห็นตัวเองลงไปในขณะที่เล่า โดยมักจะขึ้นต้นด้วยประโยคว่า

จากข้อมูลที่พบทำให้ทราบว่าโฮสต์หรือผู้ดำเนินรายการ Untitled Case มีการใส่ความคิดเห็นส่วนตัวขณะการดำเนินรายการในลักษณะที่มีความเข้าใจผู้อื่น (Empathy) คือการเข้าใจผู้อื่นที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ว่าต้องเจอกับความยากลำบากหรือปัญหาระดับโครงสร้างที่กดทับ จนทำให้กลายมาเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

5.2.3 บทบาทของรายการพอดแคสต์ที่มีต่อการสร้างความหมายในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของรายการ Untitled Case

5.2.3.1 การประกอบสร้างความหมายในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนแตกต่างจากสื่อเดิม

5.2.3.1.1 ปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์ของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้กลายเป็นคนที่มีภาพลักษณ์ภายนอกเหมือนกับคนปกติทั่วไป, ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผู้ที่ประสบปัญหาเป็นผู้ที่ควรได้รับความช่วยเหลือไม่ต่างจากเหยื่อในเหตุการณ์อาชญากรรม

เห็นได้จากการที่รายการ Untitled Case เลือกการนำเสนอเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ในแง่มุมของสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน ว่ามาจากปัจจัยภายในมีสัดส่วนมากที่สุด ปัจจัยภายใน คือ สิ่งที่เกิดจากสิ่งเร้าภายใน สารเคมีในสมอง เป็นผู้เจ็บป่วยทางจิตใจ

นอกจากนี้ในรายการ Untitled Case ยังไม่พบการเหมารวมรูปลักษณ์ในการดำเนินรายการถึงแม้จะมีการบรรยายรูปลักษณ์ของคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในการดำเนินรายการ แต่จะมีการใช้ประโยคที่หลีกเลี่ยงการพูดเหมารวมรูปลักษณ์ เช่น “อันนี้แค่รูปร่างลักษณะเขานะครับ”

5.2.3.1.2 การให้ข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างครบถ้วน ตั้งแต่ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน และรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน รวมทั้งให้ความรู้เชิงการแพทย์

เห็นได้จากรายการ Untitled Case มีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ตั้งแต่ตั้งแต่ลักษณะของพฤติกรรมเบี่ยงเบน สาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบน และรูปแบบของพฤติกรรมเบี่ยงเบน นอกจากนี้ยังมีการให้ความรู้เชิงการแพทย์ขณะเล่า

ซึ่งต่างจากงานของคันสนีย์ แสงโรจน์เพิ่มสุข (2553) ศึกษาเรื่องอิทธิพลของพาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่า การนำเสนอข่าวอาชญากรรมมักใช้ถ้อยคำรุนแรงเกินจริง ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการและอารมณ์ร่วมไปกับเหตุการณ์ เมื่ออ่านแล้วเกิดความรู้สึกสลดใจ หดหู่และสะเทือนอารมณ์อย่างมาก และการพาดหัวข่าวและการเล่าเรื่องเกี่ยวกับปัญหาสังคมหรืออาชญากรรมที่มีลักษณะดึงดูดความสนใจเกินความจำเป็นด้วยการเพิ่มสีสันด้วยใช้คำที่สื่อถึงความโหดเหี้ยมกว่าปกติเรียกผู้กระทำ และบรรยายสภาพผู้ถูกระทำอย่างเร้า

อารมณ์ รุนแรงและหือหาว เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้รับสาร (จุฑาทิพย์ โพธิ์ทอง, 2547, อ้างถึงใน นิสา สุขเหมือน, 2557, น.8)

5.2.3.1.3 เปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

เห็นได้จากรายการ Untitled Case เลือกใช้กลวิธีการเล่าเรื่องประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในส่วนของวิธีการสรุป พบว่า การสรุปที่มีสัดส่วนมากที่สุดคือ สรุปด้วยคำถามโดยการฝากให้ผู้ฟังนำไปคิด แบ่งออกเป็น 2 คำถามคือ

1.เกิดการตั้งคำถามต่อสังคม ว่าทำไมถึงเกิดปัญหาแบบนี้ขึ้นมาทั้ง ๆ ที่ไม่น่าเกิด มองว่าปัญหานั้นเป็นฉนวนของปัญหา ถ้าเกิดปัญหาหนึ่งขึ้นมา ก็จะทำให้เกิดปัญหาสองและสามตามมาอย่างแน่นอน นอกจากนี้ยังมองว่าปัญหาที่เกิดขึ้น รัฐหรือผู้ที่มีอำนาจทางสังคมก็ไม่สามารถแก้ไขได้ จะต้องอาศัยประชาชนในสังคมช่วยผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมากกว่าส่วนใหญ่รายการพอดแคสต์ Untitled Case มักจะว่าปัญหาสังคมนั่นเอง ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนขึ้น และพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั่นเอง ที่ทำให้เกิดผลลบต่อสังคม

2.เกิดการฝากให้ไปคิดต่อ ว่าสามารถป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาแบบเดิมได้อย่างไร นอกจากนี้ยังชวนให้คิดต่อเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ โดยเป็นปลายเปิดที่ปล่อยให้ผู้ฟังไปคิดต่อเอง โฮสต์หรือผู้จัดรายการจะให้ข้อมูลทั้งข้อดีและข้อเสียของเหตุการณ์นั้น ๆ เช่น การหลบหนีออกจากสภาพสังคมที่กดขี่เกาหลีเหนือ ใน รายการ Untitled Case: Untitled Case ตอนที่ 104 Escape หลบหนีจากความตาย ว่าถ้าเป็นตนเองการที่อยู่ในสภาพแวดล้อมแบบเกาหลีเหนือ ที่มีระบบการปกครองแบบเผด็จการ จะเลือกหนีออกมาจากประเทศนั้นหรือไม่ โดยโฮสต์หรือผู้จัดรายการเอง ให้ข้อมูลที่เป็กลาง คือบอกทั้งข้อดี และข้อเสียของการปกครองแบบเกาหลีเหนือ เป็นการปล่อยให้ผู้ฟังไปคิดต่อเองด้วยประสบการณ์และข้อมูลของตนเอง

การเปิดโอกาสให้มีการตีความในสิ่งที่นำเสนอเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของรายการ Untitled Case ถือว่าเป็นการคุณค่าให้ข่าว ให้รายการได้มีโอกาสเป็นพื้นที่ในการถกเถียงและให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่ายอย่างทั่วถึงต้องกระตุ้นให้เกิดการแลกเปลี่ยนและสามารถนำไปสู่ข้อสรุปที่ให้ความเท่าเทียมกับทุกฝ่ายที่มากกว่าการผลิตซ้ำจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งโดยไม่ได้ใส่คุณค่าข่าวลงไปเพิ่มเติมสื่อมวลชนที่นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้แตกต่างในขณะที่ยังดำเนินธุรกิจอยู่ตามกลไกตลาด เมื่อการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนแบบผลิตซ้ำมุมมองที่ได้ อภิปรายไปถูกมองว่าเป็นสินค้าที่มี “คุณสมบัติ” ตรงกับความต้องการของตลาด คือต้องมีความหือหาว เร้าใจ จบลงด้วยความโศกเศร้า และติตราผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนว่าเป็นคนไม่ดี สื่อควรจะนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ที่เป็นการ “ขยับเพดาน” ของความเข้าใจ

สาธารณะ (สกุลศรี ศรีสารคาม, 2557) นอกจากนี้รายการ Untitled Case ยังเป็นรายการที่เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับอาชญากรรม ดังนั้นจึงควรนำเสนอในแง่มุมที่ป้องกันการเกิดซ้ำของเหตุอาชญากรรม ควรเสนอทางออกให้เกิดการแก้ไขป้องกัน (วันวิสาข์ พันธวุฒิสรร, 2548) เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในทิศทางที่ให้ประโยชน์มากขึ้นจากข้อมูลตรงนี้พบว่าทำให้ผู้ฟังมีการนำข้อถกเถียงนี้ไปพูดคุยกันต่อไป ไม่ว่าจะเป็นทั้งใน Comment ใน Youtube และ Facebook group : Untitled Club by Untitled Case และเกิดการถกเถียงกันด้วยเหตุผลต่าง ๆ และท้ายที่สุดแล้วไม่มีใครสรุปได้ว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เกิดขึ้นดีหรือไม่ดี และถ้าหากมีพื้นที่ในการสื่อสารและถกเถียงเรื่องเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพิ่มมากขึ้น อาจจะทำให้ความหมายของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่รายการ Untitled Case พยายามประกอบสร้างขึ้น ถูกแพร่กระจายเป็นวงกว้างและอาจจะสามารถปรับเปลี่ยนให้สังคมได้เข้าใจความหมายของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนความหมายใหม่ที่รายการ Untitled Case พยายามสื่อสาร และอาจจะเป็นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเชิงระบบ ทำให้สังคมได้ตระหนักและเข้าใจถึงปัญหาสังคมที่ส่งผลให้เกิดผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากขึ้น

5.2.3.2 การประกอบสร้างความจริงในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไม่แตกต่างจากสื่อเดิม คือบอกว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมที่ก่อให้เกิดผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน, การเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนนี้เปรียบเสมือนกระจกสะท้อนความไม่ปกติของสังคม และสุดท้ายผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็ยังเป็นอื่นในสังคม

รายการ Untitled Case เลือกรายการนำเสนอเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่มุมของการเหมารวมความสัมพันธ์มีสัดส่วนมากที่สุด การเหมารวมความสัมพันธ์เป็นการเหมารวมระหว่างผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนกับความครอบคลุม และสังคม มักจะมองว่า ถ้าสังคมดี คนจะดี แต่ถ้าสังคมแย่ คนก็จะแย่ไปด้วย สังคมที่เป็นสิ่งแวดล้อมนั้น มีผลต่อพฤติกรรมของคนมากที่สุด เกือบทั้งหมดของคนมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมักจะมาจากสังคมที่ไม่ดี ครอบครัวยุคที่แตกแยก

จะเห็นได้ว่ารายการ Untitled Case ยังมีการเลือกนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่ไม่แตกต่างจากสื่อเดิม เนื่องจากการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นหรือข่าวอาชญากรรมนั้นควรจะต้องเป็นการนำเสนอที่มีส่วนผลักดันสังคม กล่าวคือ ต้องมีหน้าที่ในการเฝ้าสังเกตการณ์และรายงานสภาพแวดล้อม ซึ่งต้องทำหน้าที่หลักในการเตือนภัยแก่สังคม ป้องกันไม่ให้เกิดอาชญากรรมด้วยการให้ความรู้แก่ประชาชน สร้างความรู้สึกให้ประชาชนเกรงกลัวกฎหมาย แลให้ความรู้และเตือนภัยแก่ประชาชนที่มีความเป็นมวลชน (Mass) ผู้ที่รับข่าวสารนั้นไม่ใช่แค่เพียงประชาชนที่จะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ดารินทิพย์ วิมลพัฒน์, 2556)

ซึ่งจะสอดคล้องกับการนำเสนอเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในสื่อเดิม ที่พยายามบอกว่าสังคมไม่เอื้ออำนวยให้คนในสังคมดำเนินชีวิตได้อย่างปกติ ทำให้เกิดสภาวะบีบคั้นทางเศรษฐกิจและความผิดปกติทางจิตใจ ส่งผลให้ผู้คนในสังคมมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผิดแผกไป รวมทั้งพฤติกรรมเหล่านั้นทำไปเพื่อค้นหาทางออกในการดำเนินชีวิตในสังคม หากแต่บางครั้งก็กลับกลายเป็นการประกอบอาชญากรรมในหลากหลายรูปแบบ ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ การนำเสนอข่าวอาชญากรรมเปรียบได้กับกระจกสะท้อนความไม่ปกติของสังคม (กัญญาพัชร แสงบัวแก้ว, 2560) และการที่มีกลุ่มในสังคมที่ก่อความรุนแรง และกลายมาเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้นั้นก็มาเจอที่พวกเขาอยู่ในสถานที่ที่เสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน และเป็นไปได้ว่าสิ่งแวดล้อมรอบข้างทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้ (วันวิสาข์ พันธุศิริ, 2548) ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจึงเปรียบได้กับกระจกสะท้อนความไม่ปกติของสังคม ในแง่ที่หนึ่งคือเป็นปัญหาทางสังคมที่รัฐบาลยังไม่อาจแก้ไขให้ปลอดภัยแก่ประชาชนได้ หรือมองในอีกแง่หนึ่งคือ ชี้ให้เห็นว่าสังคมมีความเสื่อมโทรมทางศีลธรรม

จากข้อมูลทั้งหมดทำให้พบว่ากรณีที่รายการ Untitled Case ยังคงไม่ต่อต้านความจริงเดิมในประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน คือพยายามบอกว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมที่ก่อให้เกิดผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน, การเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนนี้เปรียบเสมือนกระจกสะท้อนความไม่ปกติของสังคม นั้นทำให้ภาพลักษณ์ของผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนยังคงเป็นอื่นในสังคม แม้ในความเป็นจริงทุกสังคมมักเป็นสังคมที่มีความหลากหลาย แตกต่างทางชาติพันธุ์ หรือถิ่นที่อยู่ ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนี้มักมีความแตกต่างทางวัฒนธรรมจากสังคมส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นในด้านพฤติกรรม ศาสนา ความเชื่อ เมื่อมีความแตกต่างในเรื่องเหล่านี้จึงทำให้ถูกมองว่าเป็นพวกล้าหลัง ไร้การศึกษา และกลายเป็นคนอื่นของสังคมในที่สุด (วัชรินทร์ แก่นจันทร์, 2557) การที่พยายามบอกว่าปัญหาสังคมทำให้เกิดผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน นั้นอาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นกลุ่มคนอื่น เป็นพวกอื่นที่เกิดจากการกดทับจากปัญหาสังคม ไม่เหมือนกันพวกเรา หรือคนอื่น ๆ ในสังคมที่ไม่ได้โดนกดทับจากปัญหาใด ๆ และการที่พยายามบอกว่าการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนนี้เปรียบเสมือนกระจกสะท้อนความไม่ปกติของสังคม นั้นกล่าวได้ว่า รายการ Untitled Case ก็ยืนยันว่าผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นแหละคือความไม่ปกติ ทำให้ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ถูกผลักออกจากสังคม และกลายเป็นคนอื่นอยู่ดี

5.3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะพื้นที่ของรายการพอดแคสต์เท่านั้น หากมีการศึกษาเพิ่มเติมในพื้นที่สื่อมวลชนประเภทต่างๆ เช่น รายการยูทูบที่มี Theme เกี่ยวกับอาชญากรรม เป็นต้น อาจนำไปสู่ข้อค้นพบที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อการรณรงค์ประเด็นเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในอนาคต

2. การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะตัวเนื้อหาของรายการ แต่ไม่ได้เน้นการศึกษาที่ผู้ส่งสารได้แก่นโยบายของรายการ กระบวนการผลิต รวมไปถึงผู้รับสารของรายการ หากมีการศึกษาในประเด็นเหล่านี้ในอนาคตจะทำให้เข้าใจชุดความคิดที่อยู่เบื้องหลังการผลิตในมุมมองของผู้ส่งสาร (sender) อาจทำให้เห็นแง่มุมที่ครบถ้วน

3. การวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะกลวิธีการเล่าเรื่องของรายการ แต่ไม่ได้ศึกษาการใช้ภาพประกอบหรือการใช้เสียงประกอบของรายการ หากมีการศึกษาในประเด็นเหล่านี้ในอนาคตจะทำให้เข้าใจชุดความคิดที่อยู่เบื้องหลังการผลิตในมุมมองของผู้ส่งสาร (sender) อาจทำให้เห็นแง่มุมที่ครบถ้วน

ข้อเสนอแนะสำหรับนักวิชาชีพ

1. การวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้องค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับวิธีนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับอาชญากรรมในสื่อในแง่มุมที่อาจทำให้คนในสังคมเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน คือการทำให้ผู้ฟังเข้าใจผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนว่าคนเหล่านี้เองก็เป็นฝ่ายที่ประสบปัญหาและตกเป็นเหยื่อเช่นกัน และอาจจะสามารถเข้าใจปัญหาในสังคมที่มีผลทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรม ซึ่งสามารถนำไปปรับใช้กับรายการที่นำเสนอเกี่ยวกับอาชญากรรมให้มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เน้นนำเสนอเรื่องการทำให้เข้าใจผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมากกว่าการทำให้อาชญากรรมดูน่ากลัวเกินจริง หรือเน้นไปที่ความเสียหายที่เกิดขึ้นในอาชญากรรมครั้งนั้น ๆ

2. สำหรับหน่วยงาน เช่น สภาการสื่อมวลชนแห่งชาติที่มีหน้าที่กำกับดูแลจริยธรรมในการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับอาชญากรรมในสื่อสามารถนำข้อมูลดังกล่าวใช้เป็นแนวทางในการดูแลและแนะนำการออกอากาศเนื้อหาเกี่ยวกับอาชญากรรมในสื่อ เช่น ปรับไม่ให้มีการเล่าถึงผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในแง่ลบ พยายามให้ข้อมูลในเรื่องราวที่เกิดขึ้นในครบถ้วน เพื่อลดทอนปัญหาการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เน้นทำให้ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในเชิงลบ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์

ของประชาชนเป็นหลัก และเกิดผลกระทบที่เป็นผลเสียน้อยที่สุด หรือใช้เป็นแนวทางในการกำหนด มาตรการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับอาชญากรรมและผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เพื่อรับรู้ถึงข้อมูล ที่ครบถ้วนและรอบด้านของเนื้อหาเกี่ยวกับอาชญากรรม รวมถึงการเข้าใจถึงปัญหาในสังคมที่ ก่อให้เกิดปัญหาการเกิดผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนให้กับประชาชนในทุกช่องทางการ สื่อสารได้อย่าง ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะสำหรับพอดแคสต์

รายการพอดแคสต์ที่เกี่ยวกับอาชญากรรม หรือที่เกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอาจจะมี การปรับปรุงการดำเนินรายการ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างครบถ้วน เพื่อให้ เกิดความเข้าใจในผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพิ่มขึ้น และมองเห็นถึงปัญหาของสังคมได้

รายการอ้างอิง

หนังสือ

- กาญจนา แก้วเทพ. (2547). *การวิเคราะห์สื่อ : แนวคิดและเทคนิค*. กรุงเทพฯ: เอติสัน เพรส โปรดักส์.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2552). *การวิเคราะห์สื่อ: แนวคิดและเทคนิค*. ห้างหุ้นส่วนจำกัดพิมพ์.
- กาญจนา แก้วเทพ และสมสุข หินวิมาน. (2551). *สายธารแห่งนักคิดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองกับสื่อสารศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2522). *วรรณคดีวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จุฬา สันติกร. (2531). *นิเทศที่คุ้นเคย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีอนันต์.
- ณรงค์ เสียงประชา. (2537). *สังคมวิทยา Sociology*. กรุงเทพฯ: พัทธอักษร.
- ระวีวรรณ ประกอบผล. (2540). *องค์ประกอบและกระบวนการของการสื่อสาร*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.
- วีระพล สุวรรณนนท์. (2524). *ลูกเล่น-กลเม็ด การพูดคุยให้สนุก ฮาสนุกเดียว*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์รามคำแหง.
- สุพิศวง ธรรมพันทา. (2540). *มนุษย์กับสังคม*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสังคมวิทยา สถาบันราชภัฏสมเด็จพระยา.
- สุรางค์ จันทวานิช. (2551). *ทฤษฎีสังคมวิทยา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพงษ์ ลือทองจักร. (2554). *หลักมานุษยวิทยาและหลักสังคมวิทยา*. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ. (2545). *การสื่อสาร : หลักการและเทคนิค*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- เสริน ปุณณะหิตานนท์. (2527). *การกระทำผิดในสังคม สังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อวยพร พานิช. (2544). *ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บทความวิชาการ

- ชนินทร์ เพ็ญสุตร. (2561). พอดแคสต์ สื่อทางเลือกใหม่: กรณีศึกษาเปรียบเทียบระหว่างสหรัฐอเมริกา และ ไทย. วารสารวิชาการ กสทช, 3, 271-289.
- วัชรินทร์ แก่นจันทร์. (2557). ความเป็นอื่นในสังคมล้านนา: ภาพสะท้อนจากวรรณกรรมสู่พลวัตของความเป็นอื่น และการโต้กลับของกลุ่มชาติพันธุ์. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยพายัพอีสเทิร์น, 8, 77-92.
- สุริวัลย์ บุตรชานนท์. (2561). บทบาทหน้าที่ของสื่อออนไลน์กับการรายงานข่าวความรุนแรงต่อเด็ก. วารสารนิเทศสยามปริทัศน์, 17, 34-46.

วิทยานิพนธ์

- กัญญาพัชร แสงบัวแก้ว (2560). การรายงานข่าวอาชญากรรมของสถานีโทรทัศน์วอยซ์ทีวี: กรณีศึกษา ปฏิบัติการตรวจค้นวัดพระธรรมกายภายใต้คำสั่ง มาตรา 44. (สารนิพนธ์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.
- กัลยรัตน์ แพร่บ่า. (2565). การสื่อสารคุณค่าความเป็นมนุษย์ผ่านมิวสิกวิดีโอและการให้ความสำคัญต่อคุณค่าความเป็นมนุษย์ในเยาวชนกลุ่ม Gen Z. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาวิชาการบริหารสื่อและเนื้อหา.
- จันทร์เพ็ญ ประไพทอง. (2534). การผลิตรายการข่าวภาคค่ำของสำนักข่าวสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย. (สารนิพนธ์), มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาวิทยุและโทรทัศน์.
- จันทร์เพ็ญ มีแย้มภักดิ์. (2554). การประกอบสร้างความจริงของหนังสือพิมพ์ข่าวสด กรณีศึกษา : บทบาทนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ในสถานการณ์อุทกภัยปี พ.ศ. 2553. (สารนิพนธ์บัณฑิตศึกษา). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์.
- จุไรรัตน์ ทองคำชื่นวิวัฒน์. (2555). ความหมายและภาพตัวแทนครอบครัวต่างชนชั้นในละครโทรทัศน์ไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, คณะวิทยาการจัดการ, สาขาวิชานิเทศศาสตร์.

- ชิดชญา อ่อนคง. (2562). การสร้างความเป็นจริงทางสังคมของผู้หญิงที่มีครอบครัวแตกแยก: ศึกษาจากลือนวนิยายรางวัลหนังสือแห่งชาติ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน.
- ณัฐพล สมุทเสนีโต. (2563). "จักรวาลแม่ผัว": กระบวนการสร้างความเป็นจริงทางสังคมของ "แม่ผัว" ในละครโทรทัศน์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาวิชาการบริหารสื่อสารมวลชน.
- ดวิษ ประภาณต์. (2562). พฤติกรรมผู้บริโภคเชิงลึกและรูปแบบการรับสื่อของกลุ่มผู้ฟัง Podcast เพื่อสร้างรูปแบบการนำเสนอและโปรโมทช่องรายการ Podcast ที่มีประสิทธิภาพบนแพลตฟอร์ม Facebook ในประเทศไทย. (การค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, คณะนิเทศศาสตร์, สาขาวิชาการสื่อสารการตลาดดิจิทัล.
- ดารินทิพย์ วิมลพัฒน์. (2556). ข่าวอาชญากรรมทางโทรทัศน์กับจริยธรรมและบทบาทในการป้องกันอาชญากรรมของสื่อมวลชนไทย. (สารนิพนธ์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, กลุ่มวิชาวิทยุและโทรทัศน์.
- ธัญจิรา ดวงแก้ว. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จังหวัดราชบุรี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา, บัณฑิตศึกษา, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธัญรัตน์ สะละหมัด. (2549). อิสลาม-สื่อ-ความรุนแรง ปฏิสัมพันธ์บนเส้นทางการสร้างภาพลักษณ์ความรุนแรง. (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, สำนักงานบัณฑิตศึกษา, สาขาวิชาสหวิทยาการ.
- นิตดา แสงสิงแก้ว (2556). การสื่อสารผ่านเรื่องเล่าข่าว1: วาทกรรมในข่าวอาชญากรรม. (รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิตดา แสงสิงแก้ว. (2563). การนำเสนอข่าวการฆ่าตัวตายในสังคมไทย : ถอดรหัสการสื่อสารผ่านสื่อยุคดิจิทัล.(รายงานวิจัย). คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิรมล กลัดสมบูรณ์. (2557). ผลกระทบของการคิดแบบเหมารวมต่อความขัดแย้งภายในกลุ่มของพนักงานในภาคอุตสาหกรรมการผลิต จังหวัดนครราชสีมา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี, สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการ.

นินา สุขเหมือน. (2557). ภาษาพูดหัวข่าวอาชญากรรมหนังสือพิมพ์ปริมาณและหนังสือพิมพ์

คุณภาพ : กรณีศึกษาข่าวฆาตกรรมเอกยุทธ อัญชันบุตร.

(การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, บัณฑิตวิทยาลัย,

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ.

บงกช เสวตามร. (2533). การสร้างความเป็นจริงทางสังคมของภาพยนตร์ไทย กรณีตัวละครหญิงที่

มีลักษณะเบี่ยงเบนปี พ.ศ. 2528-2530. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต).

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์, สาขาการสื่อสารมวลชน.

บุญยาพร กิตติสุนทรโรภาส (2560). ภาพตัวแทนของตัวละครที่มีภาวะจิตเภทในภาพยนตร์ไทย.

(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์

และสื่อสารมวลชน.

ปริญดา เรืองศักดิ์. (2554). ข่าวอาชญากรรมกับการเล่าเรื่องผ่านหนังสือพิมพ์. (รายงานการวิจัย).

มหาวิทยาลัยศรีปทุม, สาขาวิชาวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์, คณะนิเทศศาสตร์.

ปวรรัตน์ระเวง. (2560). การรู้เท่าทันสื่อดิจิทัลของผู้ฟังรายการพ็อดคาสท์.

(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์,

สาขานิเทศศาสตร์.

ปิยกาญจน์ กาญจนบุรังกูร (2563). การประกอบสร้างความหมายนางเอกโลเลณีผ่านละคร

โทรทัศน์ในประเทศไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,

คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.

ปฐิรินทร์ นาคสิงห์. (2555). การประกอบสร้างตัวตนเกย์ในภาพยนตร์ไทย.

(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, วิทยาลัยสหวิทยาการ,

สาขาสหวิทยาการ.

ภัทรวรรณ แซ่มะน้อย. (2563). ภาพเสนอกะเทยอินโดนีเซียในภาพยนตร์เรื่อง *Lovely Man*.

(ภาคนิพนธ์ปริญญาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะศิลปศาสตร์,

สาขาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา.

ไพรวลัย สุนทรา. (2565). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำ

จังหวัดยโสธร. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม,

สาขารัฐประศาสนศาสตร์.

- รุ่งรวี รัตนดำรงอักษร. (2540). *ภูมิหลังทางครอบครัว กระบวนการสังคมกรรม และการเปิดรับ
รายการโทรทัศน์ประเภทสารคดีเชิงสืบสวน ของเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน.*
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์, สาขาวิชา
นิเทศศาสตร์พัฒนาการ.
- วันวิสาข์ พันธุ์ดิษฐ์. (2548). การนำเสนอข่าวต่อเนื่องในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์: กรณีศึกษา
เหตุการณ์ความรุนแรงในภาคใต้ ณ อ.ตากใบ จ.นราธิวาส. (สารนิพนธ์).
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน,
สาขาวิชาหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์.
- วิวิศนา อับดุลลาฮีม. (2565). *ภาพการเหมารวมของตัวละครหญิงในนิยายวาย: กรณีศึกษา: ฮัลกี
หน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา.* (การศึกษาเฉพาะเรื่อง). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.
- ศรุต อติการิ. (2564). *บทบาทหน้าที่สื่อของผู้สื่อข่าวการเมืองภาคประชาชน สำนักข่าวออนไลน์
The reporter.* (สารนิพนธ์). กลุ่มวิชาวิทยุและโทรทัศน์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสาร
มวลชน, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศันสนีย์ แสงโรจน์เพิ่มสุข. (2553). *อิทธิพลของพาดหัวข่าวอาชญากรรม ที่มีผลกระทบต่อผู้อ่าน
พาดหัวข่าวอาชญากรรมในหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย.* (วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาวิชา
การบริหารสื่อและเนื้อหา.
- สกุลศรี ศรีสงคราม. (2557). *จริยธรรมการใช้สื่อออนไลน์และสื่อสังคมในกระบวนการสื่อข่าวของสื่อ
ไทยในยุคดิจิทัล.* (วิจัย). สำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ.
- สันทกฤษณ์ บุญช่วย. (2559). *การศึกษาพฤติกรรมเบี่ยงเบนและการกระทำความผิดของเด็กและ
เยาวชนผ่านสื่อบันเทิงไทย: กรณีศึกษาละครชุดเรื่องฮอร์โมน ฤดูกาลที่ 3.*
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม, คณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์, กลุ่มวิชาอาเซียนศึกษา.
- สุนทร ม้าทอง. (2554). *การประกอบสร้างความจริงทางสังคม กรณีการขอขึ้นทะเบียนปราสาทพระ
วิหารเป็นมรดกโลกของประเทศกัมพูชาของหนังสือพิมพ์มติชนกับหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ.*
(วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเกริก, วิทยาลัยสื่อสารการเมือง.
- สุภาภรณ์ งามวัน. (2548). *พลวัตภาพเหมารวมของผู้หญิงไทยที่แต่งงานกับชาวต่างชาติ.*
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, สำนักบัณฑิตอาสาสมัคร.
- สุวรรณี กัลยาณสันต์. (2536). *การวิเคราะห์เนื้อหาข่าวข่มขืนกระทำชำเรา.*
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์.

- อภิภษา จิตรเกาะ. (2565). *อิทธิพลของความเหมือนกันของผู้บริโภคกับตราสินค้า และเนื้อหาโฆษณาบนอินสตาแกรมรีลส์ต่อพฤติกรรมผู้บริโภค*.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อภิรัตน์ รัตนานนท์. (2547). *กระบวนการสร้างความจริงทางสังคมของตัวละครนางร้ายในโทรทัศน์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์.
- อภิศรา อิศรศักดิ์ ณ อยุธยา. (2531). *การสำรวจความรู้ ทักษะ พฤติกรรมของประชาชนที่มีต่อการใช้สื่อทางโทรทัศน์ ของคณะกรรมการป้องกันอัปัติภัยแห่งชาติ (กปอ.) เพื่อการรณรงค์ลดอุบัติเหตุ บนท้องถนนในเขตกรุงเทพมหานคร*.
(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.
- อรัญญา มิ่งเมือง. (2535). *การเล่าข่าวทางวิทยุ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต).
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์.
- อาลี ปรียากร. (2560). *การศึกษาแนวทางการผลิตรายการกระจายเสียงเพื่อเผยแพร่ผ่านรูปแบบรายการพอดแคสต์ในประเทศไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต).
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, คณะนิเทศศาสตร์และนวัตกรรมการจัดการ.
สาขานิเทศศาสตร์และนวัตกรรม
- อารยา ถาวรชัย. (2539). *ภาพลักษณ์ของวีรบุรุษแบบผู้ร้ายกลับใจที่ปรากฏในสื่อมวลชน*.
(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์,
สาขาวิชาการประชาสัมพันธ์.
- อุษา บิ๊กกินส์. (2551). *บทบาทรายการโทรทัศน์สำหรับการสร้างจิตสำนึกสาธารณะ*.
(วิจัย). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, คณะนิเทศศาสตร์.
- เอกธิดา เสริมทอง. (2561). *การรายงานข่าวอาชญากรรม...พล็อตละครจากชีวิตจริง*.
(รายงานการวิจัย). มหาวิทยาลัยศรีปทุม, คณะนิเทศศาสตร์.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

กองพัฒนาพหุตินิสัย. (2554). “อาชญากรกับทฤษฎีการประทับตรา”. สืบค้นจาก

http://br.correct.go.th/br_wp/?p=24

ไทยรัฐ. (2565). “ข่าวอาชญากรรม”. สืบค้นจาก <https://www.thairath.co.th/news/crime>

ปฏิภาณ ภาคกาย. (2563). “ฟัง พูด อ่าน เขียนในแบบ 'UNTITLED CASE'”. สืบค้นจาก

<https://cont-reading.com/thinking/untitled-case/>

ปณิตา พิจิตหลุทัย. (2566). “13 ข้อรู้หรือไม่ใช่ความลึกลับกับยชฌ์-ธัญ Host รายการ UNTITLED

CASE Podcast”. สืบค้นจาก <https://today.line.me/th/v2/article/3N8aYJE>

มาลี บุญศิริพันธ์. (2564). “การนำเสนอข่าวอาชญากรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

ควรเป็นอย่างไร”. สืบค้นจาก

<https://curadio.chula.ac.th/v2022/program/detail/?v23474d403>

มนตรา บุญล้อม. (2544). “หลักการจัดรายการวิทยุ : การจัดรายการวิทยุ”. สืบค้นจาก

<https://www.nectec.or.th/schoolnet/library/create-web/10000/arts/.html>

ศรัณย์ โรจนโสทร. (2563). “การร่วมมือกันของ Mango Zero – Salmon Podcast –

SF Cinema ที่สร้างประสบการณ์ใหม่จนบัตร Sold Out!!”. สืบค้นจาก

<https://www.thumbsup.in.th/untitled-case-mystery-in-cinema>

อีจัน. (2565). “ข่าวอาชญากรรม”. สืบค้นจาก <https://www.ejan.co/crime>

Ad Addict Official. (2563). “เปิดเบื้องหลังอาณาจักร Salmon Podcast ผ่านมุมมอง

คุณโจ้บองโก้”. สืบค้นจาก <https://www.youtube.com/watch?v=06PPbR-lwwg>

Apress. Marisa M. (2562). “สรุปภาพรวม Podcast 2019 I creator Meet up ครั้งที่ 2”.

สืบค้นจาก <https://www.rainmaker.in.th/podcast-2019-icreator-meetup/Nutnon>

Salmon podcast. (2562). “UNTITLED CASE”. สืบค้นจาก

<https://www.youtube.com/@SalmonPodcast>

Thai Book Fair. (2564). “Best Seller ประจำวันที่ 28 OCT ที่ Thaibookfair.com”

สืบค้นจาก

<https://www.facebook.com/bookthai/photos/a.249130918466158/454855318>

The Story Thailand. (2563). “ฟังมุมมอง 'โจ้ นทธัญ แสงไชย' Salmon Podcast”. สืบค้นจาก

<https://www.youtube.com/watch?v=IAzUmYxMoHQ>

Book

Brigham, J. C. (1971). *Ethnic stereotypes*. *Psychological Bulletin*, 76(1), 15–38.

Caroline Feller Bauer (1992). *Read for the Fun of It : active programming with books for children*. New York : H.W. Wilson.

Holsti, O.R. (1969). *Content analysis for social sciences and humanities*. MA: Addison-Westley Publishing.

Jane B. Wilson. (1979). *The Story Experience*. Michigan : Scarecrow Press.

Susan Nolen-Hoeksema. (2013). *Abnormal Psychology* (6th ed). Boston: McGraw-Hill.

Article

Campbell, G. (2005). There's something in the air: Podcasting in education. *EDUCAUSE*. 40(6), 32–47.

Charles A. Ellwood. (1912). *Lombroso's Theory of Crime*. *Journal of Criminal Law and Criminology* 2(5), 716-723.

Electronic Media

Hammersley, B. (2004). *Audible revolution*. Retrieved January 20, 2018, From <https://bit.ly/2CKgCqS>.